

420.712

๔ 379 ก

ร.3

การศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา
กรุงเทพมหานคร

14 ส.ค. 2540

ปริญญานิพนธ์
ของ
ศิกานต์ เพียรชัยฤทธิ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ความหลักสูตรปริญญาการศึกษาคุณวุฒิปดศติ สาขาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร

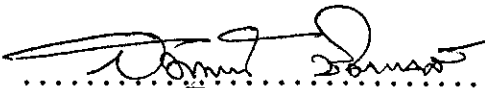
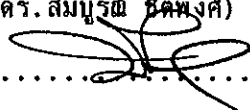
สิงหาคม 2539

ลิขสิทธิ์ เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

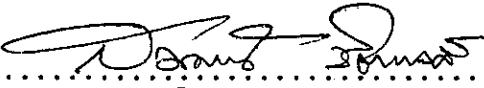
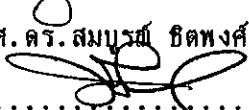
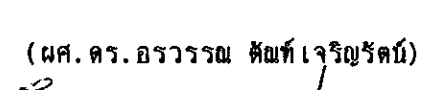
๐. 53142

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุขุบัญญัติ สาขา
การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน
(รศ. ดร. สมบูรณ์ ชิตพงศ์)
.....กรรมการ
(รศ. ดร. ประภาศน์ พงศ์ประสา)
.....กรรมการ
(ผศ. ดร. อรารณ ดัณฑ์เจริญรัตน์)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน
(รศ. ดร. สมบูรณ์ ชิตพงศ์)
.....กรรมการ
(รศ. ดร. ประภาศน์ พงศ์ประสา)
.....กรรมการ
(ผศ. ดร. อรารณ ดัณฑ์เจริญรัตน์)
.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รศ. ดร. อัจฉรา วงศ์โสธร)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาดุขุบัญญัติ สาขาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร. ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ ๒๕ เดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ด้วยความกรุณาจากบุคคลหลายท่าน
ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รศ.ดร.สมบูรณ์ ชิตพงศ์ ประธานกรรมการปริญญานิพนธ์
รศ.ดร.ประภาศน์ พฤทธิประภา และผศ.ดร.อรวรรณ คัมภ์เจริญรัตน์ กรรมการควบคุม
ปริญญานิพนธ์ ตลอดจน รศ.ดร.อังฉรา วงศ์โสธร ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ และ
ตรวจสอบ ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการปรับปรุงคุณภาพของปริญญานิพนธ์ นอกจากนี้
ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผศ.ดร.นงลักษณ์ วิรัชชัย ที่ได้กรุณาให้ความรู้และคำปรึกษา
แนะนำการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รศ.ดร.วิชัย วงษ์ใหญ่ รศ.ดร.อังฉรา วงศ์โสธร
และรศ.ดร.สุพจน์ สุกมลสันต์ ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบสอบถามและ
แบบทดสอบที่ใช้ เป็นเครื่องมือในการวิจัย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อชื่อนและคุณแม่สำราญ เพียรธัญกรณ์ ที่ได้ทำให้
ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือทั้งด้านกำลังใจ ด้านการเงิน ในการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้
มาโดยตลอด จนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

จึงขอขอบพระคุณด้วยความซาบซึ้งในความกรุณาจากทุกท่านมา ณ โอกาสนี้

ศิกานต์ เพียรธัญกรณ์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	วัตถุประสงค์	10
	ขอบเขตการวิจัย	10
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	11
	นิยามศัพท์เฉพาะ	12
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	16
	สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	
	ในประเทศไทย	17
	รายละเอียดวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น	
	พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533)	17
	หลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	23
	สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	
	ในประเทศไทย	32
	แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	
	และตัวแปรที่ศึกษา	40
	แนวคิดและงานวิจัยที่น่าสนใจรูปแบบในการอธิบายความแปรปรวน	
	ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยตัวแปรสาเหตุต่าง ๆ	55

แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และตัวแปรที่ผู้วิจัยนำเสนอ	65
สมมติฐานการวิจัย	106
3 วิธีดำเนินการวิจัย	115
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	115
ตัวแปรที่ศึกษา	118
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	119
การสร้างเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล	120
การเก็บรวบรวมข้อมูล	146
การวิเคราะห์ข้อมูล	147
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	149
การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานและความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ที่นำมาศึกษา	151
การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	156
การทดสอบความกลมกลืนระหว่างแบบจำลองสมมติฐานการวิจัยกับ ข้อมูลการวิจัยของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น ของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	156
การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	165

การวิเคราะห์การจำแนกกลุ่ม.....	207
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	214
บทย่อ	214
สรุปผลการวิจัย	216
อภิปรายผล	220
ข้อเสนอแนะ	231
บรรณานุกรม	235
ภาคผนวก	271
ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	272
ข รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ	331
ประวัติย่อของผู้วิจัย	333

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ทฤษฎีและแนวคิดของนักวิชาการ เกี่ยวกับองค์ประกอบในการเรียน	
ภาษาต่างประเทศ	51
2 เมทริกซ์ขนาดของผลของหัวแปรสาเหตุที่มีต่อหัวแปรผลตามสมมติฐานการวิจัย	113
3 จำนวนโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาจำแนกตามการจัดการศึกษา	116
4 จำนวนโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม	
การจัดการศึกษา	117
5 ค่าสถิติพื้นฐานของหัวแปรต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัย	152
6 สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างหัวแปรองค์ประกอบทางสังคม ด้านคุณลักษณะ	
ของผู้เรียน สภาพการเรียนการสอน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	154
7 เมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมกัน ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
ของหัวแปรในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นชนิด	
แบบจำลองเต็มรูป	159
8 ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานจากการทดสอบสมมติฐาน	170
9 ค่าดัชนีตัดแปรโมเดลในการทดสอบสมมติฐาน	171
10 ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 1	174
11 ค่าดัชนีตัดแปรโมเดลของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 1	175
12 ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 2	178
13 ค่าดัชนีตัดแปรโมเดลของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 2	179
14 ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 3	182
15 ค่าดัชนีตัดแปรโมเดลของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 3	183
16 ค่าสถิติ χ^2 จากการปรับปรุงครั้งที่ 3	184

ตาราง	หน้า
17 ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 4	187
18 ค่าดัชนีชี้วัดแปรโมเดลของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 4	188
19 ค่าสถิติ t จากการปรับปรุงครั้งที่ 4	189
20 ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 5	192
21 ค่าดัชนีชี้วัดแปรโมเดลของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 5	193
22 ค่าสถิติ t จากการปรับปรุงครั้งที่ 5	194
23 ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 6	196
24 ค่าดัชนีชี้วัดแปรโมเดลของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 2	197
25 ค่าสถิติ t จากการปรับปรุงครั้งที่ 5	198
26 การปรับโมเดลเพื่อให้แบบจำลองสมมติฐานการวิจัยสอดคล้องกับ ข้อมูลเชิงประจักษ์	200
27 ผลโดยรวม ผลโดยอ้อมและผลโดยตรงระหว่างตัวแปรภายนอกที่ส่งผลต่อ ตัวแปรภายในของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น ในแบบจำลองท้ายสุด	202
28 ผลโดยรวม ผลโดยอ้อมและผลโดยตรงระหว่างตัวแปรภายในที่ส่งผลต่อ ตัวแปรภายในของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น ในแบบจำลองท้ายสุด	204
29 ค่าเซ็นทรอยด์	209
30 สภาพของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำ และผลที่ได้จากการวิเคราะห์แต่ละขั้นตอน	210
31 ความสามารถในการจำแนกกลุ่มโดยเทคนิคคิสคริมิแนบนานาลิส ตามวิธีวัด	212

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 รูปแบบโครงสร้างเกี่ยวกับผลการเรียนของนักเรียน ตามแนวคิดของ Centra & Potter	56
2 แสดงผลการศึกษาของทาร์เคอร์สันและคณะ	57
3 แสดงผลการศึกษาของชองและแซทท์	59
4 แสดงผลการศึกษาของบุญชม ศรีสะอาด	60
5 แสดงผลการศึกษาของปารีย์ วิชชวัลคุ	61
6 แสดงผลการศึกษาของเพ็ญ จุฬธรรมคินิจานักเรียนชาย	62
7 แสดงผลการศึกษาของเพ็ญ จุฬธรรมคินิจานักเรียนหญิง	63
8 แสดงรูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมติฐาน	108
9 แสดงผลของตัวแปรที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษตามสมมติฐาน	161
10 แสดงผลของตัวแปรที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่มีนัยสำคัญ ทางสถิติ	199

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

X ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในประเทศไทยเพิ่มขึ้นทุกปี ทั้งนี้เพราะความก้าวหน้าทางนวัตกรรมและเทคโนโลยี การคมนาคม และในปัจจุบันซึ่งถือว่าเป็นสังคมยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) การติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศเป็นไปอย่างกว้างขวางและรวดเร็วมากขึ้น เพื่อวัตถุประสงค์ในด้านต่าง ๆ เช่น การค้าขาย การเมือง การทหาร การศึกษา และการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม การรู้ภาษาแม่ภาษาเดียวไม่เพียงพอสำหรับการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีผู้ใช้กันอย่างกว้างขวางเป็นภาษาสากล (English as International Language = EIL) ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างชนชาติต่าง ๆ นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาที่จำเป็นในการศึกษาค้นคว้าวิทยาการในโลกปัจจุบัน เพราะสรรหาคำต่าง ๆ โดยเฉพาะคำวาระในระดับสูง ๆ มักเขียนเป็นภาษาอังกฤษมากที่สุด การที่จะศึกษาให้บรรลุเป้าหมายในวิทยาการต่าง ๆ นั้น จึงจำเป็นต้องศึกษาภาษาอังกฤษควบคู่ไปกับวิทยาการนั้น ๆ ด้วย

ในชีวิตประจำวันของคนไทยนั้น อาจมีความสัมพันธ์กับภาษาอังกฤษมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับชีวิตการทำงาน และสังคมของผู้นั้น คนไทยซึ่งไม่ได้มีอาชีพที่มีส่วนสัมพันธ์กับภาษาอังกฤษก็ยังคงเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ เช่น ป้ายชื่อร้าน ป้ายโฆษณาสินค้าต่าง ๆ มักจะมีสลากแสดงแหล่งผลิต เครื่องหมายการค้า วิถีใช้เป็นภาษาอังกฤษกำกับอยู่ด้วย นอกจากนี้เรายังรับคำภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก ซึ่งบางคำก็ออกเสียงเป็นไทย เช่น วาว สะกั่วโร และบางคำก็ใช้เสมือนกับว่าเป็นคำภาษาไทย เช่น

แขนงวิชา วิชา สสค คำเหล่านี้เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทยแล้ว ผู้ฟังก็เข้าใจได้ดี
นอกจากนี้ ยังอาจพบคำภาษาอังกฤษปะปนอยู่ในเพลง ภาพยนตร์ สิ่งของ เครื่องใช้ต่าง ๆ
ทั้งนี้เนื่องมาจากภาษาอังกฤษเข้ามาพร้อมกับความรู้ ศิลปะ วัฒนธรรม และสินค้าต่าง ๆ

เมื่อชีวิตของคนไทยต้องเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเกือบตลอดเวลาอย่างเลี่ยง
ไม่ได้เช่นนี้ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงจำเป็นสำหรับคนไทย และเป็นประโยชน์ต่อเด็กไทย
ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงได้รับความสนใจจากคนทั่วไปและเข้ามามีบทบาทในหลักสูตรทุกระดับ
เสมอ ไม่ว่าจะเป็นระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา หรืออุดมศึกษาโดยเฉพาะหลักสูตร
ฉบับปัจจุบัน อันได้แก่หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)
หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หลักสูตร
มัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ซึ่งเป็นหลักสูตรที่
ปรับปรุงขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถตามความถนัดและความสนใจของตนเอง
โดยเฉพาะความรู้ความสามารถในด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (พนอม แก้วกำเนิด.
2533 : 1) ดังนั้นหลักสูตรเหล่านี้จึงมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น มีความรู้
ความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษในระดับสูง เช่น

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้ตั้ง
จุดมุ่งหมายในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไว้ว่า ให้ผู้เรียนมีความเข้าใจหลักเกณฑ์การใช้
ภาษาอันเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ที่จะช่วย
ให้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามความเหมาะสมกับวัย มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษอันเป็นภาษา
สากล รวมทั้งมีนิสัยรักการอ่านและการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และให้ผู้เรียนเห็นแนวทาง
ในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ (กรมวิชาการ. 2532 : 29)

ส่วนหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2321 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)
ได้ตั้งจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ไว้ว่า เพื่อให้ผู้เรียน
พัฒนาความสามารถ ความถนัดในภาษาต่างประเทศตามความสนใจของผู้เรียน ให้มีทักษะ

เบื้องต้น ด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ในภาษาที่เลือกเรียนสำหรับการสื่อสาร การแสวงหาความรู้และ เป็นพื้นฐานในการศึกษาภาษาในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งให้รู้วัฒนธรรม ที่สอดคล้องอยู่ในภาษาและ เพื่อให้ผู้เรียน เห็นคุณค่าของภาษาที่เลือกเรียนและมีนิสัยรักการอ่าน (กรมวิชาการ. 2533 ก : 14)

ในขณะที่หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้ตั้งจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ไว้ว่าเพื่อ พัฒนาความสามารถ ความถนัดในภาษาต่างประเทศตามความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมี ทักษะการฟัง พูดอ่าน เขียน ในภาษาที่เลือกเรียนรู้วัฒนธรรมที่สอดคล้องอยู่ในภาษา สามารถ ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการ แสวงหาความรู้และ เป็นพื้นฐานในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นหรือประกอบอาชีพและ เพื่อให้ผู้เรียน เห็นคุณค่าของภาษาที่เลือกเรียน และมีนิสัยรักการอ่าน (กรมวิชาการ. 2533 ข : 16)

ถึงแม้หลักสูตรได้ตั้งจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาอังกฤษค่อนข้างสูงดังได้กล่าวมาแล้ว การเรียนภาษาอังกฤษของไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำทั้งด้านความสามารถในการฟัง (ร้อยละ 40.28) และความสามารถในการออกเสียง นักเรียนไม่เข้าใจโครงสร้างและ ความหมายของคำศัพท์ นอกจากนี้นักเรียนยังมีความสามารถทั่วไปในการใช้ภาษาอยู่ในระดับต่ำ มาก (ร้อยละ 38.74) (สุทัศน์ สุกมลสันต์. 2533 : 58 - 64) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของกมลทิพย์ เสวตมาลย์ (2531 : 395) กาญจนา จงอุตสาห์ (2532 : 166) วิภา สังข์ทองจีน (2531 : 405 - 406) และรสริน วารธนะภัก (2532 : 169 - 170) ที่พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ ในทุกทักษะทั้งทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน โดยเฉพาะทักษะการฟังเป็นทักษะที่นักเรียน มีความสามารถต่ำสุด (ร้อยละ 40.80) รองลงมาได้แก่ทักษะการพูด (ร้อยละ 45.75)

ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายก็เช่นเดียวกันจากการประเมินความสามารถ

ในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษน้อยทุกทักษะ ทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน สาเหตุเนื่อง
มาจากนักเรียนรู้อาชีพ ทั้งอาชีพทั่วไปและอาชีพเทคนิค ซึ่งเป็นองค์ประกอบของการอ่านน้อย
นักเรียนไม่สามารถหาหรือบอกใจความหลักของเรื่องที่อ่าน ตลอดจนรายละเอียดหรือ
ข้อความที่สนับสนุนใจความหลักได้ (ขจร สุขรังสรรค์. 2533 : 41 - 46) ซึ่งสอดคล้อง
กับงานวิจัยของรุจิ สิตะมัย (2537 : 163 - 164) ที่พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา มีความสามารถในการจำแนกเสียง คำศัพท์และไวยากรณ์
ในภาษาอังกฤษเพียงร้อยละ 48.75 และมีนักเรียนที่มีความสามารถด้านภาษาศาสตร์ต่ำกว่า
เกณฑ์ถึงร้อยละ 58.85 และส่งผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษาด้วยดังที่พบว่า นักศึกษาที่เข้าศึกษาต่อ
หลักสูตรด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในสถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
ส่วนใหญ่ มีความรู้และทักษะด้านการใช้ภาษาอังกฤษไม่เพียงพอที่จะสื่อสารได้ โดยเฉพาะทักษะ
ด้านการฟังและการพูด (สุวรรณดี พันธุ์พริกส์และงามทิพย์ วิมลเกษม. 2536 : 36 - 38)
และจากที่ผ่านมามาดูจะเห็นว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่คนไทยเล่าเรียนกันอย่าง
กว้างขวางมากที่สุดและใช้เวลาเล่าเรียนกันไว้ในโรงเรียนยาวนานที่สุดนับสิบปี แต่ผลที่ได้จาก
การเรียนน่าจะอยู่ในระดับต่ำมาก เพราะคนไทยพูดไม่ได้ ฟังไม่รู้เรื่อง และคนไทยที่เก่ง
ภาษาอังกฤษในชั้นที่ยอมรับกันในปัจจุบันมีน้อย (เหี้ยม มรกต (นามแฝง). 2535 : 9)

เมื่อพิจารณาในแง่ของการลงทุนและเวลาที่ต้องเสียไปในปีหนึ่ง ๆ จะพบว่ารัฐบาล
ต้องใช้จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายเดือนให้กับครูผู้สอนภาษาอังกฤษทั่วประเทศ ค่าวัสดุอุปกรณ์และ
ค่าบริการต่าง ๆ ปีละหลายร้อยล้านบาท ในด้านเวลาเรียน นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 5 และ 6 เรียนภาษาอังกฤษ ปีละประมาณ 200 ชั่วโมง (กรมวิชาการ. 2532 :
127) นักเรียนระดับมัธยมศึกษา ก็เรียนภาษาอังกฤษ ปีละเกือบ 200 ชั่วโมง เช่นเดียวกัน
(กรมวิชาการ. 2533 ก : 5) ซึ่งเมื่อรวมกันเข้าหลาย ๆ ปีก็น่าจะนับเป็นจำนวนเวลา

169 หน้า
81. ๒๕๔๖

มากพอสมควร การที่รัฐบาลต้องใช้จ่ายเงินปีละหลายร้อยล้านบาท เพื่อสนับสนุนการจัด
การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ และนักเรียนเองก็ต้องใช้เวลาในการเรียนปีละ เกือบ
200 ชั่วโมง แต่ผลที่ได้คือคุณภาพของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนยังไม่ เป็นที่น่าพอใจ
การปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้ได้คุณภาพสูงกว่าที่เป็นอยู่
ในปัจจุบันจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

อย่างไรก็ตามการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ให้นักเรียน
สามารถมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นได้นั้น จำเป็นต้องเข้าใจอย่างต่องแท้เสียก่อนว่า
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีความ เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับตัวแปรอะไรบ้างมีตัวแปร
อะไรบ้างที่เป็นสาเหตุทำให้ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนสูงหรือต่ำ ตัวแปรแต่ละตัวมีความสัมพันธ์กัน
ในลักษณะใด

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้แก่ ปัจจัยเกี่ยวกับผู้เรียน
ซึ่งประกอบด้วย ความถนัด ภาษาเดิม (Native Language) ความจำเป็น (Need)
ความใฝ่สูง (Aspiration) การรู้จัก สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ประสบการณ์
เกี่ยวกับภาษาที่มีอยู่เดิม ปัจจัยเกี่ยวกับโรงเรียนและชุมชนที่ผู้เรียนอาศัยอยู่ เช่น จำนวนปี
ที่สอนภาษาต่างประเทศในแต่ละหลักสูตร สิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนภาษา อันได้แก่
ห้องปฏิบัติการทางภาษา ห้องสมุด โทรทัศน์ โสตทัศนูปกรณ์ สื่อการสอนภาษาต่างประเทศ
การทดสอบต่าง ๆ การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การทดสอบวัดความสามารถ
ทางภาษา (Proficiency) (Finocchiaro. 1973 : 20 - 23)

องค์ประกอบที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองมี 3 องค์ประกอบ
คือ องค์ประกอบด้านการสอน (Instruction Factors) ได้แก่ความรู้ความสามารถ
ในการสอนของครู เวลาที่ใช้ในการเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ประสิทธิภาพในการถ่ายทอด
การเรียนรู้ การวัดและประเมินผลการเรียน องค์ประกอบเกี่ยวกับผู้เรียน (Learner
Factors) ได้แก่ ความสามารถของผู้เรียนที่จะเข้าใจการสอน ความถนัดด้านภาษาของผู้เรียน
ความมานะพยายามของผู้เรียนยุทธวิธีหรือวิธีในการเรียนภาษาของผู้เรียน ผลที่ผู้เรียนได้รับ

จากการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง องค์ประกอบด้านสังคมและวัฒนธรรม (Sociocultural Factors) ได้แก่ ความยึดมั่นในภาษาของตนเอง องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ ภาวะของวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมของผู้เรียน (Jakobovits. 1971 : 103 - 121) นอกจากนี้องค์ประกอบในด้านสังคม ยังได้แก่ องค์ประกอบด้านภาษาศาสตร์ ด้านวัฒนธรรมของภาษาและด้านเศรษฐกิจของผู้เรียน องค์ประกอบด้านผู้เรียน อันได้แก่ อายุและเพศ ระดับสติปัญญา เจตคติ การรู้จักและบุคลิกภาพของผู้เรียน และองค์ประกอบด้านเงื่อนไขการเรียนรู้ว่าเรียนภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language / EFL) หรือในฐานะที่เป็นภาษาที่สอง (English as a Second Language / ESL) องค์ประกอบในด้านวิธีการเรียนของผู้เรียน และองค์ประกอบในด้านที่เกี่ยวกับผลที่ได้รับจากการเรียน เป็นตัวแปรสำคัญ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Stern. 1984 : 332 - 341) สำหรับนักวิชาการของไทย มีความเห็นว่า ปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาอังกฤษมีอยู่ 5 ประการ คือ ความถนัดทางด้านภาษา การรู้จัก การมีข้อมูลทางภาษาที่ถูกต้องและเพียงพอ การได้รับการชี้แนะที่ถูกต้องและเพียงพอและมีเวลาเพียงพอ (สมคิด ฐานวัชระ. 2533 : 22 - 23)

ในการวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองเท่าที่ผ่านมา ส่วนใหญ่พบว่า เจตคติ และการรู้จัก (Attitude and Motivation) เป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ (Gardner. 1972 : 142 - 167 ; Vila-Barreto. 1992 : 238 - A) นอกจากนี้ยังพบอีกว่าสถานภาพทางสังคม บรรยากาศในชั้นเรียน สุขภาพกาย และสภาพอารมณ์ที่ดี ตลอดจนการยอมรับนับถือตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถทางการเรียน (Pollard. 1992 : 98) และในการเรียนโดยทั่วไปพบว่า ผู้เรียนที่มีการรู้จักเชิงบูรณาการสูง สามารถเรียนรู้ได้เร็วกว่าผู้เรียนที่มีการรู้จักเชิงบูรณาการต่ำ

(Gardner, Lalonde and Moorcroft. 1985 : 207-227) สำหรับเจตคตินั้นพบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (จินดา นักบุญ. 2526 : บทคัดย่อ ; รัตนา รอดย่อง. 2536 : บทคัดย่อ ; และสุกานดา บัณนาศ. 2531 : บทคัดย่อ) จากการศึกษาถึงตัวแปรอื่น ๆ เช่น ความถนัดในการเรียนภาษา นิสัยการเรียน พบว่า ความถนัดในการเรียนภาษา เจตคติและการตั้งใจในการเรียนภาษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา ในขณะที่จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ เจตคติและนิสัยการเรียนและความเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ของรูปทรง 2 และ 3 มิติ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา สำหรับวิธีการเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในด้านการอธิบายพบว่า ตัวแปรอิสระทุกตัวร่วมกันอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ประมาณร้อยละ 53 (ฉัตร วังศ์โสธร และคนอื่น ๆ. 2525)

และจากการศึกษาโดยใช้ภูมิหลังของนักเรียนกับการตั้งใจเป็นตัวแปรอิสระและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรตาม ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่นำมาศึกษาทุกตัวมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ปราโมทย์ ครองบุญศรี. 2533 : 198) เมื่อศึกษาตัวประกอบทางด้านจิตพิสัย (Affective Factor) ด้านบุคลิกภาพ (Personality) และประสบการณ์ทางภาษาของผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ผลการวิจัยพบว่าบุคลิกภาพด้านความอาย (Shyness) มีความสัมพันธ์ทางลบกับทักษะในการอ่านภาษาที่สอง และการใช้ภาษาแม่ในการพูด สื่อความหมายกับเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถทางการพูด และมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างโปรแกรมทางภาษากับการใช้ภาษาที่สองกับคนแปลกหน้า การใช้ภาษาแม่กับเพื่อนสนิท บุคลิกภาพด้านความเห็นพ้อง (Conformity) และบุคลิกภาพด้านการควบคุม (Control) (Hamayan, Genesee and Tucker. 1977 : 225 - 241) นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบอีกว่า สิ่งแวดล้อมทางบ้านและโรงเรียนที่ความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (กอบกุล รังสิยะโรจน์. 2527 : บทคัดย่อ)

ในด้านความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น อธิบายให้แตกต่างกัน เช่น
 ตัวแปรการมุ่งใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ภูมิหลังของนักเรียน ร่วมกันอธิบายความแปรปรวน
 ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 29.4 (ปราโมทย์ ครองบุญศรี. 2532 : 198)
 ในขณะที่ ตัวประกอบด้านความสามารถทางภาษา ตัวประกอบด้านความถนัดทางภาษา
 ตัวประกอบด้านปริมาณของประสบการณ์ทางภาษาและตัวประกอบด้านทักษะภาษาต่างประเทศ
 ของพ่อแม่ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของคะแนนที่ได้จากการทดสอบแบบโคลซ (Cloze
 test) ได้ร้อยละ 48 (Chihara and Oller. 1978 : 55 - 68)

/ จากความพยายามในการศึกษาหาตัวประกอบหรือตัวแปร ที่มีความเกี่ยวข้องกับสัมพันธ
 กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ตัวแปรหรือกลุ่มของตัวแปรที่นำมาศึกษา
 อธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ไม่สูงนัก และการวิจัยที่ผ่านมาเป็นการ
 วิจัยซึ่งเลือกตัวแปรที่น่าสนใจ หรือมีความสำคัญมาศึกษา การศึกษาจึงแยกกันอยู่เป็นด้าน ๆ
 และการศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทำนาย (Predictor
 Variable) กับตัวแปรเกณฑ์ (Criterion Variable) ซึ่งการศึกษาเช่นนี้ ขอบค้นพบที่ได้
 ยังไม่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ได้ชัดเจนมากนัก การศึกษาที่จะช่วย
 ให้ได้ข้อความรู้ที่ชัดเจนมากขึ้น น่าจะเป็นการศึกษาที่ครอบคลุมตัวแปรหลาย ๆ ด้าน โดยมี
 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรหลาย ๆ ขึ้นตอน กล่าวคือ วิเคราะห์ความสามารถ
 ในการอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรเกณฑ์ของตัวแปรทำนายทุก ๆ ตัว และวิเคราะห์
 อิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อม (Direct Effect and Indirect Effect) ของตัวแปร
 ทำนายที่มีต่อตัวแปรเกณฑ์ด้วย /

ดังนั้น เพื่อให้สามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของ
 นักเรียนไทยจากตัวประกอบหลาย ๆ ด้าน และเข้าใจถึงอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมของ
 ตัวแปรเหล่านั้น ผู้วิจัยจึงต้องการจะศึกษาว่า ตัวแปรด้านสังคม ด้านคุณลักษณะของผู้เรียน
 และด้านสภาพการเรียนการสอน (Gardner. 1985 ; Gardner and Lambert. 1972)

จะสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนได้มากนักเพียงใดและตัวแปรดังกล่าวแต่ละตัว มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนมากนักเพียงใด

สาเหตุที่ผู้วิจัยเลือกศึกษาอิทธิพลของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แทนที่จะเลือกศึกษากับนักเรียนในระดับอื่น ก็เพราะว่า นอกจากนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจอย่างที่ระบุไว้ก่อนหน้านี้แล้ว ในปัจจุบันรัฐบาลได้มีดำริให้มีการขยายการศึกษาภาคบังคับให้เยาวชนไทยทั้งหมดจนการศึกษาอย่างต่ำระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อเป็นการขานรับสังคมโลกในยุคโลกาภิวัตน์ (โกวิท ประวาลพุกษ์. 2534 : 16 - 21) ดังนั้น นักเรียนที่จบการศึกษาในระดับนี้ส่วนใหญ่ถ้าไม่ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ก็จะต้องออกไปทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่เปิดดำเนินการเป็นจำนวนมาก การมีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถอ่านออก เขียนได้ ตลอดจนสื่อความได้ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งทั้งในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น หรือการทำงานเป็นแรงงานที่มีฝีมือในโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ในยุคนี้ (NICS) อย่างปัจจุบันต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูงเพื่อจะช่วยให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สมชัย วุฒิปรีชา. 2533 : 1 - 10 ; ก่อ สวัสดิทานิชย์. 2536 : 9 - 12 ; อุทุมพร จามรมาน. 2536 : 13 - 22) และสาเหตุสำคัญประการสุดท้าย ก็คือ นักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับนี้อยู่ในช่วงวัยรุ่น มีพัฒนาการด้านความเข้าใจและรู้จักตนเองตามทฤษฎีของอีริกสัน (สุภาพรรณ โคตรจรัส. 2520 : 4-7 ; อ้างอิงมาจาก Erikson. 1970) และอยู่ในวัยที่มีพัฒนาการด้านอัตตาตัวตน (Self-concept) ค่อนข้างคงที่ (Song and Hattie. 1984 : 1272 ; citing Bloom. 1964) นอกจากนี้ยังมีพัฒนาการทางด้านสติปัญญาในขั้นที่คิดหาเหตุผลจากประสบการณ์ที่เป็นนามธรรมได้ (Piaget. 1970 : 33) และการเจาะจงเลือกศึกษานักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก็เพราะว่าเป็นนักเรียนที่ผ่าน

กระบวนการเรียนการสอน ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมากกว่านักเรียนระดับชั้นอื่น ๆ

วัตถุประสงค์

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของกลุ่มตัวแปรองค์ประกอบทางสังคม ซึ่งได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว และกลุ่มเพื่อน กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ซึ่งได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ นิสัยการเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียน เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ การรู้จักเชิงบูรณาการ การรู้จักเชิงเครื่องมือและกลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านสภาพการเรียนการสอน อันประกอบด้วย คุณภาพของการสอน ประสบการณ์ตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องห้องเรียน และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

2. เพื่อศึกษาว่ามีตัวแปรใดบ้าง เป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำได้ดี

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ศึกษาเฉพาะตัวแปร ที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยศึกษาตัวแปรทำนาย (Predictor Variables) 3 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านสังคม กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านคุณลักษณะของผู้เรียนและกลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านสภาพการเรียนการสอน

ซึ่งแต่ละกลุ่มมีรายละเอียดดังนี้

1. กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านสังคม ประกอบด้วย ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว และกลุ่มเพื่อน
2. กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ประกอบด้วย ความถนัดในด้าน การเรียนภาษาต่างประเทศ ความรู้พื้นฐานเดิม นิสัยการเรียนรู้ เวลาที่ใช้ในการเรียน เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ การตั้งใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย การตั้งใจเชิงบูรณาการและการตั้งใจเชิงเครื่องมือ
3. กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านสภาพการเรียนรู้การสอน ประกอบด้วย คุณภาพ ของการสอน ประสบการณ์ตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน และกิจกรรม ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นคะแนนที่ได้จากการทดสอบ โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชา อ.015 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยครั้งนี้ สามารถแบ่งออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

1. ประโยชน์ด้านวิชาการ

1.1 ผลการวิจัยครั้งนี้ เป็นประโยชน์ในการอธิบายว่า ในสภาพการเรียนรู้ การสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศอย่างในปัจจุบัน ชุดของตัวแปรที่ผู้วิจัยคัดเลือก มานี้ จะสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้นได้เพียงใด

1.2 ผลการวิจัยครั้งนี้ เป็นประโยชน์ในการอธิบายว่า ตัวแปรอะไรบ้างมี อิทธิพลในรูปที่เป็นผลกระทบทางตรง ตัวแปรอะไรบ้างมีอิทธิพลในรูปที่เป็นผลกระทบทางอ้อม

ต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

2. ประโยชน์ด้านการประยุกต์ใช้

2.1 ผลจากการวิจัยครั้งนี้ เป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอน ครูแนะแนว และผู้บริหารการศึกษาทุกระดับ กล่าวคือ เมื่อได้ทราบอิทธิพลของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะได้สร้างเงื่อนไขหรือปรับเงื่อนไขเกี่ยวกับตัวแปรต่าง ๆ ให้เอื้ออำนวยให้ผลสัมฤทธิ์หรือคุณภาพของการศึกษาสูงขึ้น

2.2 ผลการวิจัยครั้งนี้ เป็นประโยชน์แก่ผู้ปกครองนักเรียน เมื่อผู้ปกครองทราบว่าตนเอง มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบุตรหลานในทางใดบ้าง และในลักษณะใด ก็จะสามารถปฏิบัติตนเพื่อช่วยเหลือบุตรหลานของตนได้อย่างเหมาะสมต่อไป

2.3 ผลจากการวิจัยครั้งนี้ เป็นประโยชน์แก่นักเรียนเอง โดยนักเรียนจะได้ทราบข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงผลการเรียนของตนต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ความหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในที่นี้หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชา 0.015 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านสังคม หมายถึง สภาพแวดล้อมทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ที่มีอิทธิพลต่อผู้เรียน ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

2.1 ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม หมายถึง สถานภาพของครอบครัว ซึ่งวัดจากรายได้ การศึกษาและอาชีพของบิดามารดา/ผู้ปกครอง ของนักเรียน

2.2 การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว หมายถึง กิจกรรมที่บิดา

มารดา/ผู้ปกครองกระทำ อันน่าจะมีส่วนทำให้เด็กเรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

2.3 กลุ่มเพื่อน หมายถึง กลุ่มของบุคคลที่อยู่ในวัยเดียวกันหรือวัยใกล้เคียงกัน กับเด็กเรียน ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในสถานศึกษาเดียวกัน มีความผูกพันใกล้ชิด ตลอดจนมีความสนใจไปในทางเดียวกันและนิยมประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน

3. กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านคุณลักษณะของผู้เรียน หมายถึงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะและลักษณะนิสัยของผู้เรียน ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

3.1 ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ หมายถึง คุณลักษณะบางอย่างของบุคคล ซึ่งควบคุมอัตราของความก้าวหน้าในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศภายในระยะเวลาที่กำหนด ในงานวิจัยนี้หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบ โดยแบบทดสอบมาตรฐานวัดความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ ของสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.2 ความรู้พื้นฐานเดิม หมายถึง ความรู้ความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และปีที่ 2 ที่นักเรียนยังคงมีอยู่และวัดได้ในปัจจุบัน ในงานวิจัยนี้ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบ โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชา อ. 014 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.3 เวลาที่ใช้ในการเรียน หมายถึง เวลาที่นักเรียนรับรู้ว่าได้ใช้อย่างจริงจังในการเรียนหรือทำงานในวิชาภาษาอังกฤษในแต่ละชั่วโมง

3.4 นิสัยการเรียน หมายถึง พฤติกรรมทางด้านการเรียนที่ปฏิบัติอยู่เป็นประจำทั้งในและนอกเวลาเรียน โดยที่พฤติกรรมนั้นส่วนหนึ่งมาจากวิธีการต่าง ๆ ที่นำมาใช้ประโยชน์ต่อการเรียน ได้แก่ วิธีฝึกฝนภาษาในลักษณะการสื่อสารโดยอาศัยกิจกรรมต่าง ๆ วิธีการทำงาน และการใช้เวลาอย่างเหมาะสมของนักเรียน

3.5 เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ท่าที ความคิดเห็น ความรู้สึก เอนเอียงทางจิตใจของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ หลังจากที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษแล้ว พฤติกรรมดังกล่าว แสดงออกใน 3 ลักษณะคือ

3.5.1 เจตคติเชิงนิมาน เป็นการแสดงออกในลักษณะความพึงพอใจในภาษาอังกฤษ เห็นด้วย ชอบภาษาอังกฤษ สนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษ เรียนด้วยความเต็มใจ เป็นต้น

3.5.2 เจตคติเชิงนิเสธ เป็นการแสดงออกในลักษณะตรงกันข้ามกับเจตคติเชิงนิมาน เช่น ไม่พอใจหรือไม่เห็นด้วยที่จะเรียนภาษาอังกฤษ เป็นต้น

3.5.3 เจตคติที่เป็นกลาง เป็นการแสดงออกในลักษณะที่ไม่เป็นทั้งเจตคติเชิงนิมานและนิเสธ ไม่แสดงออกทางใดทางหนึ่ง เช่น รู้สึกเฉย ๆ ไม่ถึงกับเกลียดหรือชอบภาษาอังกฤษ เป็นต้น

3.6 การมุ่งใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง แรงผลักดันที่ให้นักเรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยดูจากเหตุผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งจำแนกเป็น 2 ประเภท กล่าวคือ ถ้าหากว่านักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะต้องการจะเข้าใจชีวิตความเป็นอยู่ของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ หรือเพราะชอบคนที่พูดภาษาอังกฤษ ก็แสดงว่านักเรียนมีการมุ่งใจเชิงบูรณาการ (Integrative Motivation) แต่ถ้าหากว่านักเรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพราะเป็นความต้องการของหลักสูตร หรือเพราะหวังว่าจะได้งานดี ๆ ในอนาคตก็แสดงว่านักเรียนมีการมุ่งใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental Motivation)

4. กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านสภาพการเรียนการสอน หมายถึง องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสภาพการจัดการเรียนการสอน ทั้งในและนอกห้องเรียน ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

4.1 คุณภาพของการสอน หมายถึง การสอนที่ประกอบด้วยส่วนประกอบที่สำคัญที่อำนวยความสะดวกให้การจัดการเรียนการสอน มีประสิทธิภาพสูงสุดตามหลักการหรือทฤษฎีการสอนภาษาต่างประเทศ โดยวัดจากการให้ผู้เรียน เป็นผู้ประเมินพฤติกรรมการสอนของครู ตามแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4.2 ประสบการณ์ตรง หมายถึง ประสบการณ์การใช้ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียน

ไว้เพื่อการสื่อสารกับบุคคลอื่น ๆ ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด ๆ ที่นอกเหนือจากสภาพ
การเรียนการสอนในห้องเรียน

4.3 การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน หมายถึง สภาพการได้รับสื่อ
ต่าง ๆ ที่มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แก่
ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ขณะที่ผู้เรียนไม่ได้อยู่ในชั่วโมงเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษ

4.4 กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน หมายถึง กิจกรรมที่โรงเรียนรับผิดชอบ
จัดขึ้นหรือส่งเสริมให้มีขึ้น เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกเหนือไปจากบทเรียน จาก
การจัดการเรียนการสอนตามปกติของครูในชั่วโมงภาษาอังกฤษ

5. รูปแบบความสัมพันธ์แบบเติมรูป หมายถึง รูปแบบความสัมพันธ์ที่มีเส้นทางแสดง
ความสัมพันธ์ทุกเส้นทาง ที่เป็นไปได้จากตัวแปรทำนายไปสู่ตัวแปร เกณฑ์

6. ผู้เรียน หมายถึง บุคคลที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียน
มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2538

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) มุ่งไปที่การประมาณผล (Effect) หรืออิทธิพลของตัวแปรสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผลที่เกิดขึ้น จะเน้นการเลือกตัวแปรสาเหตุมาศึกษา จึงต้องพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสาเหตุกับตัวแปรผลสัมพันธ์ทางทฤษฎีทางการเรียน

งานบทนี้ผู้วิจัยได้แบ่ง การเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็น 4 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ว่าด้วย สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้นในประเทศไทย ซึ่งจะแยกกล่าวเพื่อฉายแสงความเข้าใจดังนี้

ตอนที่ 1.1 ว่าด้วย รายละเอียดวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรมัธยมศึกษา
ตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

ตอนที่ 1.2 ว่าด้วย หลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ตอนที่ 1.3 ว่าด้วย สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้น ในประเทศไทย

ตอนที่ 2 ว่าด้วยแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนภาษาอังกฤษและตัวแปรที่ศึกษา

ตอนที่ 3 ว่าด้วยแนวคิดและงานวิจัยที่เสนอรูปแบบ (Model) ในการอธิบาย
ความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยตัวแปรสาเหตุต่าง ๆ

ตอนที่ 4 ว่าด้วยแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนภาษาอังกฤษและตัวแปรที่ผู้วิจัยนำเสนอ

ตอนที่ 1 สภาพการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในประเทศไทย

เพื่อถ่ายทอดความเข้าใจ ผู้วิจัยขอแนะนำเสนอเป็นคอนยอย ๖ ดังนี้

ตอนที่ 1.1 รายละเอียดวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น

พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

ผู้วิจัยขอแนะนำเสนอรายละเอียดวิชาภาษาอังกฤษ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น

พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ดังนี้ (วิชาการ. 2534 : 14 - 20)
จ.น

จุดประสงค์

1. เพื่อพัฒนาความสามารถ ความถนัด ในภาษาต่างประเทศตามความสนใจ
ของผู้เรียน
2. เพื่อให้มีทักษะเบื้องต้น ด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน ในภาษาที่เลือกเรียน
สำหรับการสื่อสาร การแสวงหาความรู้ และเป็นพื้นฐานในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น
รวมทั้งให้รู้วัฒนธรรมที่สอดคล้องกับภาษา
3. เพื่อให้เห็นคุณค่าของภาษาที่เลือกเรียนและมีนิสัยรักการอ่าน

วิชาภาษาต่างประเทศ

วิชาภาษาต่างประเทศ ไม่กำหนดความชั้นเรียนแต่ระบุเป็นปีที่ 1 2 และ 3 แทน

รายวิชาที่กำหนดในปีที่ 1 สำหรับผู้เริ่มเรียนหรือมีพื้นฐานไม่พอ

รายวิชาที่กำหนดในปีที่ 2 สำหรับผู้เรียนรายวิชาในปีที่ 1 มาแล้ว หรือมีความรู้

เทียบเท่า

รายวิชาที่กำหนดในปีที่ 3 สำหรับผู้เรียนรายวิชาในปีที่ 2 มาแล้ว

โครงสร้างวิชาเลือกเสรี (ภาษาอังกฤษ)

ปีที่ 1

อ 011 ภาษาอังกฤษหลัก 1	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
อ 012 ภาษาอังกฤษหลัก 2	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
อ 021 เสริมทักษะ 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
อ 022 เสริมทักษะ 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้

ผู้เรียนจะเรียนวิชาหลักเพียง 4 คาบ/สัปดาห์/ภาค หรือเลือกเรียนวิชาเสริมทักษะ

เพิ่มเติมอีก 2 คาบก็ได้ สำหรับรายวิชาเสริมทักษะให้เลือกรเรียนในระดับเดียวกับวิชาหลัก

ปีที่ 2

อ 013 ภาษาอังกฤษหลัก 3	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
อ 014 ภาษาอังกฤษหลัก 4	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
อ 023 เสริมทักษะ 3	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
อ 024 เสริมทักษะ 4	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
อ 031 อ่านอังกฤษเบื้องต้น 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
อ 032 อ่านอังกฤษเบื้องต้น 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้

ผู้เรียนจะเรียนวิชาหลักเพียง 4 คาบ/สัปดาห์/ภาค หรือเลือกเรียนวิชาเสริมทักษะ
เพิ่มเติมอีก 2 คาบก็ได้ สำหรับรายวิชาเสริมทักษะให้เลือกเรียนในระดับเดียวกับวิชาหลัก
สำหรับวิชาอ่านอังกฤษเบื้องต้น เป็นรายวิชาสำหรับผู้ไม่ประสงค์จะเรียนภาษาอังกฤษ
ต่อไปในระดับสูงและได้เรียนวิชา อ 011 และ อ 012 มาแล้ว

ข้อ 3

อ 015 ภาษาอังกฤษหลัก 5	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
อ 016 ภาษาอังกฤษหลัก 6	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
อ 033 อ่านอังกฤษเบื้องต้น 3	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
อ 034 อ่านอังกฤษเบื้องต้น 4	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
อ 041 ทักษะฟัง-พูด 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
อ 042 ทักษะฟัง-พูด 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
อ 051 ทักษะการอ่าน 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
อ 052 ทักษะการอ่าน 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
อ 061 ทักษะการเขียน 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้
อ 062 ทักษะการเขียน 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค	1 หน่วยการเรียนรู้

ผู้เรียนจะเรียนวิชาหลักเพียง 4 คาบ/สัปดาห์/ภาค หรือจะเลือกเรียนวิชาทักษะ
เฉพาะเพิ่มเติมอีกก็ได้ หรือเลือกเรียนแค่วิชาทักษะเฉพาะโดยไม่เลือกเรียนวิชาหลักก็ได้ แต่
จะต้องเรียนวิชา อ 013 อ 014 มาแล้ว

สำหรับวิชาอ่านภาษาอังกฤษเบื้องต้น ผู้เรียนที่ประสงค์จะเลือกเรียนจะต้องได้เรียน
อ 011 อ 012 อ 013 อ 014 มาแล้ว หรือได้เรียน อ 031 อ 032 มาแล้ว

คำอธิบายรายวิชา วิชาเลือกเสรี

อ 011 ภาษาอังกฤษหลัก 1	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
อ 012 ภาษาอังกฤษหลัก 2	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้

คำอธิบายรายวิชา

สำรวจความสามารถพื้นฐานในการฟัง พูด อ่าน เขียน ผูกการฟัง พูด อ่าน เขียน โดยใช้ศัพท์ใกล้ตัวและโครงสร้างพื้นฐานของภาษา ฟังประโยคและข้อความสั้น ๆ พูดสื่อความเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน อ่านออกเสียง อ่านบทอ่านสั้น ๆ เขียนคำและประโยค เพื่อให้ความพร้อม ความสนใจ และมีทักษะเบื้องต้นในด้านสื่อความหมายและเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษา

อ 013 ภาษาอังกฤษหลัก 3	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
อ 014 ภาษาอังกฤษหลัก 4	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้

คำอธิบายรายวิชา

ฝึกการฟัง พูด อ่าน เขียน โดยใช้ศัพท์และโครงสร้างที่เพิ่มขึ้น ฟังบทสนทนา และข้อความสั้น ๆ พูดสื่อความเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน อ่านออกเสียง อ่านบทอ่านที่ยาวขึ้น เขียนบรรยายและเขียนเล่าเรื่องสั้น ๆ เพื่อให้ความรู้ความเข้าใจ และความสนใจในการใช้ภาษาและเลือกใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

อ 015 ภาษาอังกฤษหลัก 5	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้
อ 016 ภาษาอังกฤษหลัก 6	4 คาบ/สัปดาห์/ภาค	2 หน่วยการเรียนรู้

คำอธิบายรายวิชา

ฝึกการฟัง พูด อ่าน เขียน โดยใช้ศัพท์และโครงสร้างที่ซับซ้อนขึ้น หังบทสนทนา เรื่องเล่าและข้อความต่าง ๆ พูดสื่อความเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน บรรยายและเล่าเรื่องสั้น ๆ อ่านออกเสียง อ่านบทอ่านที่มีระดับความยากง่ายที่สูงขึ้น เขียนบรรยาย เขียนเล่าเรื่อง กรอกรูปแบบฟอร์มและเขียนจดหมายส่วนตัว เพื่อให้ใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้อย่าง กว้างขวาง เหมาะสมกับกาลเทศะและเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษา

อ 021 เสริมทักษะ 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 022 เสริมทักษะ 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 023 เสริมทักษะ 3	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 024 เสริมทักษะ 4	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้

คำอธิบายรายวิชา

ฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน เพิ่มเติมจากที่ได้เรียนในวิชาหลัก โดยการจัด กิจกรรมเพื่อให้สามารถใช้ทักษะได้อย่างคล่องแคล่วและแม่นยำยิ่งขึ้น

อ 031 อ่านถึงกฤษฎีเบื้องต้น 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 032 อ่านถึงกฤษฎีเบื้องต้น 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 033 อ่านถึงกฤษฎีเบื้องต้น 3	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 034 อ่านถึงกฤษฎีเบื้องต้น 4	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้

คำอธิบายรายวิชา

ฝึกทักษะการอ่านเพิ่มเติมจากที่ได้เรียนในวิชาหลัก โดยอ่านป้ายประกาศ คำแนะนำ คำชี้แจง วัสดุภัณฑ์ บทอ่านที่ใช้ภาษาง่าย ๆ และเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน หรืองานอาชีพ เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจ และเกิดความเพลิดเพลินในการอ่าน

อ 041 ทักษะฟัง-พูด 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 042 ทักษะฟัง-พูด 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้

คำอธิบายรายวิชา

ฝึกทักษะการฟัง-พูดจากสิ่งที่อ่าน ฟัง และพบเห็นในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันและงานอาชีพ เพื่อให้สามารถสื่อสารด้านการฟัง-พูด ได้สองแฉ่งและแม่นยำยิ่งขึ้น เหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์ต่าง ๆ

อ 051 ทักษะการอ่าน 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 052 ทักษะการอ่าน 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้

คำอธิบายรายวิชา

ฝึกทักษะการอ่าน โดยอ่านคำแนะนำ ประกาศ บทความ บทร้อยกรองและหนังสือประเภทความรู้บันเทิง เพื่อให้สามารถแสวงหาความรู้ และความเพลิดเพลินจากการอ่าน

อ 061 ทักษะการเขียน 1	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้
อ 062 ทักษะการเขียน 2	2 คาบ/สัปดาห์/ภาค 1 หน่วยการเรียนรู้

คำอธิบายรายวิชา

ฝึกทักษะการเขียน โดยกรอกแบบฟอร์ม เขียนเรียงความ เขียนจดหมายส่วนตัว จดหมายธุรกิจ เพื่อให้สามารถเขียนสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมตามควรแก่วัย

เนื่องด้วยการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน วิธีสอนที่ได้รับการส่งเสริมมากที่สุดได้แก่ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยจึงขอนำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นลำดับต่อไป

ตอนที่ 1.2 ว่าด้วย หลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนที่อิงหลักเกณฑ์ของ ฟังก์ชันบอล - โนชันบอล (Functional - Notional Syllabus) ซึ่งเกิดขึ้นราว ค.ศ. 1970 โดยนักภาษาศาสตร์และครูผู้สอนภาษาต่างประเทศในทวีปยุโรปกลุ่มหนึ่งที่ร่วมประชุมกัน ในสภายุโรป (Council of Europe) ลงความเห็นไว้ว่า ความมุ่งหมายในการเรียนการสอน ภาษาในปัจจุบัน ควรจะมุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ตามความต้องการให้ได้ประโยชน์ในด้านการสื่อ ความหมายหรือสื่อสาร โดยสรุปว่า โดยปกติมนุษย์ใช้ภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกหรือความ ต้องการต่าง ๆ ด้วยการใช้คำพูดหรือการเขียน ดังนั้นในการจัดประมวลการสอนจึงสมควรที่จะ กำหนดว่าจะให้ผู้เรียนเรียนภาษาเพื่อใช้ทำหน้าที่ของภาษาอันใด (Performance of Language Functions) เช่น เพื่อแสดงความขึงใจ ออกคำสั่ง ขอร้อง ชักชวน ขอโทษ แสดงความคิดเห็น ได้แย้ง เห็นด้วย ชี้แจงหรือแสดงความรัก ความชื่นชม ขูเขิน วิงวอน วิพากษ์วิจารณ์ แสดงความยินดี เสียใจ ฯลฯ และในหน้าที่ของภาษาเช่นนี้จะต้องใช้เนื้อหา ทางภาษา อันได้แก่ คำ วลี ประโยค และน้ำเสียงเช่นใด จึงจะใช้ภาษาให้สอดคล้องกับ ความคิดเห็นของผู้เรียนในสถานการณ์นั้น ๆ ดังนั้น ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น

การจัดเนื้อหาในแต่ละบทเรียนจึงมิได้จัดโดยใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์เป็นหลักแต่จำแนกเป็นเนื้อหา (Notions) ของสถานการณ์ในบทเรียนต่าง ๆ แทน และจะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของจำนวนภาษาที่ใช้ เพื่อให้สอดคล้องกับความสัมพันธ์ทางสังคมของบุคคลผู้สื่อสารและผู้รับสารด้วย หรือกล่าวโดยย่อก็คือควรพิจารณาว่า ใครพูดกับใคร บุคคลทั้งสองฝ่ายมีความสัมพันธ์กันอย่างไรและกำลังอยู่ในสถานการณ์เช่นไรด้วย (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 40 - 41) ฉะนั้นแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงเป็นแนวการสอนที่เป็นความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน ดังที่จอห์นสัน (Johnson. 1981 : 19) ได้กล่าวว่าคนที่ใครคนใดคนหนึ่งสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องนั้น จำเป็นที่จะต้องมีความรู้ในเรื่องต่อไปนี้คือ วัฏฏะทางไวยากรณ์และกฎของภาษาของภาษาที่ใช้อยู่จริง กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถที่จะนำหลักไวยากรณ์ไปใช้ในการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และสามารถเลือกใช้กฎเกณฑ์ของภาษาให้ถูกต้องกับบุคคลในสังคม และในแต่ละสถานการณ์ด้วย

1.2.1 ความหมายของการสื่อสาร

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการสื่อสาร ไว้ใกล้เคียงกัน เช่น

ชาวินยอง ได้กล่าวถึงความหมายของการสื่อสารว่า เป็นกระบวนการอันต่อเนื่องของการแสดงความรู้สึก การแปลความ ตีความ และการแลกเปลี่ยนข่าวสาร โอกาสของการสื่อสารจะไม่มีที่สิ้นสุดซึ่งประกอบด้วยสัญลักษณ์และเครื่องหมายที่แตกต่างกันออกไป เช่น สนิท การแต่งกาย ทรงผม การยืน การฟัง การพยักหน้า การหยุดชะงักเสียงหรือคำพูด คนเราเกี่ยวข้องกับการสื่อสารตั้งแต่เกิดและเรียนรู้ที่จะสนทนากับบริบทใหม่ ๆ เช่นเดียวกับการสะสมประสบการณ์ของชีวิต จากความคิดและความรู้สึกไปสู่สัญลักษณ์ในการเขียน พูด การแสดงท่าทาง การเคลื่อนไหวและน้ำเสียง จึงต้องรู้จักเลือกสรรสิ่งที่เหมาะสมไปใช้ (Savignon. 1983 : 8)

บราวน์ (Brown. 1980 : 88) ให้ความหมายการสื่อสารไว้ว่า การสื่อสาร หมายถึงกระบวนการรับและส่งสารที่เกี่ยวข้องระหว่างบุคคลอย่างน้อยตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่านและเขียน การพูดจะไม่มี ความหมายและไม่เกิดความคิดต่อสื่อสาร หากผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวที่พูดหรือจุดประสงค์ของการพูดนั้น ฉะนั้นการสื่อสารจะต้อง มีความหมายทั้งต่อผู้ฟังและผู้พูดด้วย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การสื่อสาร หมายถึง กระบวนการแลกเปลี่ยนความรู้ ข่าวสารข้อมูล ตลอดจนความคิดเห็นและความรู้ดีระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้แก่ การพูด ซึ่งแสดงออกทางน้ำเสียง การเขียน รวมทั้งการแสดงสีหน้า การแสดงท่าทางต่าง ๆ การสื่อสารจะประสบความสำเร็จได้นั้นจะต้องมีความรู้ทางไวยากรณ์ ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมในสังคมนั้น รวมทั้งความสามารถในการเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ ด้วย

1.2.2 ความสามารถในการสื่อสาร

ความสามารถในการสื่อสาร เป็นการแสดงออกทางคำพูดแต่ละครั้งที่เกิดขึ้นในสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่แตกต่างกันไป เราต้องตระหนักถึงอายุ บทบาท สถานภาพทางสังคม บุคลิกของบุคคล นอกจากนี้ต้องคำนึงถึงสถานที่ เวลาและหัวข้อเรื่องที่พูด เพื่อที่จะตัดสินใจว่า เขาจำเป็นต้องใช้ลักษณะภาษาพูดระดับไหน เช่นภาษาที่เป็นทางการ ภาษาที่ไม่เป็นทางการ ภาษาที่แสดงถึงความสนิทสนมหรือภาษาที่พูดกันด้วยความเคยชิน เป็นต้น และที่ลืมไม่ได้คือ ความเหมาะสมและการยอมรับภาษาพูดนั้น ๆ ในสภาพสังคมใดสังคมหนึ่ง สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญ เช่นเดียวกับความถูกต้องของการออกเสียงหรือโครงสร้างของภาษา (Widdowson. 1978 : 30 - 31 ; Wilkins. 1978 : 41 - 54)

การที่นักเรียนจะมีความสามารถสื่อสารได้อย่างประสบผลสำเร็จนั้น ครูผู้สอนและผู้แต่งตำราจะต้องตระหนักว่า ไม่เพียงแต่นักเรียนจะสามารถแสดงความคิดเห็นด้วยประโยค

ที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่านั้น แต่นักเรียนจำเป็นต้องรู้ด้วยว่าวัฒนธรรมที่เป็นที่ยอมรับในสังคมนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศ ระดับของภาษาที่เหมาะสมที่ใช้ในสถานการณ์ การสื่อสารที่แตกต่างกันและจะต้องทราบว่า เมื่อไรใช้กริยา อาการ สำนวน สำนวน คำ ฯลฯ จึงจะเหมาะสม ในการใช้ภาษาต้องเข้าใจว่า เมื่อไรควรจะเป็นฝ่ายพูดและเมื่อไรควรจะเป็นโอกาสให้คนอื่นพูด โดยการเป็นผู้ฟังที่ดีและรอจังหวะที่จะพูด และจะต้องทราบว่าคำถามและข้อวิจารณ์อันใดที่ควรจะต้องแสดงความคิดเห็นและที่แน่นอนก็คือ นักเรียนจะต้องเข้าใจการใช้เสียง การเน้นหนักในคำ ในประโยค และรวมถึงเสียงขึ้นลงในประโยค (Rivers. 1982 : 7)

สำหรับองค์ประกอบในด้านความสามารถในการสื่อสารนั้น ชาววินยง (Savignon. 1982 : 35 - 46) กล่าวว่า องค์ประกอบทั้ง 4 ของความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการออกแบบหลักสูตรและการฝึกในชั้นเรียนคือ

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) เป็นคุณแจกออกสำคัญของหลักภาษาศาสตร์ อันได้แก่ ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ หน่วยเสียง หน่วยคำ โครงสร้าง การผสมผสานองค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้เข้าเป็นรูปคำหรือรูปประโยค ความสามารถทางด้านไวยากรณ์จะไม่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีทางไวยากรณ์ทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่ง โดยเฉพาะหรือความสามารถในการทำให้เกิดความกระ้างเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ คนเราจะแสดงสมรรถภาพทางด้านไวยากรณ์โดยการใช้กฎเกณฑ์ (Using a Rule) ไม่ใช่บอกกฎเกณฑ์ (Stating a Rule)

2. ความสามารถทางกฎเกณฑ์การใช้ภาษาในสังคม (Sociolinguistic Competence) คำนี้ถึงกฎการใช้ภาษาในสังคม ต้องเข้าใจภาษาในบริบทของสังคม บทบาทของผู้ร่วมสนทนาข่าวสารที่แลกเปลี่ยนกัน และหน้าที่ของการมีปฏิสัมพันธ์ สิ่งที่ต้องพิจารณา คือ ความเหมาะสมในการใช้ภาษา และการตัดสินใจอะไรคือความเหมาะสม ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเกี่ยวข้องมากกว่าการที่จะรู้ว่าจะต้องพูดอะไร พูดอย่างไร นอกจากนี้ยังจะต้องรู้ด้วยว่าเมื่อไร

ควรจะเจียบด้วย ดังนั้นเป้าหมายหนึ่งต้องวิเคราะห์วัฒนธรรมร่วม คือ การทำให้เกิดความกระจ่างในกฎเกณฑ์ (Explicit Rule) ที่จะช่วยให้ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาได้เข้าใจและปรับตัวเข้ากับรูปแบบที่เขาไม่คุ้นเคย

3. ความสามารถในการตีความ (Discourse Competence) การตีความนี้ไม่ได้หมายถึง การทำความเข้าใจในประโยคแต่ละประโยค แต่หมายถึง การตีความหมาย ความเกี่ยวข้องกันระหว่างชุดของประโยค เพื่อหาความหมายรวมที่ผู้ส่งสารต้องการจะสื่อ ในการนี้จำเป็นต้องใช้ความรู้หลาย ๆ ด้าน เช่น ความรู้ทางกฎเกณฑ์ทางภาษา วัฒนธรรม ความรู้ในสาขาวิชา ความรู้รอบตัวและประสบการณ์ในชีวิต เข้าช่วยในการตีความ นอกจากนี้ การตีความยังขึ้นอยู่กับเจตนา ค่านิยม จุดประสงค์ของทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารด้วยโดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อความที่ไม่มีความเชื่อมโยงให้เห็นเด่นชัด

4. ความหมายในกลวิธีการสื่อสาร (Strategies Competence) ใน การสื่อสาร ไม่มีผู้ใดสามารถดำเนินการสื่อสารไปได้อย่างราบรื่นโดยไม่มีอุปสรรค อุปสรรคในที่นี้ได้แก่ การนึกคำไม่ออก ไม่ทราบว่าจะเริ่มต้นอย่างไรดีต้องการเบนความสนใจของผู้ฟัง ไปสู่เรื่องอื่นหรือต้องการหาทางให้ผู้ร่วมสนทนาเห็นว่าเราไม่เข้าใจที่เขาพูด ต้องการเวลาหยุดพักสักนิด แต่ยังคงอยากให้การสนทนาดำเนินต่อไปในเรื่องนี้หรือต้องการปรับปรุงเปลี่ยนคำพูดเสียใหม่ เพื่อให้คนอื่นเข้าใจได้ง่ายขึ้น ฯลฯ อุปสรรคดังที่ได้กล่าวมานี้เป็นอุปสรรคที่เกิดขึ้นได้กับบุคคลในทุกลักษณะ ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถในการสื่อสารดำเนินต่อเนื่องบรรลุเป้าหมายที่ต้องการได้กลวิธีเหล่านี้อาจประกอบด้วย การพูดซ้ำ การพูดใหม่ การสั่งเล การเคา การย้ำ การรุก การเปลี่ยนน้ำเสียง การใช้ท่าทางประกอบ ฯลฯ

ดังนั้นความสามารถในการสื่อสารจึงอาจสรุปได้ว่าเป็นความรู้หรือความสามารถในการนำคำศัพท์ต่าง ๆ มาสร้างเป็นประโยคเพื่อใช้ในการพูดตลอดจนการแสดงออกกับกิริยาต่าง ๆ ให้ถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะ และเป็นที่ยอมรับของสังคมนั้น ๆ ด้วย ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ของภาษา สถานการณ์ที่กำส้งสื่อสาร วัฒนธรรมและ

ความนิยมของสังคมด้วย

1.2.3 หลักการและแนวทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

มอร์โรว (Morrow. 1981 : 59-- 66) ได้กล่าวถึงหลักการของแนวทางการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่ามี 5 หลักการดังนี้คือ

1. การที่ผู้ว่าคนกำลังทำอะไร หลักการนี้ กล่าวว่าการเรียนใด ๆ หรือการทำกิจกรรมใด ๆ ก็ตามจะต้องมีจุดประสงค์และเป้าหมายที่แน่นอนและต้องเป็นสิ่งที่นักเรียนต้องการที่จะเรียนรู้ในภาษาต่างประเทศนั้น ๆ เช่น ต้องการให้นักเรียนอ่านคำแนะนำ เขียนจดหมาย จองห้อง หรือฟังการพยากรณ์เรื่องอากาศ นอกจากนี้ กิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูให้นักเรียนทำแม้แต่การฝึกกระสวนประโยค ก็สามารถจัดอยู่ในมิติของการสื่อสารได้ ถ้าสามารถตอบตัวเองได้ว่าทำไมถึงทำ และสามารถที่จะนำสิ่งนั้นไปเชื่อมโยงกับกิจกรรมการสื่อสาร (Communicative Task) ใดบ้าง นอกนั้นกิจกรรมทางการสื่อสารจะต้องเป็นกิจกรรมที่มีโอกาสเกิดขึ้นจริงในสถานการณ์ภาษาต่างประเทศนั้น ๆ

2. ขบวนการทั้งหมดสำคัญกว่าส่วนย่อย ๆ หลักการนี้ถือว่าความสามารถในการใช้ส่วนย่อยของภาษาไม่ได้เป็นความสามารถที่ต้องการ แต่ก็อาจนำมาฝึกเดี่ยวได้โดยที่ในขั้นสุดท้าย นักเรียนจะต้องได้รับการฝึกฝนการใช้ภาษาจริง ๆ

3. ขบวนการในการสื่อสารมีความสำคัญทัดเทียมกับรูปแบบของภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร หลักการนี้คือ การที่จะพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศนั้น จะต้องให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมที่จำลองขบวนการของการสื่อสาร การฝึกรูปแบบต่าง ๆ ของภาษานั้น ควรจะอยู่ในขอบข่ายของการสื่อสารซึ่งมอร์โรว ได้แนะนำขบวนการ 3 ขบวนการ ซึ่งสามารถที่จะอยู่เดี่ยว ๆ หรือสอดแทรกเข้าไปในขบวนการเรียนการสอนก็ได้ ดังนี้คือ

1. การเติมข้อมูลให้สมบูรณ์ (Information Gap) คือการสื่อสารจะเกิดขึ้น เมื่อคน 2 คน หรือมากกว่านั้นรู้ข้อมูลบางอย่างในขณะที่คนอื่น ๆ ไม่รู้ ดังนั้น

การสื่อสารจึงเกิดขึ้นเพื่อปิดช่องว่างนั้น

2. **ตัวเลือก (Choice)** ผู้เข้าร่วมในการสื่อสารจะมีตัวเลือกที่จะพูด
อย่างไรก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความคิดที่เขาต้องการแสดงและรูปแบบไวยากรณ์ที่เหมาะสม

3. **ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)** การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างคน 2 คน
เขาจะต้องมีจุดประสงค์อยู่ในใจ การสื่อสารไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะการพูดด้วยการเท่านั้น
แต่จะต้องบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ด้วย ดังนั้นการสื่อสารจะรวมถึงยุทธวิธีและเทคนิคต่าง ๆ
ไว้ด้วย เพื่อให้การสนทนาบรรลุเป้าหมาย

4. **การเรียนรู้ได้จากการปฏิบัติ** หลักการนี้ กล่าวว่าครูจะต้องเปิดโอกาส
ให้นักเรียนได้ฝึกฝนกิจกรรมการสื่อสารในสถานการณ์จริง ๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในการใช้
ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยจัดให้มีบรรยากาศที่ผ่อนคลายและให้มีอิสระแก่นักเรียน ทั้งนี้
เนื่องจากการที่นักเรียนอยู่ภายใต้การควบคุมของครูตลอดเวลาเป็นการทำลายบรรยากาศ
ในการสื่อสาร แต่ครูจะต้องไม่ปล่อยให้เด็กเรียนฝึกฝนตนเองตามลำพัง ต้องมีการเตรียมและ
จัดระเบียบต่าง ๆ ไว้อย่างเหมาะสม

5. **ความผิดพลาดไม่ทำให้การสื่อสารผิดพลาดเสมอไป** หลักการนี้กล่าวว่าครู
ไม่ควรที่จะเคร่งครัดในข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ ในการใช้ภาษาของนักเรียน เช่น การใช้
รูปแบบไวยากรณ์ที่ผิด การออกเสียงผิด คราวใดที่นักเรียนยังสามารถสื่อสารกันได้อย่างเข้าใจ
ทั้งนี้เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงออกและสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาของนักเรียน

1.2.4 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้เกิดการสื่อสารได้อย่างแท้จริงนั้นมิขึ้นตอนและ
กลวิธีมากมายแต่ใน "สภาพการณ์ของห้องเรียน" (Classroom Setting) นั้นส่วนใหญ่
เราทำได้เพียงในรูปของ "กิจกรรมเชิงสื่อสาร" (Communicative Activities) เท่านั้น
นอกจากว่านักเรียนจะมีโอกาสนำเอาภาษาออกมาใช้ "ในโลกแห่งความเป็นจริง" (In the

Real World) เมื่อสถานการณ์ผู้อ่านวัยผู้ใหญ่ (ประพาศน์ พุทธิประภา. 2528 : 67)

จากคำกล่าวนี้พอสรุปได้ว่า การเรียนการสอนในห้องเรียนโดยทั่วไป ครูผู้สอนมีความรู้สึกรู้ว่าการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น เป็นเรื่องยุ่งยากลำบาก ด้วยเหตุที่ว่า สภาพในชีวิตประจำวันนักเรียนแทบจะไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเลย แม้แต่ในการพูดคุยกับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ จึงต้องถือว่าเป็นภาระที่ต้องจัดกิจกรรมให้หลากหลาย เพื่อส่งเสริมการพูดของนักเรียน ซึ่งกิจกรรมที่ครูจัดนั้นควรเป็นลักษณะการจำลองสถานการณ์ให้เหมือนจริงมากที่สุด

หลักการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีนักวิชาการกล่าวไว้หลายท่าน แต่ที่น่าสนใจได้แก่ ฟินอคเชียโร (Finocchiaro. 1980 : 79) ซึ่งเสนอแนวกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนที่เรียนภาษามีความสามารถในการสื่อสารดังนี้

1. กิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการรับรู้ มีดังนี้

1.1 นำข้อความที่จะให้ผู้เรียนฟังหรืออ่านมาเรียบเรียงใหม่ให้ง่ายขึ้น

เป็น 2 ระดับคือ ระดับที่ง่ายที่สุดและระดับที่ง่าย โดย ตั้งคำถามชนิด Yes/No Questions เป็นระดับคำถามที่ง่ายที่สุด และคำถามชนิด Wh - Questions ที่เป็นคำถามระดับง่าย

1.2 ให้นักเรียนฟังข้อความสั้น ๆ ในสถานการณ์หรือกิจกรรมหนึ่ง ๆ และให้นักเรียนบอกวลีที่ได้ยินนั้นเป็นทางการ หรือไม่เป็นทางการ

1.3 ให้นักเรียนอ่านหรือฟังบทสนทนาสั้น ๆ และให้นักเรียนจำคำศัพท์ของบุคคลที่ 2 นั้น เหมาะสมหรือไม่

1.4 บรรยายสถานการณ์สั้น ๆ พร้อมกับให้บทสนทนาที่ใช้ในสถานการณ์นั้น ให้นักเรียนตัดสินใจว่า บทสนทนานั้นเหมาะสมกับสถานการณ์หรือไม่

1.5 ให้เจ้าของภาษาหรือนักเรียนที่เก่งอธิบายหรือทำเครื่องหมายบนรูปภาพ แผนที่ หรือสิ่งอื่น ๆ แล้วให้นักเรียนฝึกอธิบายในทำนองเดียวกัน

1.6 ให้นักเรียนฟังหรืออ่านบทสนทนา และให้บอกเกี่ยวกับสถานที่ บทบาททางสังคมของผู้พูด และเจตคติที่มีต่อผู้สนทนา

2. กิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนในด้านการเขียนและการพูดดังนี้

- 2.1 ให้นักเรียนเปลี่ยนบทสนทนาให้เป็นพิธีการมากขึ้น หรือเป็นพิธีการน้อยลง
- 2.2 ให้นักเรียนแสดงละครพร้อมทั้งแสดงความรู้สึกต่าง ๆ ด้วย
- 2.3 ให้นักเรียนสำรวจหรือรายละเอียดจากพิพิธภัณฑ์ สถานีรถไฟ หรือไปรษณีย์ที่เป็นภาษาอังกฤษ แล้วมารายงานในห้องเรียน เป็นภาษาอังกฤษ
- 2.4 ให้นักเรียนบอกถึงสิ่งที่ควรพูดหรือทำให้สถานการณ์ที่ครูกำหนดให้โดยเริ่มจากง่ายสุดไปหายากสุด ตามระดับความสามารถของเด็ก
- 2.5 ให้นักเรียนถอดความประโยคหรือข้อความสั้น ๆ
- 2.6 เตรียมบทสนทนาให้นักเรียน เลือกพูดหรือเติมส่วนที่หายไป
- 2.7 ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ต่อข้อความหรือคำถาม
- 2.8 กำหนดคำได้ตอบที่เหมาะสมกับข้อความหรือคำถามต่าง ๆ แล้วถามนักเรียนว่าข้อความหรือคำถามไหนจะเป็นส่วนของคำได้ตอบนั้น ๆ
- 2.9 ให้นักเรียนบอกสิ่งที่ได้ยินจากการบรรยาย จากภาพยนตร์ หรือจากโทรทัศน์
- 2.10 ให้นักเรียนลงความเห็นเกี่ยวกับข่าวที่ได้ฟัง นักเรียนอาจแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างสุภาพ หรือแสดงความยินดีหรือขอรับรองให้อธิบายเพิ่มเติม
- 2.11 ให้นักเรียนเตรียมการแสดงบทบาทสมมติด้วยตนเอง โดยครูอาจจะใช้ข้อความต่าง ๆ หรือให้เพียงเค้าโครงของสถานการณ์นั้น
- 2.12 ให้นักเรียนรู้จักหลีกเลี่ยงการใช้ข้อความหรือคำถามที่น่าจะระอึกระอาน (Embarrassing) โดยการถามคำถามอื่น ๆ หรือเปลี่ยนหัวข้อพูด
- 2.13 ให้นักเรียนจัดกลุ่มอภิปรายปัญหาที่เกิดขึ้นหรือปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตนเอง

2.14 ศึกษาหนังสือแต่ละตอน และให้วิจารณ์ อภิปราย ตั้งคำถามหรือสรุปความแต่ละคน

จะเห็นว่าถ้าจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้้อย่างแท้จริงแล้ว จะช่วยให้การเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยประสบความสำเร็จ แต่อย่างไรก็ตามสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเท่าที่ผ่านมาเป็นหัวแปรสำคัญตัวหนึ่งที่ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ประสบผลสำเร็จ ดังได้นำเสนอในหัวข้อต่อไป

ตอนที่ 1.3 สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในประเทศไทย

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เริ่มขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2391 ในรัชกาลของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 โดยพวกมิชชันนารีชาวอเมริกันเริ่มตั้งโรงเรียนเซนต์คิกส์ (โรงเรียนเอกชน) ขึ้นก่อน ต่อมาจึงได้มีการตั้งโรงเรียนหลวงสอนภาษาอังกฤษทั้งในพระบรมมหาราชวังและสำหรับคนสามัญทั่วไป การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสมัยนั้นจึงอยู่ในวงจำกัดเฉพาะพวกเจ้านายชั้นสูงและข้าราชการส่วนใหญ่ ในสมัยรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเริ่มแพร่หลายไปสู่คนธรรมดามากขึ้น และในที่สุดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในโรงเรียนทั่ว ๆ ไป ได้มีขึ้นในสมัยรัชกาลของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 นับแต่นั้นมาก็มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน (ทวานิต สุถาวร. 2529 : 353)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้รับการสนใจและมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว ทำให้ประสบปัญหาการขาดแคลนครูที่มีความรู้ความสามารถในด้านภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศที่ไม่มีความหมายต่อ

ชีวิตประจำวันของนักเรียนด้วยแล้ว ทำให้การสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาไม่บรรลุผลตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้ มาตรฐานความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ (กมลทิพย์ เสวตมาลย์. 2531 : 395 ; กาญจนา จงอุส่าห์. 2532 : 166 ; วิภา สังข์ทองจีน. 2531 : 405 - 406 ; รสริน วารธนะภัก. 2532 : 169 - 170) แม้ว่านักเรียนจะใช้เวลาเรียนภาษาอังกฤษมานานหลายปีก็ตาม

เท่าที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่าหลักสูตรเกือบทุกฉบับ ให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด เพราะต้องการให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อระดับสูงขึ้นไป ตลอดจนนำความรู้ภาษาอังกฤษที่ได้ไปใช้เพื่อการประกอบอาชีพ การงานต่าง ๆ ในกรณีที่นักเรียนไม่ได้ศึกษาต่อ

รายละเอียดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในประเทศไทย ผู้วิจัยขอกล่าวเป็นคำนำ ๆ ดังนี้

1.3.1 ด้านหลักสูตร

ในด้านหลักสูตร การที่หลักสูตรช่วงก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง (จากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช มาเป็นการปกครองระบอบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์เป็นพระประมุข) และหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับสำหรับนักเรียนทั้งประเทศตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ทำให้จำเป็นต้องใช้ครูสอนภาษาอังกฤษที่มีความรู้ความสามารถเป็นจำนวนมาก ในการสอนภาษาอังกฤษให้แก่เด็กเรียนเหล่านั้น แต่จำนวนครูที่มีความรู้ความสามารถในภาษาอังกฤษมีไม่พอ ทำให้บางโรงเรียนต้องจัดครูที่ไม่ถนัดในการสอนภาษาอังกฤษหรือไม่ได้เรียนทางสาขาการสอนภาษาอังกฤษโดยตรงมาทำการสอน การใช้ครูที่ไม่ตรงสาขาหรือไม่ถนัดในการสอนภาษาอังกฤษมาทำการสอนก็จะทำให้เสียเวลา เสียงบประมาณ และเป็นการลงทุนที่ไม่เพียงแต่สูญเปล่า แต่ยังติดลบด้วยเพราะจะต้องคอยตามแก้ไขอยู่เรื่อย ๆ เมื่อนักเรียนเรียนในชั้นสูงขึ้น และแก้ไขได้ยากเพราะการเรียนภาษานั้น

ต้องการการวางรากฐานที่ดีและฝึกฝนทำแต่สิ่งที่ถูกต้องมาตั้งแต่ต้น มิฉะนั้นคอยแก้ไขเมื่อปลายมือด้วยเหตุนี้ ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) วิชาภาษาอังกฤษจึงกลายเป็นวิชาเลือก (วิชาการ. 2533 : 16 - 20) เพื่อลดจำนวนนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษให้น้อยลงพอเหมาะกับครูที่มีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี แต่ความจริงที่ปรากฏ แม้ภาษาอังกฤษจะกลายเป็นวิชาเลือก แต่นักเรียนที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษมิได้ลดจำนวนลงเลย เพราะนักเรียนต่างตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษว่า หากนักเรียนไม่เรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาแล้ว จะไม่สามารถศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป

1.3.2 ด้านความมุ่งหมายของหลักสูตร

ในด้านความมุ่งหมายของหลักสูตร ในระยะแรกที่มีหลักสูตรยังไม่มีกำหนดความมุ่งหมายไว้เลย ต่อมาเริ่มกำหนดความมุ่งหมายในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนกลาง แต่ก็ยังเป็นความมุ่งหมายกว้าง ๆ คือ ให้ผู้เรียนรู้ทราบบ้างประโยชน์ได้บ้างและให้เป็นหนทางสำหรับผู้เรียนเพิ่มเติมต่อไปด้วย รวมทั้งเน้นการพูดเป็นสำคัญ แต่ปรากฏว่าแม้ความมุ่งหมายจะเน้นการพูดเป็นสิ่งสำคัญ แต่นักเรียนก็ยังไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดั่งนึก เพราะในการพูดนั้นหลักสูตรกำหนดคำให้ฝึกอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง มิได้เป็นการฝึกพูดเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันจริง ๆ ส่วนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือระดับเตรียมอุดมศึกษานั้นหลักสูตรไม่ได้กำหนดความมุ่งหมายไว้เลย จนกระทั่งหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2503 (วิชาการ. 2517 : 1 - 18) ที่เริ่มกำหนดความมุ่งหมายเป็นครั้งแรกในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่ยังคงเป็นความมุ่งหมายที่กว้าง จนกระทั่งหลักสูตรปัจจุบันฉบับได้แก่หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) เป็นหลักสูตรที่กำหนดความมุ่งหมายหรือที่เรียกว่าจุดประสงค์ของหลักสูตรไว้แคบกว่าเดิมรวมทั้งมีการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละรายวิชาด้วย (วิชาการ. 2534 : 14) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

จะประสบผลสำเร็จ ถ้าหากครูผู้สอนดำเนินการสอนตามจุดประสงค์การเรียนรู้ของแต่ละรายวิชา แต่สภาพความเป็นจริงยังมีครูอีกเป็นจำนวนมากที่สอนตามหนังสือแบบเรียน ไม่ได้ยึดจุดประสงค์การเรียนรู้เป็นหลัก จึงทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร (โกวิท ประวาลพุกษ์. 2535 : 1 - 4)

1.3.3 ด้านเนื้อหาวิชาและแบบเรียน

ในด้านเนื้อหาวิชาและแบบเรียน ในระยะแรกหลักสูตรยึดแบบเรียนเป็นเนื้อหาวิชา ครูจึงต้องสอนตามแบบเรียนซึ่งกำหนดเนื้อหาวิชาเป็น อ่าน เขียน แปล แต่ง ย่อความ และ ไวยากรณ์เป็นหลัก จึงทำให้นักเรียนเก่งในเรื่อง อ่าน เขียน แปล แต่ง ย่อความและ ไวยากรณ์ ไปด้วย แต่นักเรียนไม่เก่งในด้านฟัง หรือพูด เพราะเนื้อหาวิชาในแบบเรียนไม่ได้กำหนดให้ฝึกฟังและพูดด้วย แม้ในหลักสูตรระยะต่อมาที่ไม่มีแบบเรียน เป็นเกณฑ์ แต่หลักสูตรก็ยังคงกำหนดเนื้อหาไว้เหมือนเดิม รวมทั้งกระทรวงธรรมการก็ยังบังคับให้ใช้แบบเรียนชุดเดิมด้วย นักเรียนจึงอ่อนในด้านทักษะการฟังและการพูด และเป็นเช่นนี้มาตลอดตั้งแต่เริ่มมีหลักสูตรจนถึงก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง (กระทรวงธรรมการ. 2480 : 2 - 84) สำหรับ หลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองมีการใช้แบบเรียนชุดใหม่แต่หลักสูตรยังคงกำหนดเนื้อหาออกเป็นด้าน ๆ เหมือนเดิม รวมทั้งการสอนของครูก็แยกสอนทีละทักษะ ทีละด้านไม่สัมพันธ์กัน จึงทำให้นักเรียนยังไม่เห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษ แม้ในหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2503 ที่เน้นเนื้อหาด้านการฟังและพูดมากขึ้น แบบเรียนก็เน้นไปในแนวฟัง-พูดด้วย (วิชาการ. 2517 : 1 - 140) รวมทั้งนักเรียนมีโอกาสดูฝึกเรียนแบบตามครูจนพูดได้ คล่องแคล่วก็ตาม แต่นักเรียนก็ยังไม่สามารถนำสิ่งที่ฝึกในชั้นเรียนนั้นไปใช้ได้จริง เพราะบางทีสิ่งที่ครูนำมาให้นักเรียนฝึกพูดนั้น เป็นการฝึกสิ่งที่ไม่มีความหมายและไม่เป็นจริง จนกระทั่งถึงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ซึ่งเป็นหลักสูตรปัจจุบัน เนื้อหาและแบบเรียนที่ใช้ยังมีการฝึกให้นักเรียนถ้อยอาการการเรียนรู้ และทำให้สามารถ

นำภาษาอังกฤษที่เรียนในชั้นเรียนไปใช้งานชีวิตประจำวันมากขึ้น (วิชาการ. 2532

: 1 - 75) แต่แบบเรียนบางเล่มก็ยังคงเน้นในเนื้อหาทางด้านไวยากรณ์มากกว่าจะนำ

ฝึกเรียนฝึกทักษะทั้งสี่ ดังนั้นผู้สอนและทางโรงเรียนจะต้องพิจารณาแบบเรียนที่มีเนื้อหาสอดคล้อง

กับจุดประสงค์ของหลักสูตรด้วยและมิใช่จะสอนตามแบบเรียน แต่ควรจะต้องจัดแปลงหรือเพิ่มเติม

เนื้อหาให้เหมาะสมกับสภาพห้องเรียนและชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยด้วย เพราะแบบเรียน

ปัจจุบันนี้ส่วนใหญ่ เป็นแบบเรียนที่ส่งมาจากต่างประเทศที่เจ้าของภาษาแข็งแรงและเป็นเรื่องราว

เกี่ยวกับต่างประเทศ ซึ่งมีผลสืบเนื่องที่ว่าแบบเรียนจากต่างประเทศมักจะสอดแทรกวัฒนธรรมของ

เจ้าของภาษา รวมทั้งเป็นถ้อยคำภาษาที่เจ้าของภาษาใช้อยู่จริง แต่มีข้อเสียที่ว่า ชื่อของสิ่งของ

ต่าง ๆ หรือชื่อสถานที่ต่าง ๆ เป็นชื่อของต่างประเทศ ซึ่งนักเรียนอาจจะไม่รู้จักหรือคุ้นเคยดีพอ

จึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องอธิบายให้นักเรียนเข้าใจด้วย

1.3.4 ด้านวิธีสอนภาษาอังกฤษ

ในด้านวิธีสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาชั้น ในระยะแรก ๆ ครูใช้วิธีสอนแบบไวยากรณ์และการแปล ทั้งนี้เพราะเนื้อหาของหลักสูตรกำหนดไว้เช่นนี้ นักเรียนจะต้อง

จดจำคำศัพท์ ไวยากรณ์และข้อยกเว้นต่าง ๆ รวมทั้งฝึกการแปลให้มากที่สุดเพื่อนำไปใช้สอบ

ตัดสินผลการเรียน สิ่งนี้นักเรียนเรียนมานานไม่สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิต

ประจำวันได้ นักเรียนอ่าน เขียนได้ แต่ฟัง พูดไม่รู้เรื่อง การสอนภาษาอังกฤษในสมัยนั้น

จึงเป็นไปในลักษณะ เน้นความรู้ความจำ ไม่เน้นทักษะทางภาษาซึ่งเป็นการผิดธรรมชาติ

ของการเรียนภาษา ในหลักสูตรระยะต่อมา คือหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น

พุทธศักราช 2503 การสอนภาษาอังกฤษมีลักษณะ เป็นพัฒนาการของการสอนภาษาอังกฤษ

ที่สมบูรณ์ขึ้นคือ มีการจัดเนื้อหาวิชาให้สอดคล้องกับธรรมชาติของการรู้ภาษาโดยให้เรียนทั้ง

ทักษะทั้ง ฟัง พูด อ่าน และเขียนตามลำดับ มีการแนะนำวิธีสอนแบบฟัง-พูดพร้อมทั้งขั้นตอนการสอน

ไว้ในคู่มือครู (วิชาการ. 2517 : 1 - 140) แต่ครูผู้สอนส่วนใหญ่ยังคงเคยชินกับวิธีสอน

แบบไวยากรณ์และแปลอยู่ ทั้งนี้อิทธิพลของวิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปลที่ได้วางรากฐานมา เป็นเวลานานหลายสิบปีตั้งแต่เริ่มมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ครูจึงเคยชิน กับวิธีการสอนแบบเดิมมากกว่า การสอนภาษาอังกฤษจึงยังไม่บรรลุผลตามความมุ่งหมาย ของหลักสูตร (ทวามิต ฤถาวร. 2529 : 375) ตั้งแต่หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2518 เป็นต้นมาถึงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ซึ่งเป็นหลักสูตรฉบับปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าการพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมกับ สภาพเศรษฐกิจและสังคมของสภาพการณ์ในปัจจุบันมากขึ้น ในขณะที่เดียวกัน ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง กับการสอนภาษาอังกฤษได้เสนอแนะวิธีสอนแบบใหม่ ๆ อีกหลายวิธีโดยเฉพาะวิธีสอนเพื่อการ สื่อสาร เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตร (ประพาศน์ พุทธิประภา. 2528 : 65 - 71) สื่อการสอนมีบทบาทมากที่สุดในการช่วยส่งเสริมให้ การสอนภาษาอังกฤษน่าสนใจยิ่งขึ้น แต่หลักสูตรปัจจุบันจะบรรลุผลได้ขึ้นอยู่กับครูผู้สอน ซึ่งเป็นผู้ ที่มีบทบาทมากที่สุดในการจัดการเรียนการสอน ถ้าครูเข้าใจวิธีสอนได้ดีและทำตามจุดประสงค์ ของหลักสูตรที่วางไว้ ก็จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามจุดประสงค์ของหลักสูตร ปัญหา ที่สำคัญในปัจจุบันคือ การที่มีวิธีสอนแบบใหม่ ๆ หลายวิธี ทำให้ครูจำนวนมากยังไม่เข้าใจ วิธีสอนแบบต่าง ๆ อย่างดีพอ จึงทำให้ครูยังคงใช้วิธีสอนแบบเก่า ๆ ที่คุ้นเคยมากกว่า การเรียนการสอนจึงไม่บรรลุผลตามความมุ่งหมายของหลักสูตรเหมือนเดิม ถ้าจะทำให้ การเรียนการสอนบรรลุผลสมตามความมุ่งหมายของหลักสูตร ก็จะต้องทำให้ครูผู้สอน เปลี่ยนมา ใช้วิธีการสอนแบบใหม่ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรด้วย

1.3.5 การวัดและประเมินผล

ในด้านการวัดและประเมินผล ในระยะแรก ๆ นั้น ระบบการวัดและประเมินผล ามเื้ออำนวยคือการสอนภาษาอังกฤษ เพราะกรมศึกษาธิการเป็นผู้ดำเนินการสอบเองทุก

ระดับชั้น ผู้สอนไม่ได้เป็นผู้สอบวัดผลเอง จนกระทั่งหลักสูตรหลวงกระทรวงธรรมการ หลักสูตร
 สาขาศึกษา ศก 2456 ซึ่งเป็นหลักสูตรที่กระทรวงธรรมการได้กระจายอำนาจไปสู่วิทยาลักษณ์
 ำให้วัดและประเมินผลได้เอง แต่กระทรวงธรรมการยังคงเป็นผู้จัดสอบวัดผลในระดับชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 3, 6 และ 8 (ม. 3, 6 และ 8) อยู่เหมือนเดิม (บัน มาลากุล. 2513
 : 1 - 75) ดังนั้นครูผู้สอนจึงต้องพยายามถ่ายทอดความรู้ให้แก่เด็กเรียนให้มากที่สุดเท่าที่
 จะทำได้ นอกความรู้ต่าง ๆ ำให้นักเรียนจดจำไว้สำหรับสอบให้มากที่สุด เพราะผู้สอนไม่รู้ว่า
 กระทรวงธรรมการจะออกข้อสอบในเนื้อหาอย่างไร แนวคิด การสอนภาษาอังกฤษจึงเป็นไป
 ในลักษณะที่เน้นความรู้ความจำ ผู้สอนต้องสอนตามแนวข้อสอบที่เคยสอบผ่าน ๆ มา โดยไม่ได้ดู
 จุดมุ่งหมายของหลักสูตรว่ามีจุดมุ่งหมายอย่างไร ลักษณะข้อสอบ เป็นแบบอัตนัยให้เขียนตอบในสิ่ง
 ที่เป็นความรู้ความจำตามที่เรียนมา จนกระทั่งหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2518
 เป็นต้นมา ถึงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)
 ซึ่งเป็นหลักสูตรฉบับปัจจุบัน กระทรวงศึกษาธิการได้มอบอำนาจการวัดและประเมินผลให้แก่
 โรงเรียนและครูผู้สอน (ศึกษานิเทศก์. 2519 : 1 - 82 ; วิชาการ. 2521 :
 1 - 65 ; วิชาการ. 2534 : 1 - 220) ทำให้การวัดผลมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะ
 ผู้สอนเป็นผู้สอบเอง ผู้สอนรู้ว่านักเรียนเรียนอะไรได้มากน้อยเพียงใดก็วัดผลตามนั้น นอกจากนี้
 การวัดและประเมินผลยังมีทั้งการประเมินผลก่อนเรียน เพื่อดูความพร้อมและพื้นฐานของผู้เรียน
 การประเมินผลระหว่างเรียน เพื่อพัฒนาการเรียนของนักเรียนและการสอนของครู และ
 การประเมินผลหลังเรียน เพื่อตัดสินผลการเรียน การวัดและประเมินผลในปัจจุบันจึงให้
 ความยุติธรรมต่อผู้เรียนมากขึ้น เพราะผู้วัดและประเมินผล เป็นผู้สอนเองย่อมรู้ความสามารถ
 และเนื้อหาวิชาที่นักเรียนได้เรียนไปเป็นอย่างดี แต่ข้อสอบส่วนใหญ่มีลักษณะ เป็นแบบปรนัย
 ำให้เลือกตอบ หรือการเลือกถูก-ผิด ทำให้นักเรียนเคยชินกับข้อสอบแบบนี้ และ เมื่อมีการสอบ
 ข้อเขียน โดยให้นักเรียนบรรยายรูปภาพ นักเรียนมักจะ เขียนไม่ เป็นประโยค เขียนผิดไวยากรณ์
 และเขียนไม่ค่อยได้ และเนื่องจากปัจจุบันนักเรียนมีจำนวนมาก ผู้สอนต้องการความรวดเร็ว

ในการวัดและประเมินผล จึงนิยมให้นักเรียนสอบข้อสอบปรนัยชนิด เลือกตอบหรือถูก-ผิดมากกว่า
ข้อสอบแบบอัตนัยที่ต้องเขียนตอบ ซึ่งใช้เวลาในการตรวจให้คะแนนมากกว่าและยุ่งยาก อย่างไรก็ตาม จากสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลในปัจจุบันอีกประการหนึ่งที่ทำให้
ผู้เรียนไม่สู้จะสนใจและตั้งใจเท่าที่ควร โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก ถ้าให้นักเรียน
สอบไม่ผ่านก็มีสิทธิ์จบหลักสูตรได้ และหากสอบไม่ผ่านก็ยังคงมีการกำหนดให้สอบแก้ตัวจนกว่าจะผ่าน
ได้ช่วย ไม่เหมือนกับการวัดและประเมินผล ในสมัยก่อนที่นักเรียนกลัวกันมาก เพราะหากทำ
คะแนนรวมของวิชาต่าง ๆ รวมทั้งภาษาอังกฤษได้ไม่ดีสอบไม่ผ่านชั้นนั้น จะต้องเสียเวลาเรียน
ซ้ำชั้นอีก 1 ปี ปัจจุบันไม่มีการเรียนซ้ำชั้นจึงทำให้นักเรียนไม่สู้สนใจและไม่ตั้งใจเรียนเท่าที่ควร

จากสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย ดังได้

นำเสนอมาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่าสภาพการเรียนการสอนดังกล่าวน่าจะก่อให้เกิดความแปรปรวน
ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แต่ความแปรปรวน
ดังกล่าวยังไม่สามารถระบุได้ว่าเกิดจากตัวแปรใดบ้าง ดังนั้นเพื่อที่จะได้ทราบว่า ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนมีความเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับตัวแปรอะไรบ้าง มีตัวแปรอะไรบ้างที่เป็นสาเหตุให้
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงหรือต่ำ ตลอดจนศึกษาว่าตัวแปรแต่ละตัวมีความ
เกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันในลักษณะใด จำต้องศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ตลอดจนงานวิจัยต่าง ๆ ที่
เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ผู้วิจัยจึงขอเสนอ
แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและตัวแปรต่าง ๆ ที่
นำเสนอในตอนต่อไป

ตอนที่ 2 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและตัวแปรที่ศึกษา

ในการศึกษาองค์ประกอบในการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สองนั้น ได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนหลายด้าน เช่น ด้าน ผู้เรียน ด้านตัวครู ด้านการสอน ด้านภูมิหลังทางครอบครัว ด้านเจตคติและด้านจิตวิทยา ดังนี้

แควร์รอล (Gardner and Lambert. 1972 : 9 ; citing Carroll. 1962 : unpage) ได้แบ่งองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ออกเป็น 2 องค์ประกอบคือ

1. องค์ประกอบเกี่ยวกับผู้เรียน ได้แก่

1.1 ความถนัดทางภาษา

1.2 สติปัญญาของผู้เรียน

1.3 การรู้จักของผู้เรียน

2. องค์ประกอบเกี่ยวกับการสอนมี 2 ประการ ได้แก่

2.1 โอกาสของผู้เรียนที่จะมีมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับหลักสูตรและ เวลาที่จะให้ผู้เรียนได้เรียน

2.2 โอกาสที่จะนำสิ่งที่ได้เรียนไปใช้ประโยชน์หลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว ถ้าผู้เรียนมีโอกาสนำสิ่งที่ได้เรียนหรือผู้สอน สอนนำสิ่งที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ประโยชน์ได้ การเรียนก็จะได้ผล

เคลาส์ไมเออร์ (อรพินทร์ ชูชม. 2523 : 9 ; อ้างอิงมาจาก Klausmier. 1961 : 29) กล่าวว่าคุณลักษณะของผู้เรียนเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่สุดในการอธิบายถึงประสิทธิภาพ การเรียน เคลาส์ไมเออร์เห็นว่าองค์ประกอบเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้เรียนนั้นประกอบด้วย

1. ความพร้อมทางสมองที่เกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาและความสามารถทางด้านความรู้ ความคิด รวมทั้งความรู้พื้นฐานเดิม

2. ความพร้อมทางกายภาพที่เกี่ยวกับความสามารถทางด้านทักษะ รวมทั้งสุขภาพ
3. คุณลักษณะทางจิตใจที่รวมความสนใจ เจตคติ ค่านิยม และบุคลิกภาพ
4. เพศ
5. อายุ
6. ภูมิหลังทางครอบครัวและสังคม

สแตนลีย์ สเตเวนส์ (Stevens. 1978 : 196 - 199) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้เรียนภาษาต่างประเทศว่า มีความแตกต่างกันในแต่ละบุคคลและความแตกต่างขององค์ประกอบทางด้านผู้เรียน สามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

กลุ่มแรก เป็นความแตกต่างในด้านความพร้อมในทักษะทางร่างกายทั้งหลาย ความสามารถในการเรียนภาษา ประสบการณ์ของภาษาเดิมและประสบการณ์จากการศึกษาทั่ว ๆ ไป

กลุ่มที่สอง เป็นความแตกต่างกันในด้านส่วนตัวของการเรียน รูปแบบการเรียนหรือวิธีเรียน ความต้องการความสำเร็จ มโนภาพแห่งตนในฐานะที่เป็นผู้เรียนภาษา และความสัมพันธ์กับอาจารย์ผู้สอน

จากการศึกษาของอนาสตาซี (Anastasi. 1961 : 141 - 142) ซึ่งได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมรายงานการวิจัยหลายฉบับ อนาสตาซีได้สรุปองค์ประกอบที่มีผลต่อการเรียนหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า นอกจากองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาแล้ว ยังมีองค์ประกอบอื่นอีกได้แก่ องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและการรู้จักเป็นต้น

สำหรับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองนั้น ฮิลการ์ด กล่าวว่าการศึกษเกี่ยวกับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาอย่างเดียวไม่พอ ต้องศึกษาองค์ประกอบด้านความรู้สึกร่วม (Brown. 1981 : 100 ; citing Hilgard. 1963 : 267)

จาคอบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 103 - 115) ได้ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่จะทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นมี 3 ประการด้วยกันคือ

1. องค์ประกอบด้านการสอน (Instructional Factors)
2. องค์ประกอบด้านตัวผู้เรียน (Learner Factors)
3. องค์ประกอบด้านสังคมและวัฒนธรรม (Sociocultural Factors)

1. องค์ประกอบด้านการสอน แบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบ คือ

1.1 ความรู้และความสามารถในการสอนของครู ซึ่งได้แก่ ความรู้ความสามารถในด้านภาษาศาสตร์ในภาษาที่สอน ความรู้ในด้านวัฒนธรรมในภาษาที่สอน การรู้จักใช้ภาษาท่าทางประกอบการสอน วิธีการเสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบทเรียน รู้วิธีใช้สิ่งช่วยสอน สามารถเข้าใจและตอบสนองต่อองค์ประกอบของผู้เรียนต่อไปนี้ได้ คือ ความถนัดของผู้เรียน การรู้จักและความสนใจของผู้เรียน เข้าใจข้อมูลย้อนกลับของผู้เรียน เช่น ดูจากสีหน้า คำพูดของผู้เรียนและเข้าใจในสมรรถนะของผู้เรียน ว่าสามารถเข้าใจการสอนของครูได้มากน้อยเพียงใด

1.2 เวลาที่ใช้เรียนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียนในห้องเรียนหมายถึง เวลาที่ใช้ในการศึกษาตลอดหลักสูตรและเวลาที่เรียนที่แท้จริงในห้องเรียน ส่วนเวลาเรียนนอกห้องเรียน หมายถึง การที่ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะและการได้มีโอกาสใช้ภาษาทั้งเจ้าของภาษาและภาษาที่สอง องค์ประกอบดังกล่าวมีผลต่อการเรียนการสอนมาก เพราะถ้าผู้เรียนมีเวลาเรียนในห้องเรียนมากการเรียนรู้ย่อมเกิดขึ้นได้มาก และยิ่งถ้าผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่เรียนนอกห้องเรียน การเรียนภาษานั้น ๆ ก็จะได้ผล

1.3 ประสิทธิภาพในการถ่ายโอนการเรียนรู้ การเรียนรู้ภาษาแม่กับการเรียนรู้ภาษาใหม่หรือภาษาที่สอง สามารถถ่ายโอนกันได้มากน้อยเพียงใด ภาษาแม่กับภาษาที่สองแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด ระดับการสอนและขอบเขตในการสอนมีอุปสรรคต่อการถ่ายโอนมากน้อยเพียงใด สภาพแวดล้อมทางการสอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเข้าใจและสื่อสารกับผู้สอน

ได้มากนักน้อยเพียงใด

1.4 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน สำหรับวิธีวัดและประเมินผล ซึ่งมีหลายรูปแบบนั้นสอดคล้องกับระดับความสามารถ ธรรมชาติของผู้เรียน ตัวแปรเกี่ยวกับภาษาถิ่นของผู้เรียนและ เรื่องที่สอนมากนักน้อยเพียงใด

2. องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียน แบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ คือ

2.1 ความสามารถของผู้เรียนที่จะเข้าใจการสอน ซึ่งขึ้นอยู่กับสติปัญญา และความสามารถด้านภาษาของผู้เรียน (Verbal Ability)

2.2 ความถนัดด้านภาษาของผู้เรียน และองค์ประกอบอื่นที่มีส่วนร่วมกับความถนัด

2.3 ความมานะพยายามของผู้เรียน การที่ผู้เรียนจะเกิดความมานะพยายามที่จะเรียนภาษาต่างประเทศนั้นขึ้นอยู่กับ ความต้องการผลสำเร็จที่เกิดขึ้นจากการเรียน เจตคติของผู้เรียนต่อครูผู้สอน ความสนใจภาษาต่างประเทศที่เรียน ความรู้สึกต่อวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาต่างประเทศที่เรียนและความรู้สึกเป็นปรีกษี (Anomie) คือวัฒนธรรมและการแก้ปัญหาด้านวัฒนธรรมของภาษาเดิม

2.4 มุทวธีในการเรียนภาษาของผู้เรียน การเรียนภาษาใหม่จะได้ผล ถ้าผู้เรียนมีความสามารถที่จะผสมผสาน (Assimilate) ความรู้จากภาษาใหม่เข้ากับภาษาของตนได้ดี สามารถถ่ายโยงสิ่งที่รู้ใหม่และสิ่งที่เรียนรู้แล้วเข้าด้วยกัน เข้าใจโครงสร้างของภาษาใหม่ และมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาที่เรียนใหม่

2.5 ผลที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง หมายถึง การที่ผู้เรียนรู้ภาษาใหม่แล้ว ภาษาใหม่ให้ความรู้ซึ่งมีผลต่อสติปัญญาและความรู้ของผู้เรียนหรือมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อมหรือไม่ และภาษาใหม่ที่เรียนมีผลต่อนุคลิกภาพ (Personality) ของผู้เรียนมากนักน้อยเพียงใด

3. องค์ประกอบด้านสังคมและวัฒนธรรม

3.1 ความเชื่อมั่นในภาษาของตนเอง

3.2 องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์

3.3 ภาวะของวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมของผู้เรียน เช่นค่านิยมในการส่งเสริม

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

การที่ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในภาษาของตนมากเกินไป โดยไม่ยอมรับภาษาใหม่

การเรียนรู้ก็ไม่ได้ผล นอกจากนี้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะต้องมีความเข้าใจในข้อแตกต่างของภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ว่า มีข้อแตกต่างจากภาษาที่สองมากน้อยเพียงใดในด้านการออกเสียง การเรียงคำ เป็นต้น นอกจากนี้สิ่งที่คุณเรียนต้องพบขณะที่เรียนภาษาต่างประเทศก็คือ วัฒนธรรมของผู้เรียนเองกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ถ้าวัฒนธรรมมีความคล้ายคลึงกันมากเท่าไร การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศก็จะได้ผลมากเท่านั้น นอกจากนี้การที่สมาชิกในครอบครัวให้การสนับสนุนส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ก็จะเป็นวิถีทางหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

นอกจากนี้จากการศึกษาค้นคว้าและวิจัยของชูมานน์ (Schumann. 1978 : 164) เกี่ยวกับองค์ประกอบในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง เขากล่าวว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สอง นั้นมีอยู่ 9 ประการคือ

1. องค์ประกอบด้านสังคม (Social Factors)
2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Factors)
3. องค์ประกอบด้านบุคลิกภาพ (Personality Factors)
4. องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Factors)
5. องค์ประกอบด้านร่างกาย (Biological Factors)
6. องค์ประกอบด้านความถนัด (Aptitude Factors)
7. องค์ประกอบด้านบุคคล (Personal Factors)

8. องค์ประกอบด้านเนื้อหาที่เข้า (Input factors)

9. องค์ประกอบด้านการสอน (Instructional Factors)

และจากการศึกษาค้นคว้าของสเตอร์น (Stern. 1984 : 332 - 341) สเตอร์น ได้แบ่งองค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ออกเป็น 5 องค์ประกอบด้วยกัน ดังนี้

1. องค์ประกอบในด้านสังคม ซึ่งประกอบไปด้วย

1.1 องค์ประกอบทางสังคมด้านภาษาศาสตร์ของผู้เรียน กับองค์ประกอบในด้านภาษาศาสตร์ของภาษาที่ผู้เรียนจะเรียนใหม่

1.2 องค์ประกอบด้านวัฒนธรรมของภาษาที่ผู้เรียนจะเรียนใหม่ กับองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมของภาษาเดิมของผู้เรียน

1.3 องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจของผู้เรียน

2. องค์ประกอบในด้านที่เกี่ยวกับตัวผู้เรียน ซึ่งประกอบไปด้วย

2.1 อายุและเพศของผู้เรียน

2.2 สติปัญญาของผู้เรียน

2.3 ความรู้สึกของผู้เรียน ได้แก่ เจตคติและการตั้งใจ

2.4 องค์ประกอบด้านบุคลิกภาพของผู้เรียน

3. องค์ประกอบด้านเงื่อนไขการเรียนรู้ ซึ่งแบ่งเป็น

3.1 ผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศ

3.2 ผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศในฐานะเป็นภาษาที่สอง

เงื่อนไขในการเรียนภาษาต่างประเทศทั้ง 2 กรณีจะไม่เหมือนกัน ผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศ จะไม่ค่อยได้มีโอกาสใช้ภาษาเหล่านั้นโดยตรง ไม่มีโอกาสที่จะนำไปใช้ในสังคมหรือสภาพแวดล้อมที่ผู้เรียนอาศัยอยู่ในขณะ

ผู้เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองจะมีโอกาสมากกว่า

4. องค์ประกอบในด้านวิธีการเรียนของผู้เรียน ซึ่งได้แก่ วิธีการเรียนของผู้เรียน พฤติกรรมการเรียนทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน ว่าผู้เรียนมีทัศนคติต่อภาษาที่เรียน มีความสนใจที่จะเรียน มีการทบทวนและวางแผนในการเรียนมากน้อยเพียงใด

5. องค์ประกอบที่เกี่ยวกับผลที่ได้รับจากการเรียน ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ในครั้งแรก ทุกคนมีความสนใจที่จะเรียนแต่หลังจากหนึ่งปีผ่านไปหรือมากกว่านั้น ในการเรียนภาษาต่างประเทศจะมีองค์ประกอบอื่นที่ทำให้ผู้เรียนไม่สนใจ เช่น การไม่ได้รับความรู้ในสิ่งที่เรียนมากพอ การประสบความล้มเหลวในการเรียนภาษานั้น แต่การประสบความสำเร็จก็ไม่ได้เป็นเครื่องยืนยันว่าผู้เรียนจะประสบความสำเร็จตลอดไป ทั้งนี้เพราะยังมีสิ่งแทรกซ้อนอื่น ๆ อีก เช่น การมีเจตคติที่ไม่ดีต่อครูผู้สอน ความรู้สึกเป็นปรีดิ์ปลื้มต่อการเรียนในระยะเวลาดำเนินมา

การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert. 1972 : 1 - 136 ; Gardner. 1985 : 1 - 176) ได้แบ่งองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศและภาษาที่สอง ว่ามีดังนี้

1. เจตคติ (Attitude) เช่น เจตคติต่อครูผู้สอน เจตคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียนซึ่งเจตคติเหล่านี้ได้รับการพัฒนาจากสภาพแวดล้อมทางบ้าน (Home Environment) อันได้แก่ การได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนภายในครอบครัว การได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ (Economic Advantage) การสนับสนุนทางด้านบรรยากาศภายในครอบครัว การได้รับการส่งเสริมจากกลุ่มเพื่อน และเมื่ออยู่ในห้องเรียน ตัวครูและวิธีการสอนของครู จะมีบทบาทสำคัญ (Important Role) ในการก่อให้เกิดเจตคติต่าง ๆ ในตัวนักเรียน ถ้าครูมีทักษะการสอนภาษาที่เก่งและสามารถกระตุ้นเด็กให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกอยากเรียนตลอดจนมีวิธีการสอนที่น่าสนใจจะช่วยให้เด็กเกิดเจตคติที่ดีในการเรียน (Positive Attitude) (Gardner. 1985 : 7 - 8)

2. การรู้งใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental Motivation)

การรู้งใจประเภทนี้ เป็นการรู้งใจที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองสะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจ ความต้องการ หรือความปรารถนาของตนที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในด้านเศรษฐกิจ เช่น นำไปหางานทำโดยมุ่งหวังว่า การที่ตนเองได้เรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะทำให้สามารถหางานที่ดีทำ ได้รับค่าตอบแทนสูง หรือมุ่งหวังว่าการเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อให้งานหลักสูตร หรือเพื่ออ่านตำรา เอกสาร หรือวารสารเกี่ยวกับภาษาเป้าหมายที่ตนเรียนในการศึกษาระดับที่สูงขึ้น (Gardner and Lambert. 1972 : 114)

3. การรู้งใจเชิงบูรณาการ (Integrative Motivation)

เป็นการรู้งใจที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองได้สะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจ ความต้องการหรือความปรารถนาของผู้เรียนที่จะทำตนให้เหมือนผู้ที่เป็เจ้าของภาษาเป้าหมาย ซึ่งผู้เรียนกำลังศึกษาอยู่ มีความปรารถนาที่จะสมาคมติดต่อกับชุมชนเจ้าของภาษา นอกจากนี้ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่มีการรู้งใจประเภทนี้เป็นแรงขับหรือเป็นสิ่งที่เร้าจะมีความละเอียดลึกซึ้งกว่านิสัยทางภาษา (Verbal Habits) ทั้งนี้เพราะผู้เรียนต้องยินดีที่จะรับเอาพฤติกรรมที่เหมาะสมบางอย่าง ซึ่งแสดงลักษณะนิสัยของสมาชิกของชุมชนนั้นภาษานั้น ๆ ไว้เป็นพฤติกรรมของตนเอง พฤติกรรมดังกล่าว ได้แก่ การยอมรับเอาคำ รูปแบบหรือกระสวนทางไวยากรณ์ วิธีการออกเสียง และเสียง ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จในการเรียนภาษา ผู้เรียนต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับเจ้าของภาษาในแง่ของตัวบุคคล ทั้งในอดีตจนถึงปัจจุบัน มีความต้องการที่จะคุ้นเคยกับเจ้าของภาษา ต้องการที่จะเป็นมิตรกับเจ้าของภาษา ต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาทั้งในอดีตและปัจจุบัน (Gardner and Lambert. 1972 : 115)

4. ความถนัดทางภาษา (Language Aptitude) ความถนัดทางภาษาเป็นสิ่งที่มีความแตกต่าง การฝึกฝนทางภาษา (Language Training) ไม่มีอิทธิพลต่อความถนัด

ทางภาษาและที่สำคัญความถนัดมีความสำคัญมากโดยเฉพาะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศในสภาพการเรียนการสอนที่โรงเรียน (Formal Language Learning) (Gardner. 1985 : 24)

5. การได้รับการส่งเสริมจากบิดามารดา การส่งเสริมของบิดามารดาจะก่อให้เกิดความชื่นชอบของบุตรหลาน และส่งเสริมให้บุตรหลานมีการรู้จักเชิงบูรณาการสูง ถึงแม้ว่าการส่งเสริมของบิดามารดาของนักเรียนไม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียนแต่ก็เกี่ยวข้องกับความซาบซึ้ง (Appreciate) และยินดีที่จะศึกษาด้านภาษาสืบไป ดังนั้น บิดามารดาจึงถือว่ามีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือทางสังคมตัวหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (Gardner. 1985 : 120 - 123) นอกจากนี้การส่งเสริมของบิดามารดาจะเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำงานร่วมกับการรู้จักเชิงบูรณาการและการรู้จักเพื่อการใช้ประโยชน์ (Gardner and Lambert. 1972 : 126)

6. ฐานะทางเศรษฐกิจ คนที่มีข้อได้เปรียบด้านฐานะทางเศรษฐกิจ (Economic Advantage) หรือคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงจะมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Gardner. 1985 : 52) เด็กที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ ตลอดจนเด็กที่ไม่ได้รับการส่งเสริมด้านการเงินจากบิดามารดา มักจะเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำรวมถึงการมีผลการเรียนภาษาต่างประเทศต่ำด้วย (Gardner and Lambert. 1972 : 114)

7. ระดับสติปัญญา โดยทั่วไปแล้ว สติปัญญาจะมีผลเพียงเล็กน้อยหรือแทบจะไม่มีผลเลยในการเรียนภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สองที่เน้นการฟังและการสื่อสาร (Gardner and Lambert. 1972 : 36 - 37)

8. นิสัยการเรียนรู้ การมีนิสัยการเรียนรู้ที่ดี (Good Study Habits) จะเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำงานร่วมกับการรู้จักเชิงบูรณาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (Gardner and Lambert. 1972 : 126)

9. เพศ การทำวิจัยกับนักเรียนในรัฐหลุยเซียนา (Louisiana) รัฐเมน (Maine) และรัฐคอนเนตทิคัต (Connecticut) ในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง พบว่า เด็กผู้หญิงมีความแตกต่างจากเด็กผู้ชายในเรื่องเจตคติและพัฒนาการของทักษะการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยเด็กผู้หญิงจะมีพัฒนาการในเรื่องนี้สูงกว่าเด็กผู้ชาย นอกจากนี้ในรัฐเมน เด็กผู้หญิงยังมีเจตคติทางบวกต่อครูผู้สอนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองด้วย (Gardner and Lambert. 1972 : 43)

10. ความรู้เดิม เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน หังจะเห็นได้จากการทำการศึกษาถึงผลของความรู้เดิมกับนักเรียนมัธยมปลายในเมืองมนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ซึ่งใช้ผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในเวลา 3 ปีที่ผ่านมาเป็นตัวแปรตัวหนึ่ง เพื่อหาค่าสหสัมพันธ์ ในการทำ Correlation Matrix ผลการวิจัยพบว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในเวลา 3 ปีที่ผ่านมา ได้เข้าปออยู่ในปัจจัยตัวที่ 1 (Factor 1) เช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปัจจุบัน (Gardner and Lambert. 1972 : 121 - 130)

11. เวลาที่ใช้ในการเรียน เวลาที่ใช้เรียนในแต่ละหลักสูตรเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีความสำคัญมากในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ถ้าผู้เรียนใช้เวลาในการเรียนมากโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนก็มีมากขึ้น (Gardner and Lambert. 1972 : 9) นอกจากนี้แล้วถ้าในชั่วโมงเรียนเด็กนักเรียนสามารถตั้งใจ ไม่ปล่อยจิตใจให้ล่องลอยไปที่อื่น มีความสนใจในการทำบ้านหรืองานที่ได้รับมอบหมายได้เป็นระยะเวลาานาน ไม่ฝันผินเพื่อง (Day Dreaming) ในขณะที่เรียน จะช่วยให้เด็กนักเรียนมีความรู้ในการเรียนมากยิ่งขึ้น (Gardner and Lambert. 1972 : 105 - 119)

12. คุณภาพการสอน การสอนที่ดีจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดี ตลอดจนช่วยสร้างการจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนอีกด้วย (Gardner and Lambert. 1972 : 1)

13. โอกาสในการเรียนรู้ โอกาสในการเรียนรู้เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับ

การเรียนภาษาต่างประเทศ โอกาสดังกล่าวคือการได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงหรือ สถานการณ์จำลอง เช่นการเดินทางไปต่างประเทศซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ซึ่งสถานการณ์ดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนมีความคล่องตัวในการเรียนภาษาสูงขึ้น ตลอดจน ช่วยลดอาการประหม่าเกร็งเป็น ดังนั้นการได้พูดคุย ทบปะ สนทนากับชาวต่างประเทศเป็น ภาษาอังกฤษ การได้รับการเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เช่นการได้ดูรายการโทรทัศน์ ภาควาษาอังกฤษ ตลอดจนเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน จะช่วยให้ผู้เรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น (Gardner and Lambert. 1972 : 9)

จากแนวคิด ทฤษฎีของนักวิชาการด้านการสอนภาษาต่างประเทศหรือการสอน ภาษาที่สอง สามารถสรุปรวมเพื่อความสะดวกในการจัดกลุ่มขององค์ประกอบด้านต่าง ๆ ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ดังแสดงในตาราง 1 ดังนี้

ตาราง 1 ทฤษฎีและแนวคิดของนักวิชาการเกี่ยวกับองค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศ

แคร์รอล	เคลาส์ไมเออร์	สเตรเวนส์	สเติร์น	จาคอบอฟสกี	ชูมานน์	การ์ตเนอร์และแลมเบิร์ต
Carroll	Klausmier	Strevens	Stern	Jakobovits	Schumann	Gardner & Lambert
ความอดทน				ความอดทน	ความอดทน	ความอดทน
สติปัญญา	สติปัญญา	ความสามารถ	สติปัญญา	สติปัญญา	สติปัญญา	สติปัญญา
การรู้งใจ			การรู้งใจ	ข้อดีได้มาจาก	ข้อดีได้มาจาก	การรู้งใจ
				การเรียนรู้	การเรียนรู้	
	อายุ					อายุ
เวลาที่ให้รู้เรียน				เวลาที่ให้รู้เรียน		เวลาที่ให้รู้เรียน
เรียน				การเรียนรู้		
	ความสนใจ	ความพึงพอใจ	ความสนใจ			ความสนใจ
		ความเข้าใจ				
	ความพร้อมทางกาย	ความพร้อมทาง			ร่างกาย	ความพร้อมทาง
		ร่างกาย				ร่างกาย
ความรู้พื้นฐาน		ประสบการณ์ต่าง				ความรู้พื้นฐาน
		ภาษาเดิมและ				
		จากการศึกษา				
		ผ่านไป				
เจตคติ			เจตคติ		ความรู้	เจตคติ
เพศ			เพศ			เพศ
		ขวัญกำลังใจ			ด้านบุคคล	ด้านบุคคล
		วิธีการเรียน	วิธีการเรียน	วิธีการเรียน		ด้านวิธีการเรียน
บุคคลิกภาพ			บุคคลิกภาพ	บุคคลิกภาพ	บุคคลิกภาพ	บุคคลิกภาพ

ตาราง 1 (ต่อ)

แคร์รอลล์	คลอสไมเออร์	สเตรเวนส์	สเตอร์น	จาคอบอฟิตซ์	ชุนมานน์	การ์ตเนอร์และแลมเบิร์ต
Carroll	Klausmier	Stevens	Stern	Jakobovits	Schumann	Gardner & Lambert

โอกาสอ้างอิงที่เรียน	โอกาสฟัง	การรวมภาษา
เข้าใจสาระโดยนัย	ภาษาอังกฤษ	อังกฤษนอก
หลังจากเรียนแล้ว	นอกชั้นเรียน	ชั้นเรียน
สถานการณ์ที่ควรจดจำ		
เพื่อฝึกผู้เรียนทำซ้ำ		
ภาษา		
คำกริยา	ความสัมพันธ์กับคำกริยา	คำกริยา
	ผู้สอน	องค์ประกอบ
		คุณภาพของ
		การสอน
		การสอน
		สอน
		การวิเคราะห์
		ประเมิน
		ผลการเรียน
		การสอน
		ประสิทธิภาพ
		ในการดำเนิน
		เนื้อหาที่ใช้
		การเตรียม
		สอน

ตาราง 1 (ต่อ)

นครวอล	เคลาส์ไมเออร์	สเตรฟเวนส์	สเติร์น	จาคอบอฟิตส์	ชูมานน์	การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต
Carroll	Klausmier	Strevens	Stern	Jakobovits	Schumann	Gardner & Lambert
ภูมิศาสตร์ทางธรณีวิทยา		องค์ประกอบ	องค์ประกอบทาง	องค์ประกอบ		องค์ประกอบฝ่าย
การวิเคราะห์เชิงเคมี		ด้านสังคม	สังคมวัฒนธรรม	ด้านสังคม		ด้านฐานะทาง
			องค์ประกอบ			เศรษฐกิจและ
			ทางเศรษฐกิจ			สังคมของครอบครัว
	การสังเกตและการ			การวัดปริมาณ		
	วิธีของครอบครัว			ที่เกิดขึ้นใน		การสังเกต
	คำนิยามของครอบครัว			สังคมของผู้		การเปรียบเทียบ
				เปรียบเทียบ		ภาษาอังกฤษ
				คำนิยามในการ		ในครอบครัว
				สังเกตการณ์		
				ในการเปรียบเทียบ		

โดยสรุปแล้วจะเห็นว่า นักวิชาการผู้เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือเป็นภาษาที่สอง ได้สรุปเกี่ยวกับองค์ประกอบ หรือกลุ่มตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ไว้ใกล้เคียงกัน แต่อาจมีรายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกันไปบ้าง อย่างไรก็ตามสามารถสรุปองค์ประกอบต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. ตัวแปรองค์ประกอบทางด้านสังคม ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวของผู้เรียน และการส่งเสริมการเรียนภาษาต่างประเทศภายในครอบครัว
2. ตัวแปรองค์ประกอบเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ ความรู้พื้นฐานเดิม นิสัยการเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียน ความสนใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ การรู้จักในการเรียนภาษาต่างประเทศ เจตคติ อายุ เพศ ระดับสติปัญญา ความพร้อมทางร่างกาย และบุคลิกภาพของผู้เรียน
3. ตัวแปรองค์ประกอบทางด้านสภาพการเรียนการสอน ได้แก่ คุณภาพของการสอน อันประกอบไปด้วย ความสามารถในการถ่ายทอดการเรียนรู้ การจัดสภาพการเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน การได้รับประสบการณ์ตรงและการจัดกิจกรรมเสริมนอกห้องเรียน

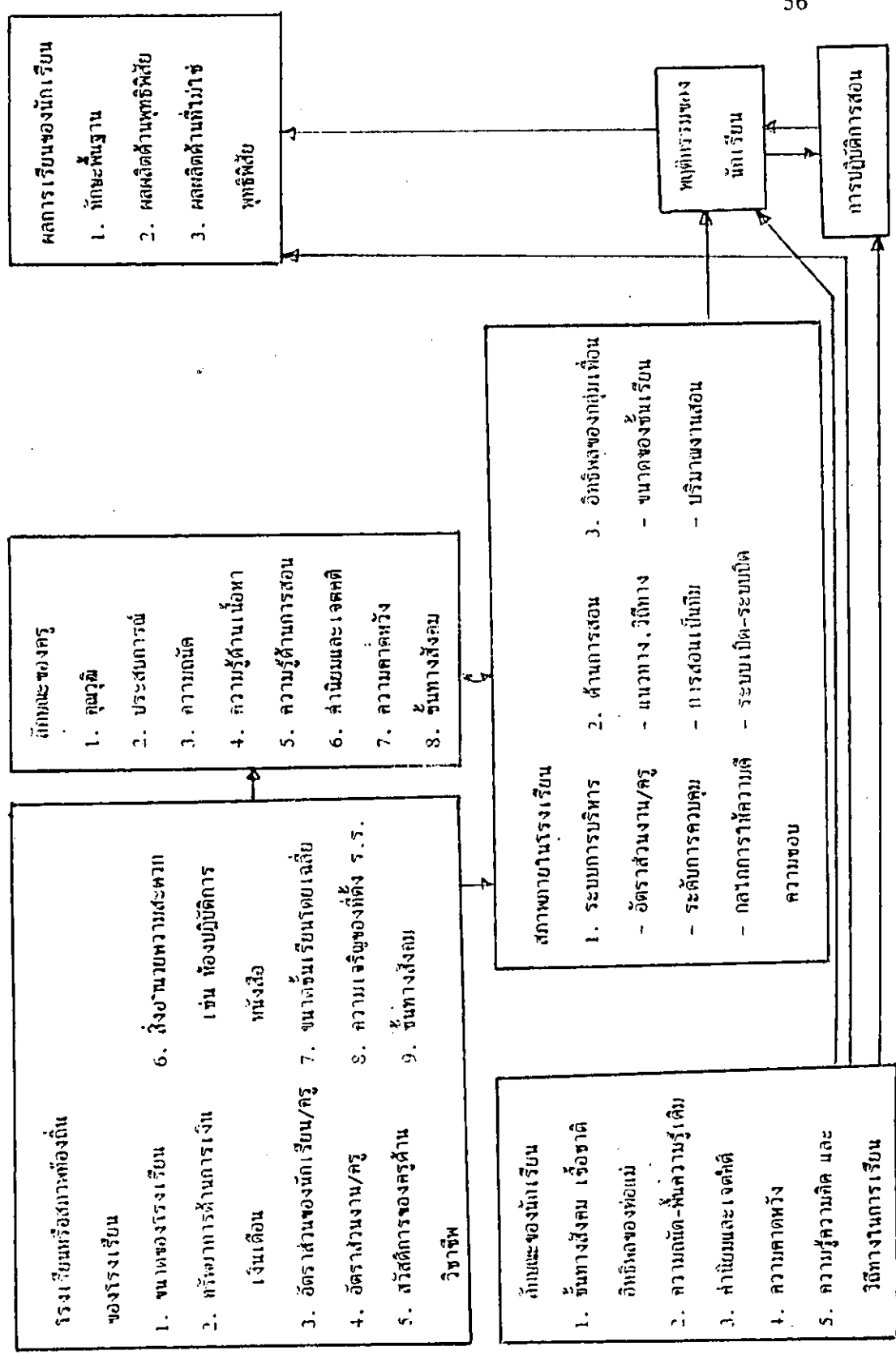
เมื่อทราบถึงตัวแปรทำนายต่าง ๆ ที่คาดว่าจะเป็นตัวแปรที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศแล้วได้แล้ว จำต้องศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรทำนายต่าง ๆ ว่ามีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในลักษณะใด ตลอดจนวิเคราะห์อิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมของตัวแปรทำนายต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำเสนอแนวคิดและงานวิจัยที่เสนอรูปแบบในการอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยตัวแปรทำนายต่าง ๆ ในตอนต่อไป

**ตอนที่ 3 แนวคิดและงานวิจัยที่เสนอรูปแบบ (Model) ในการอธิบายความแปรปรวน
ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยตัวแปรสาเหตุต่าง ๆ**

ตอนที่ 3 นี้ ผู้วิจัยขอเสนอ แนวคิดและผลงานวิจัยของนักวิชาการต่าง ๆ ทั้งใน
และต่างประเทศดังต่อไปนี้

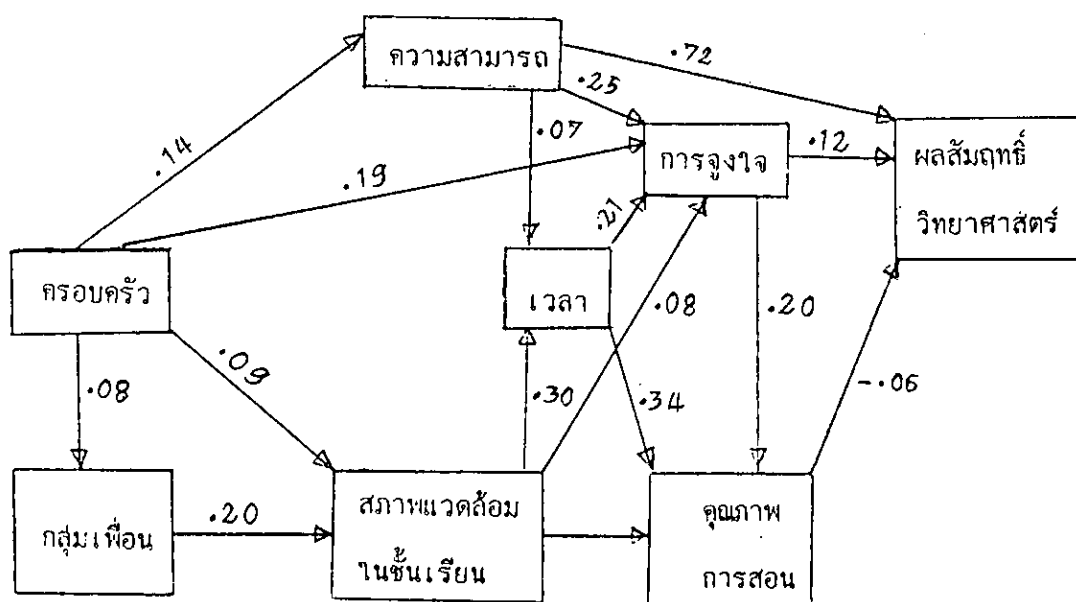
เซนทรา และ พอตเตอร์ (Centra and Potter. 1980 : 273 - 291) ได้
เสนอรูปแบบโครงสร้างแสดงความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปร ซึ่งจะส่งเสริมความแปรปรวน
ของผลการเรียนของนักเรียนได้ กลุ่มตัวแปรที่เป็นสาเหตุโดยตรงมากที่สุด คือ ลักษณะนิสัยของ
นักเรียน พฤติกรรมการสอนและสภาพภายในโรงเรียน ถึงแม้ว่าจะ เป็นองค์ประกอบด้าน
โรงเรียน และครู เป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ยังคงคำนึงถึงกลุ่มเพื่อนและอิทธิพลของพ่อแม่ เช่นกัน
ส่วนผลการเรียนของนักเรียน จะประกอบไปด้วยทักษะพื้นฐาน ผลผลิตด้านพุทธิพิสัย ซึ่งอาจวัด
เป็นเกรดหรือทักษะอื่น ๆ และผลผลิตที่ไม่ใช่ด้านพุทธิพิสัย เช่น พัฒนาการทางจริยธรรม
หรือความสำเร็จในอาชีพ ดังแสดงรูปแบบโครงสร้างตามภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 รูปแบบโครงสร้างเกี่ยวกับผลการเรียนของนักเรียน ตามแนวคิดของ Centra & Potter

พาร์เคอร์สัน และคนอื่น ๆ (Parkerson and others. 1984 : 638 - 646) ได้ประเมินรูปแบบเชิงเหตุผลเกี่ยวกับผลผลิตทางการศึกษาของนักเรียนเกรด 5 - 8 จากโรงเรียนประถมศึกษา 3 โรงเรียน และโรงเรียนมัธยมศึกษา 1 โรงเรียน แถบซานเมืองชิคาโก จำนวน 882 คน นักเรียนส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีสถานะทางเศรษฐกิจระดับปานกลางและใช้แรงงาน สำหรับผลสัมฤทธิ์ทางวิทยาศาสตร์ปลายปีการศึกษา ได้จากแบบทดสอบความเข้าใจในทักษะพื้นฐาน (The Comprehensive Test of Basic Skills) ส่วนตัวแปรทำนายได้มาจากแบบสอบถาม ซึ่งวัดองค์ประกอบ 6 ด้าน คือ การตั้งใจของนักเรียน คุณภาพการสอน เวลาที่ใช้ในการสอน สภาพแวดล้อมทางจิตวิทยาในชั้นเรียน ครอบครัวและกลุ่มเพื่อน ส่วนตัวแปรทำนายด้านความสามารถได้จากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Pretest)

การวิเคราะห์ข้อมูล อาศัยวิธีวิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นตรง (The Linear Structural Relationship Model , LISREL) ผลการศึกษา ปรากฏว่ารูปแบบเชิงเหตุผลที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางวิทยาศาสตร์ที่ดีที่สุด เป็นรูปแบบที่ซับซ้อน ดังภาพประกอบ 2

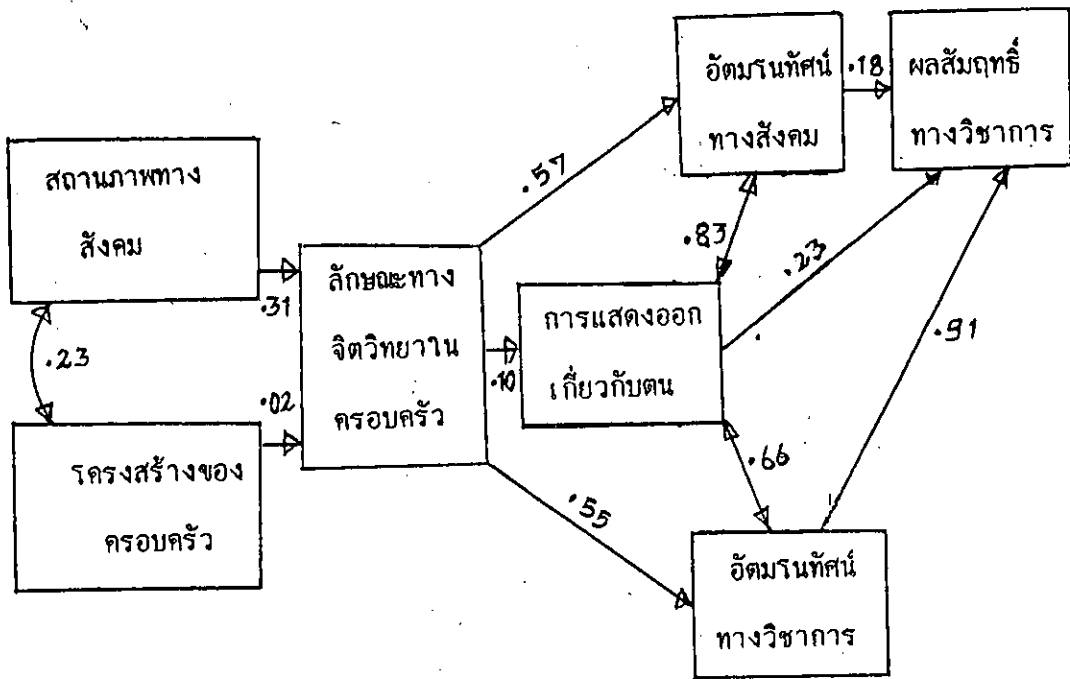

ภาพประกอบ 2 แสดงผลการศึกษาของพาร์เคอร์สันและคนอื่น ๆ

จากภาพประกอบ 2 ค่าสัมประสิทธิ์โครงสร้างแต่ละค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีผลเชิงบวก ยกเว้น คุณภาพการสอนที่มีผลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิทยาศาสตร์ และตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบโดยการทดสอบสภาวะปกติ (The Goodness of Fit) ด้วยไคสแควร์มีค่าไคสแควร์เท่ากับ 52.60 ที่ระดับนัยสำคัญ .05 และมีขนาดที่เหลือเฉลี่ย (Average Residual Size) เท่ากับ .02 ซึ่งน้อยกว่ารูปแบบอื่น ๆ

ซอง และแฮตตี (Song and Hattie. 1984 : 1269 - 1281) ได้ศึกษา รูปแบบโครงสร้าง ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมทางครอบครัว อุดมโนทัศน์และผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียนเกาหลี ระดับมัธยมศึกษา อายุ 14-15 ปี ในกรุงโซล เกาหลีใต้ จำนวน 2,297 คน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม คือกลุ่ม 1 เป็นนักเรียนชาย 537 คน กลุ่ม 2 เป็นนักเรียนชาย 537 คน กลุ่ม 3 เป็นนักเรียนหญิง 611 คน และกลุ่ม 4 เป็นนักเรียนหญิง 612 คน สำหรับสภาพแวดล้อมทางครอบครัว ประกอบด้วยตัวแปรค่าลำดับการเกิด จำนวนพี่น้องในครอบครัว อาชีพของบิดา การศึกษาของบิดามารดา การส่งเสริมการเรียนรู้ของพ่อแม่และความคาดหวัง กิจกรรมการเรียนรู้ภายในบ้าน ความสนใจของพ่อแม่เกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน การประเมินคุณภาพการเรียนรู้ของนักเรียน การให้รางวัลและการลงโทษ สำหรับอุดมโนทัศน์ประกอบด้วยสเกล 11 ด้าน คือ ด้านชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ ความสามารถ กลุ่มเพื่อน ครอบครัว การแสดงออกเกี่ยวกับตน ร่างกายและวิชาเฉพาะด้าน ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษาและวิทยาศาสตร์ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการเป็นคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ในวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้โปรแกรม COSAN ในการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (ANCOVA) จากการศึกษากลุ่มนักเรียนชาย 537 คน (กลุ่ม 1) ปรากฏว่าได้รูปแบบโครงสร้างที่ดีที่สุดเป็นรูปแบบชั้นซ้อนดังภาพประกอบ 3

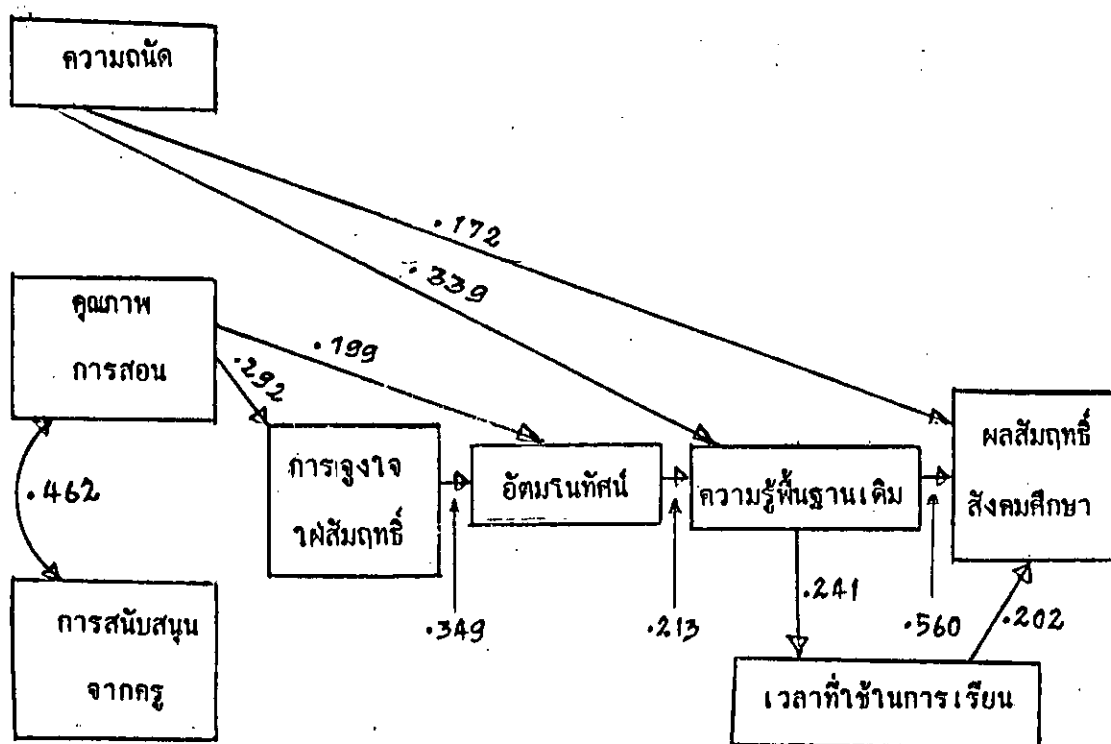

ภาพประกอบ 3 แสดงผลการศึกษารองและสาเหตุ

จากภาพประกอบ 3 จะเห็นว่าอัตรานักเรียนเป็นกลุ่มตัวแปรต้นกลางระหว่างสภาพแวดล้อมทางครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ ขณะเดียวกัน อัตรานักเรียนทางวิชาการจะมีอิทธิพลทางตรงที่แรงที่สุดต่อผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ (สัมประสิทธิ์โครงสร้าง เท่ากับ 0.91) มากกว่าอัตรานักเรียนทางสังคม (0.18) และการแสดงออกเกี่ยวกับตน (0.23) การวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า อิทธิพลของอัตรานักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้น ควรจะเป็นอัตรานักเรียนที่เฉพาะเจาะจงในเรื่องที่เกี่ยวข้อง ไม่ใช่กับอัตรานักเรียนทั่วไป

สำหรับการวิจัยรูปแบบเส้นทาง (Path Model) ในประเทศไทยมีดังนี้

บุญชม ศรีสะอาด (2524 : 77 - 154) ได้ศึกษารูปแบบผลการเรียนในโรงเรียน เมื่อใช้ผลสัมฤทธิ์ในวิชาสังคมศึกษาเป็นเกณฑ์ โดยศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1,415 คน ผลการศึกษาได้รูปแบบที่ปรับปรุงใหม่ที่มีความเหมาะสม ตามภาพประกอบ 4 ดังนี้

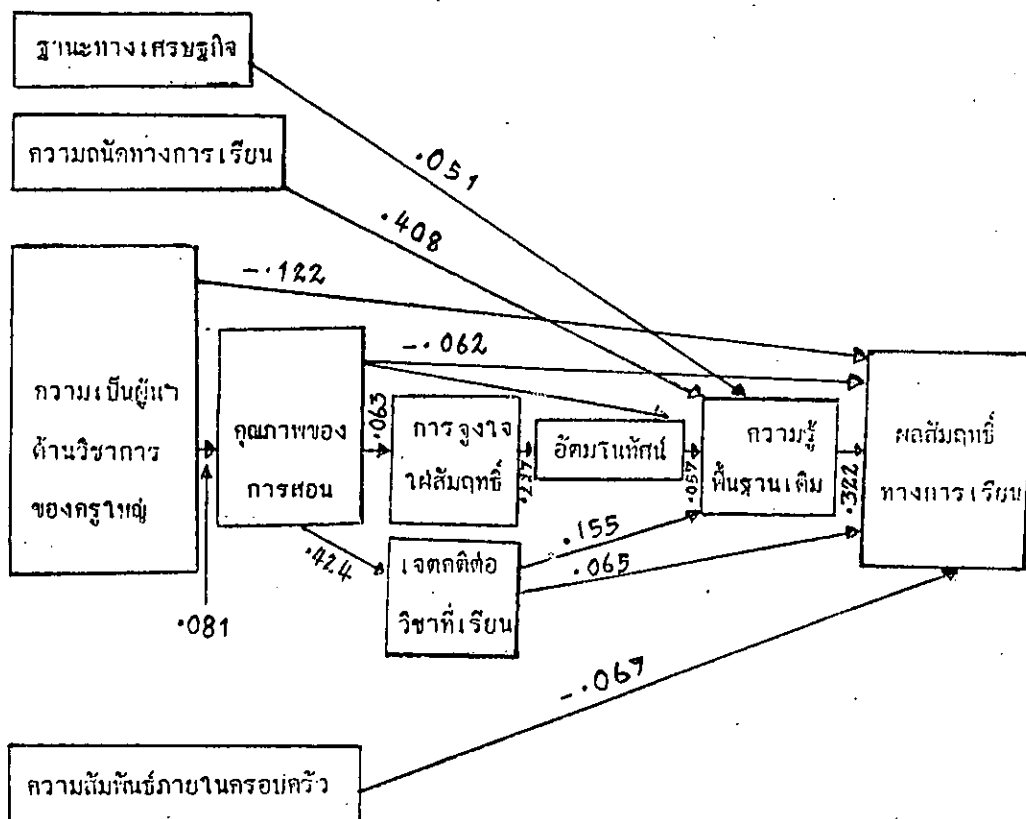

ภาพประกอบ 4 แสดงผลการศึกษาของบุษชม ศรีสะอาด

จากภาพประกอบ 4 ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ได้รับอิทธิพลที่เป็นสาเหตุทางตรงจากเวลาที่ใช้ในการเรียน ความรู้พื้นฐานเดิมและความถนัด ส่วนคุณภาพการสอน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับบรรยากาศในชั้นเรียน ด้านการสนับสนุนจากครูนั้น มีอิทธิพลที่เป็นสาเหตุทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ โดยผ่านทาง การรู้งใจผู้เรียนและอัตมโนทัศน์ โดยที่มโนภาพเกี่ยวกับตนเอง ผ่านมายังความรู้พื้นฐานเดิมอีกทีหนึ่ง

ถ้าพิจารณาตามปริมาณของอิทธิพลที่เป็นสาเหตุ จากค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางแต่ละค่า จะพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้รับอิทธิพลที่เป็นสาเหตุทางตรงจากความรู้พื้นฐานเดิมมากที่สุด มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง 0.560 รองลงมาได้แก่ เวลาที่ใช้ในการเรียนและความถนัด ตามลำดับ

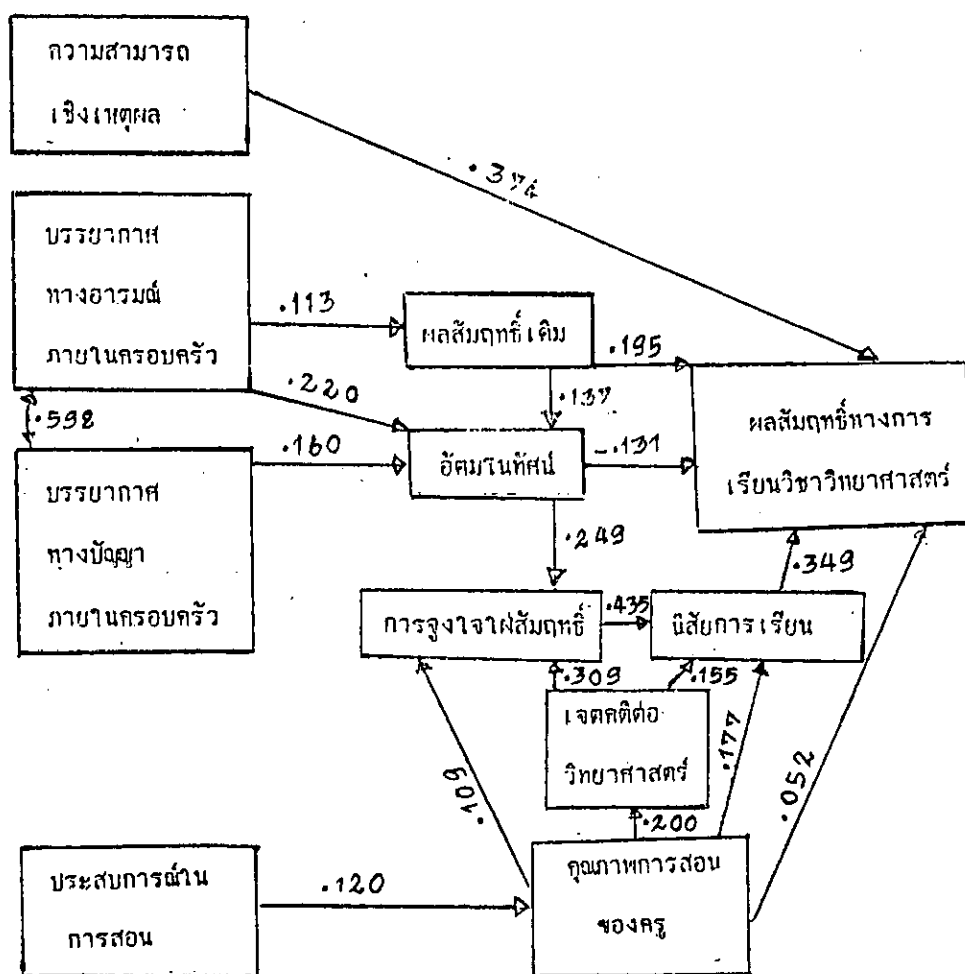
ขณะเดียวกัน ปาจารย์ วิชวัลคุ (2527 : 68 - 70) ได้ศึกษารูปแบบเกี่ยวกับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร
จำนวน 624 คน ผลการศึกษา ปรากฏตามภาพประกอบ 5 ดังนี้

ภาพประกอบ 5 แสดงผลการศึกษาของ ปาจารย์ วิชวัลคุ

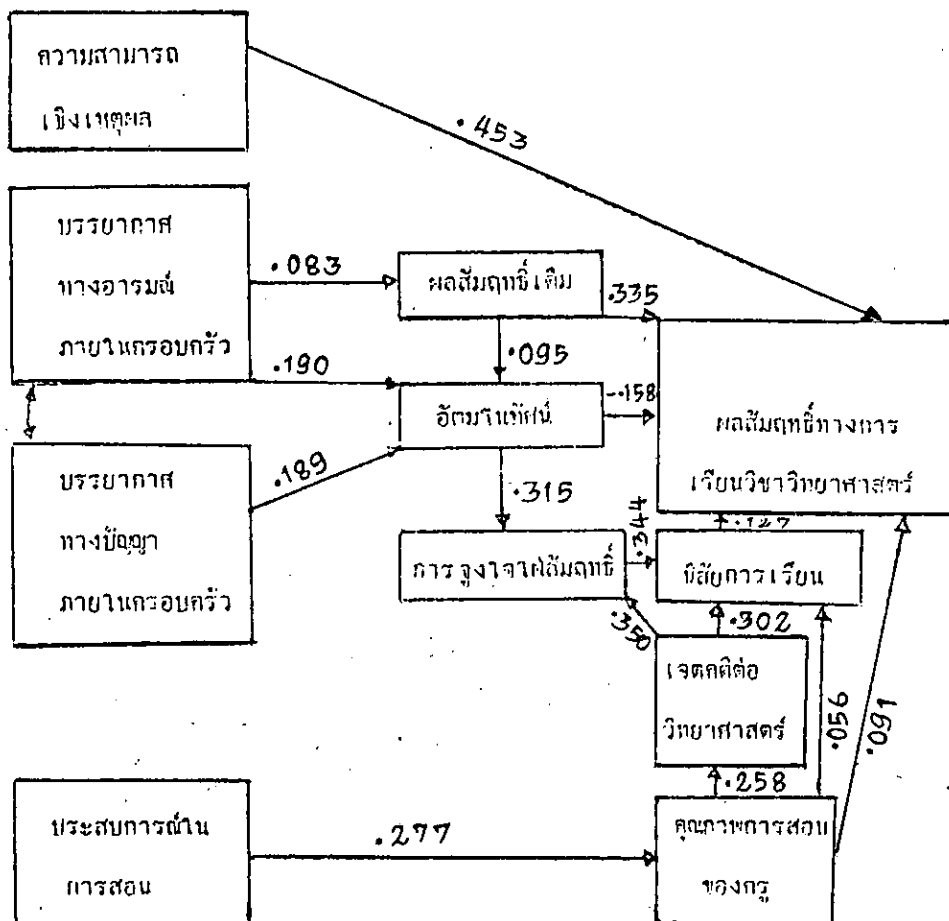
จากภาพประกอบ 5 ปรากฏว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม และความสัมพันธภาพในครอบครัว โดย
ความสัมพันธภาพในครอบครัว ส่งผลเชิงลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความรู้พื้นฐาน
เดิม มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด

เพ็ญ จรุงธรรมพินิจ (2530 : 121 - 127) ได้ศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างสภาพแวดล้อมภายในครอบครัว ลักษณะของนักเรียนและลักษณะของครูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 695 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 342 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 352 คน โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) ได้แผนภาพรูปแบบโครงสร้าง 2 รูปแบบ ดังนี้

ภาพประกอบ 6 แสดงผลการศึกษาของเพ็ญ จรุงธรรมพินิจ

จากภาพประกอบ 6 ปรากฏว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรง
เชิงนิมิตสูงสุดคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ได้แก่ ความสามารถเชิงเหตุผล
รองลงมาคือนิสัยในการเรียน ผลสัมฤทธิ์เดิมและคุณภาพการสอนของครู แต่มีความสัมพันธ์
อิทธิพลทางตรงเชิงนิเสธคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์

ภาพประกอบ 7 แสดงผลการศึกษาของเพ็ญ จรุงธรรมพินิจ

จากภาพประกอบ 7 ปรากฏว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรงเชิงนิมิต
สูงสุด คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหญิง ได้แก่ ความสามารถเชิงเหตุผล รองลงมา

คือผลสัมฤทธิ์เดิม นิสัยการเรียนรู้และคุณภาพการสอนของครู ส่วนตัวคนในทัศน มีอิทธิพล
ทางตรงเชิงนิเสธต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์

จากการพิจารณารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของกลุ่มนักเรียนชายและหญิงพบว่า
ตัวแปรสาเหตุที่มีอิทธิพล เฉพาะผลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์วิทยาศาสตร์คือ เจตคติต่อวิทยาศาสตร์
การรู้จักผลสัมฤทธิ์และประสบการณ์ในการสอน

ส่วนบรรยากาศทางปัญญภายในครอบครัว ซึ่งมีความสัมพันธ์กับบรรยากาศทางอารมณ์
ได้ส่งผลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์วิทยาศาสตร์ โดยผ่านทางทัศนคติ ขณะที่ บรรยากาศทาง
อารมณ์ภายในครอบครัว ซึ่งมีความสัมพันธ์กับบรรยากาศทางปัญญา ได้ส่งผลทางอ้อมต่อ
ผลสัมฤทธิ์วิทยาศาสตร์ โดยผ่านผลสัมฤทธิ์เดิม

โดยสรุปแล้วจะเห็นว่า ตัวแปรทำนายหรือตัวแปรสาเหตุที่ส่งผลก่อให้เกิดความ
แปรปรวนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ มีหลายตัว ได้แก่ ความถนัดทางการเรียน
เจตคติ การรู้จักผลสัมฤทธิ์ ความรู้เดิม ทัศนคติ คุณภาพการสอน นิสัยการเรียนรู้ เป็นต้น
ซึ่งตัวแปรดังกล่าวบางตัวอาจมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรง (Direct Effect)
ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตัวแปรบางตัวอาจมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางอ้อม (Indirect
Effect) ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และตัวแปรบางตัวจะมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นทั้งสาเหตุ
ทางตรงและสาเหตุทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในตอนที่ 6 ผู้วิจัยจะกล่าวถึง
แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและตัวแปรที่ผู้วิจัย
นำเสนอ เพื่อศึกษาว่าตัวแปรใดบ้างมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรง (Direct Effect)
ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ตัวแปรใดบ้างมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางอ้อม
(Indirect Effect) ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และตัวแปรใดบ้างที่มีอิทธิพล
ในรูปแบบที่เป็นทั้งสาเหตุทางตรงและสาเหตุทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 4 แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและตัวแปร

ที่ผู้วิจัยนำเสนอ

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยจากตอนที่ 1 - 3 ผู้วิจัยจึงได้ประมวลแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยดังกล่าวเข้าด้วยกันแล้ว ขอนำเสนอตัวแปรต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยคิดว่า มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นด้าน ๆ ดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรด้านสังคม

1.1 ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดาและ/หรือผู้ปกครอง

ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดาและ/หรือผู้ปกครองเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะว่าการศึกษาไม่ว่าจะเป็นวิชาอะไรในระดับใดก็ตาม จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวทั้งในด้านการเงินและด้านอื่น ๆ ที่จะช่วยให้สามารถศึกษาได้สำเร็จตามความต้องการ และยังเป็นการศึกษาภาษาที่สองในสิ่งแวดล้อมที่ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษานั้นในการสื่อความหมายในชีวิตประจำวันน้อยมาก (Foreign Language) อย่างกรณีการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผู้เรียนได้รับตัวป้อนทางภาษา (Input) ส่วนใหญ่จากในห้องเรียนเท่านั้น ความจำเป็นในการจัดหาตัวป้อนทางภาษาเพิ่มเติมจึงมีมาก เพราะว่าตัวป้อนทางภาษาที่ผู้เรียนสามารถจะเข้าใจได้ (Comprehensible Input) คือสาเหตุที่แท้จริงของการเรียนรู้ภาษา (Krashen, 1982 : 33) นั่นคือ ถ้าหากผู้เรียนมีโอกาสได้รับตัวป้อนทางภาษามากขึ้นเท่าใด เขาก็จะสามารถเรียนรู้ภาษาได้มากขึ้นเท่านั้น ในกรณีของผู้เรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมดี (Economic Advantage) โอกาสที่จะได้รับตัวป้อนทางภาษาเพิ่มเติมจึงมีมากขึ้น (Gardner, 1985 : 52) กล่าวคือ ผู้เรียนจะได้รับตัวป้อนทางภาษาทั้งโดยตรงและ

ทางอ้อมจากบิดาและมารดา/ผู้ปกครอง เช่นบิดามารดาอาจจะพูดภาษาอังกฤษกับนักเรียน สนับสนุนให้นักเรียน เข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เป็นต้น และในบางกรณี แม้ว่าบิดามารดา/ผู้ปกครองบางคน อาจไม่ได้ให้การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยตรง แต่ผู้เรียนที่สนใจ ซึ่งอาจจะ เป็นเพราะอยากจะเก่งภาษาอังกฤษ เหมือนบิดามารดา/ผู้ปกครอง หรืออาจ เป็นเพราะ เหตุผลอย่างอื่นก็สามารถจะจัดหาตัวป้อนทางภาษาเพิ่มเติมได้ด้วยตนเอง เช่น ซื้อตำรามาอ่าน ไปชมภาพยนตร์ที่พูดภาษาอังกฤษ เป็นต้น

สำหรับการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมของ บิดามารดาและ/หรือผู้ปกครอง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีหลายเรื่อง เช่น งานวิจัยของสุนันท์ สังข์อ่อง (2532 : 6 - 7) พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา ของนักเรียนเป็นตัวแปรตัวหนึ่ง ที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุทางตรงกับองค์ประกอบด้านความรู้ ของนักเรียน ระดับประถมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของสมศักดิ์ ศรีประสิทธิ์ (2536 : 284 - 285) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ขึ้นอยู่กับสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ในขณะที่ การศึกษาของอิง (Wing. 1987 : 3939 - A) เรโซูกิ (Razouki. 1987 : 1372 - A) บรูค (Brook. 1987 : 831 - A) อรคินทร์ ชูชมและคณะ (2529 : 53 - 55) และสุพัตรา วิจิตโสภา (2535 : 40 - 41) พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน อย่างไรก็ตามงานวิจัยบางเรื่องพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดามีผลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยผ่านทางความรู้เดิม เช่นงานวิจัยของปาริย์ วัชรวิมล (2527 : 68 - 70)

ในด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ของครอบครัวโดยทั่วไปแล้ว พบว่ารายได้ ของครอบครัวและระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับการส่งเสริม การเรียนของสมาชิกในครอบครัว (สุรัตน์ ไชยชมภู. 2535 : 110 - 111) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่บิดาหรือมารดาทำงานในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยงานที่ผู้ทำงาน

ได้รับค่าจ้างในการทำงานค่อนข้างสูง เมื่อเปรียบเทียบกับการทำงานในหน่วยงานอื่น จะเป็นตัว
 พยากรณ์ตัวหนึ่ง ที่ช่วยส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น (นุศล ภูประเสริฐ.
 2536 : 282 - 283)

นอกจากนี้นักวิชาการชาวต่างประเทศหลายท่าน เช่น การ์ดเนอร์
 (Gardner. 1985 : 52) ได้ศึกษาพบว่า การมีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีจะช่วยให้ผู้เรียนมี
 โอกาสได้ฝึกกิจกรรมทางทักษะต่าง ๆ ที่ช่วยในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลังจากนั้น
 บาร์นฮิลล์ (Barnhill. 1986 : 839 - A) และแมคแลนด์ (McLand. 1987 : 4331
 - A) ได้ศึกษาพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นตัวแปรที่ใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทาง
 การเรียนของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ และในปีต่อมา คีแนน (Keenan. 1988 : 1641
 - A) ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมกับความสามารถทาง
 การอ่านของนักเรียนเกรด 2 เกรด 5 และเกรด 7 พบว่า คะแนนความสามารถทางด้าน
 การอ่าน ของนักเรียนกลุ่มที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง จะสูงกว่าคะแนนของนักเรียน
 กลุ่มที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ

สำหรับงานวิจัยที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรต่าง ๆ ที่
 ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ ที่ผ่านมามีพบว่า ตัวแปรด้านฐานะทางเศรษฐกิจ
 และสังคมของครอบครัว จะส่งผลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

งานวิจัยที่พบว่า ตัวแปรด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว
 ส่งผลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ งานวิจัยของ พาร์เคอร์สันและคนอื่น ๆ
 (Parkerson and others. 1984 : 638 - 646) ซองและแฮทที (Song and Hattie.
 1984 : 1269 - 1281) และของปาจารย์ วิชวัลลุ (2527 : 68 - 70) ส่วนงานวิจัย
 ที่พบว่า ตัวแปรด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวส่งผลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียน ได้แก่ งานวิจัยของ การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert.
 1972 : 114)

จากความสำเร็จของตัวแปรด้านฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม และผล
การวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงมีความเชื่อว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม นำ
จะมีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
โดยอิทธิพลทางอ้อมน่าจะผ่านทางประสบการณ์ตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อออกชั้นเรียน
การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน
และความรู้เดิม

1.2 การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว

การส่งเสริมภาษาอังกฤษในครอบครัว เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสำคัญต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เพราะว่า นักเรียนคนใดก็ตามที่มีผู้ปกครอง
สนับสนุนส่งเสริมการเรียน เช่น ซื้อตำราภาษาอังกฤษมาให้อ่าน ตอบคำถามวิชาภาษาอังกฤษ
เมื่อนักเรียนถามหรือไม่เข้าใจ สนับสนุนให้นักเรียนฟังวิทยุ หรือดูโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ
เป็นต้น นักเรียนก็จะได้รับตัวบ่อนทางภาษาเพิ่มเติมจากการเรียนในห้องเรียน ทำให้ผู้เรียนรู้
ภาษาได้มากขึ้น

จากงานวิจัยต่าง ๆ ที่ผ่านมา พบว่า การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ
ในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (กอบกุล รังสิยะโรจน์.
2527 : 192) โดยเฉพาะการสนับสนุนจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวก
กับผลสัมฤทธิ์ทางเรียนสูงกว่าตัวแปรภูมิหลังทางสังคมตัวอื่น ๆ (ชเบตต์ สวัสดิฤกษ์. 2527
: 193) และนอกจากนี้งานวิจัยที่ผ่านมายังพบอีกว่า องค์ประกอบด้านความสัมพันธ์ภายใน
ครอบครัว การส่งเสริมการเรียนภายในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาทักษะของนักเรียน (ทศพล สังข์ทิตนุ. 2533 : 198)

โดยทั่วไปแล้วการที่ผู้ปกครองมีการจัดสภาพแวดล้อมและสถานการณ์

ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ จัดอุปกรณ์การเรียนภาษาอังกฤษ ตลอดจนการให้ความช่วยเหลือและให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เอาใจใส่และติดตามผลการเรียนของนักเรียน รวมทั้งให้การสนับสนุนและส่งเสริมกำลังใจแก่เด็กนักเรียนจะช่วยให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น โดยเฉพาะนักเรียนระดับประถมศึกษา (เพ็ญศรี อินคาปัญญากุล. 2533 : 111 - 112)

นอกจากนี้การที่บิดาหรือมารดาช่วยเหลือบุตรในขณะที่บุตรทำการบ้าน พฤติกรรมดังกล่าวนี้เป็นหัวหน้ายาระดับคะแนนของบุตรได้ดี (Broxie. 1988 : 2806 - A) และจากการศึกษาของบราเชียร์ (Brashear. 1993 : 2131 - A) ยังพบอีกว่า บิดามารดา และที่ 7 มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการอ่านออกเขียนได้ของเด็กนักเรียน และการมีส่วนร่วมของสมาชิกในครอบครัว จะมีส่วนช่วยให้นักเรียนสามารถอ่านออกเขียนได้เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้การให้กำลังใจและการกระตุ้นให้เด็กมีนิสัยรักการอ่าน ก็ยังจะช่วยให้นักเรียนเพิ่มความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ บิดามารดาและบรรดาญาติพี่น้องที่อาศัยเป็นพี่พี่หรือ เป็นพี่เลี้ยง จะช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านได้ดียิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามเด็กนักเรียนนอกจากจะอ่อนไหว (Sensitive) ต่อความรู้สึกของตนเองแล้วยังอ่อนไหวต่อการแสดงออกของญาติพี่น้องอีกด้วย เช่น พฤติกรรมทางลบของพี่สาว ที่มีต่อน้องชายจะไม่มีผลต่อความสามารถในการอ่านของน้องชาย แต่พฤติกรรมทางลบของพี่ชายที่มีต่อน้องสาว จะมีผลให้ความสามารถในการอ่านของน้องสาวลดลง

ในเรื่องเจตคติในการอ่านของบิดามารดาและเด็กนักเรียน พบว่า เจตคติในการอ่านของบิดามารดามีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของเด็กนักเรียน และเจตคติในการอ่านของเด็กนักเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านของเด็กนักเรียน นอกจากนี้ยังพบอีกว่า เจตคติในการอ่านของบิดามารดามีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติในการอ่านของเด็กนักเรียน (Cotten. 1994 : 2520 - A)

อย่างไรก็ตามการที่นักเรียนมีบิดามารดาที่มีชีวิตสมรสที่มั่นคง และมี

ความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างสมาชิกในครอบครัว ในครอบครัวมีความขยัน รักการศึกษา หาความรู้ และมีความผูกพันกันอย่างลึกซึ้งภายในครอบครัว มีการเคารพผู้สูงวัยตลอดจน ครูอาจารย์ และบิดามารดาส่งเสริมให้บุตรมีเจตคติที่ดีในการศึกษาหาความรู้ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือทางด้านจิตใจและเงินทอง ทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี ใช้เวลาที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียน ให้กำลังใจแก่เด็ก เมื่อเด็กประพฤติปฏิบัติและคอยติดต่อกับครูผู้สอน อยู่เสมอ จะเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (Tsai. 1993 : 3129 - A)

หลังจากที่ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สอง การ์ดเนอร์ (Gardner. 1985 : 24, 109 - 113, 156 - 159) ได้สรุปตัวแปรการส่งเสริมการเรียนรู้ภายในครอบครัวไว้ว่า การส่งเสริมภาษาอังกฤษในครอบครัวเป็นตัวแปรที่ส่งผลกระทบทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยผ่านทางเจตคติในการเรียนและการมุ่งใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กิจกรรมภาษาภาษาต่างประเทศนอกชั้นเรียน การมุ่งใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยการกระตุ้นให้เหตุผลว่าการที่บิดามารดาให้การส่งเสริม ตลอดจนให้กำลังใจกับบุตรหลาน และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ จะช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีและเกิดการมุ่งใจไม่ว่าจะเป็น การมุ่งใจเชิงเครื่องมือและการมุ่งใจเชิงบูรณาการในการเรียนภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้เด็กนักเรียนที่ได้รับการส่งเสริมจาก บิดามารดา จะมีโอกาสที่ได้ฝึกฝนหรือการฝึกหัดตลอดจนเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการฝึกฝนภาษาต่างประเทศ (Practical Advantage) เช่น กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การ์ดเนอร์ (Gardner. 1985 : 122) ยังเขียนสรุปในรูปความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (Causal Model) ว่าการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในครอบครัวไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ เพียงแต่มีผลทางอ้อมโดยผ่านทางเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ การมุ่งใจเชิงเครื่องมือ การมุ่งใจเชิงบูรณาการ กิจกรรม

ภาษาต่างประเทศนอกห้องเรียน

จากความสำเร็จของการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัวและผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังได้กล่าวมาแล้ว อาจกล่าวได้ว่า การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว น่าจะมีอิทธิพล ในรูปที่เป็นสาเหตุอ้อมผ่านทาง การรู้จักเชิงบูรณาการ การรู้จักเชิงเครื่องมือ ประสบการณ์ตรง การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน เพราะเป็นไปได้ว่านักเรียนคนใดก็ตามที่มีพ่อแม่หรือผู้ปกครองคอยเอาใจใส่ในเรื่องการเรียนรู้ ก็มักจะได้รับการเร่งเร้าส่งเสริมจากพ่อแม่ผู้ปกครองให้ตั้งใจและขยันเรียนหนังสือ สนใจเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ด้วย

1.3 กลุ่มเพื่อน (Peer Group)

เบรินด์ (Damom and Phelps. 1989 : 137 ; citing Berndt. 1987) ให้ความหมายของคำว่า Peer ไว้ว่า หมายถึง ความเท่าเทียมกัน (Equality) และความผูกพันซึ่งกันและกันอย่างแน่นแฟ้น (Mutuality of Engagement)

จากความหมายดังกล่าว สามารถนิยามความหมายของกลุ่มเพื่อน (Peer Group) ได้ว่า คือกลุ่มของบุคคลที่มีความเสมอภาคกัน มีความเท่าเทียมกันและมีความผูกพันซึ่งกันและกันอย่างแน่นแฟ้น

การศึกษาความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน (Peer Relations) พบว่า เด็กวัยรุ่นจะได้รับประสบการณ์จากกลุ่มเพื่อน 2 ด้านคือ การได้รับความนิยมชมชอบ (Popularity) ซึ่งเป็นประสบการณ์เกี่ยวกับการได้รับความชื่นชอบ หรือการยอมรับจากสมาชิกในกลุ่มเพื่อน และมิตรภาพ (Friendship) ซึ่งเป็นประสบการณ์ของความใกล้ชิดสนิทสนม การยอมรับซึ่งกันและกัน การถือว่าต่างคนต่างเป็นเพื่อนกัน (Bukowski and Hoza. 1989 : 19)

โดยทั่วไปความสัมพันธ์ของกลุ่มเพื่อน เพื่อนมี 3 ระดับ (Brown.

1989 : 188 -190) คือ

1. กลุ่มความสัมพันธ์ที่เรียกว่า Dyads เป็นความสัมพันธ์ของคู่รักหรือเพื่อนสนิท ซึ่งจะเป็นความสัมพันธ์ของบุคคลเพียง 2 คนเท่านั้น ในที่นี้ไม่ถือว่าเป็นกลุ่มเพื่อน
2. กลุ่มความสัมพันธ์ที่เรียกว่า Cliques เป็นกลุ่มที่มีพื้นฐานความสัมพันธ์กัน เป็นกลุ่มที่มีขนาดเล็กมีสมาชิกประมาณ 5 - 10 คน ซึ่งสมาชิกในกลุ่มนี้ จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ร่วมกันและการพัฒนาความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด ในที่นี้ถือว่าเป็นกลุ่มเพื่อน
3. กลุ่มความสัมพันธ์ที่เรียกว่า Crowds เป็นกลุ่มที่รวมบุคคลที่มีลักษณะเหมือนกันไว้ด้วยกันเป็นกลุ่มที่มีขนาดใหญ่ บุคคลเหล่านี้อาจจะใช้เวลาต่าง ๆ อยู่ด้วยกันหรือไม่ก็ได้ ความผูกพันของกลุ่ม Crowds จะส่งผลต่อเจตคติและกิจกรรมที่ทำในกลุ่มเพื่อน

เนื่องจากเด็กระดับมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น (อายุประมาณ 13 - 15 ปี) ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่าเด็กวัยนี้ เป็นวัยที่นิยมรวมตัวกันกับเด็กวัยรุ่นที่มีอายุใกล้เคียงกันรวมตัวกันเข้าเป็นพวก เป็นกลุ่มสังคมที่เรียกกันว่า แก๊งค์ (Gangs) และขยายตัวออกไปอย่างกว้างขวาง การคบเพื่อน เป็นกลุ่มหรือกลุ่มเพื่อนของวัยรุ่นช่วงนี้มีความสำคัญยิ่ง เพราะเป็นวัยที่นิยมรับการถ่ายทอดแนวคิด แบบแผนพฤติกรรม การโต้ตอบ ตลอดจนแบบแผนพฤติกรรมต่าง ๆ จากกลุ่มเพื่อนที่คบหาสมาคมด้วย (ชัยนาถ นาคบุณผา. 2528 : 15 ; อ้างอิงมาจาก Rosen. 1955)

จากความสัมพันธ์นี้เองจะเห็นว่ากลุ่มเพื่อน มีความหมายและมีอิทธิพลต่อเด็ก เด็กจะถือว่าเพื่อนเป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะขาดเสียไม่ได้ การทำอะไรทุกอย่างต้องอาศัยเพื่อน ขอความเห็นและคำปรึกษาจากกลุ่มเพื่อน ปรับทุกข์กับเพื่อนมากกว่าที่จะปรึกษากับบิดามารดาหรือผู้ปกครองของตน โดยเด็กวัยนี้ส่วนใหญ่มักมีความคิดว่า ผู้ใหญ่ไม่เข้าใจความคิดของตน ดังนั้นถ้าเด็กคบเพื่อนไม่ดี เพื่อนเหล่านั้นก็อาจชักนำไปในทางเสื่อมเสีย แม้บางครั้งเด็กไม่ต้องการทำสิ่งที่ไม่ดี แต่เมื่อเพื่อนพูดสนประมาทหรือกล่าวว่า เพื่อนจะโกรธ

แล้วจะไม่ยอมรับตนเองเข้ากลุ่ม ก็อาจจะทำสิ่งที่ไม่ดีตามกลุ่มเพื่อนไปด้วย (รุ่งฤดี เมธีธารง.
2536 : 32)

ดังนั้นถ้าเด็กเรียนอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ดี ที่เห็นความสำคัญของการศึกษา
เล่าเรียน มีเจตคติที่ดีต่อการเรียน มีการตั้งใจในการเรียน ก็จะมีส่วนทำให้เด็กเรียนประพฤติ
ปฏิบัติตนไปในทางที่ดีและสนใจศึกษาเล่าเรียน ซึ่งจะมีส่วนทำให้เด็กเรียนมีผลการเรียนที่ดี
การใช้ประโยชน์จากกลุ่มเพื่อน เพื่อช่วยพัฒนาสภาพการเรียนการสอนใน
โรงเรียนมี 3 อย่างคือ (Damon and Phelps. 1989 : 135 - 151)

1. กลุ่มเพื่อนที่เด็กไม่ค่อยมีความเสมอภาคทางด้านการเรียนแต่มี
ความสัมพันธ์ภายในกลุ่มแน่นแฟ้น ใช้กิจกรรมตัวกลุ่ม (Peer Tutoring) โดยให้เด็กที่เก่ง
ในกลุ่มเป็นผู้สอน ชี้แนะ แนะนำและใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้เพื่อนที่เรียนอ่อนกว่าได้เข้าใจ
เนื้อหา กิจกรรมนี้เองนอกจากจะช่วยทำให้เด็กที่เรียนอ่อนหรือเรียนไม่ทันเพื่อน ได้เรียนทันเพื่อน
ยังจะช่วยทำให้เด็กมีความเห็นอกเห็นใจกัน ทำให้สัมพันธ์ภายในกลุ่มแน่นแฟ้นยิ่งขึ้นไปอีก

2. กลุ่มเพื่อนที่เด็กมีความเสมอภาคทางด้านการเรียนแต่มีความสัมพันธ์
ภายในกลุ่มไม่แน่นแฟ้นนัก ใช้กิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน (Cooperative Learning)
เพราะ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้เด็กเรียนแต่ละคนได้แสดงความสามารถของตนเองออกมา
มีการแลกเปลี่ยนมวลความรู้และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน

3. กลุ่มเพื่อนที่เด็กเรียนมีความเสมอภาคทางด้านการเรียนสูงและมี
ความสัมพันธ์ภายในกลุ่มแน่นแฟ้น ใช้กิจกรรมการร่วมมือภายในกลุ่ม (Peer Collaboration)
ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ทำให้เด็ก ได้พูดคุย สนทนา สืบสารในเรื่องการหาวิธีการแก้ปัญหาต่าง ๆ
กิจกรรมนี้จะกระตุ้นให้เด็กได้ค้นพบการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้ดังกล่าวจะได้จากการสนับสนุน
ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกลุ่มเพื่อน

จากสิ่งที่น่าสนใจมาแล้วจากสาวได้ว่ากลุ่มเพื่อน มีอิทธิพลในการเรียน
การสอนอย่างเห็นได้ชัด นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่สนับสนุนข้อความดังกล่าว เช่น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ผ่านมามีได้แก่งานวิจัยของพาร์เคอร์สันและคนอื่น ๆ (Parkerson and others. 1984 : 638 - 646) ที่พบว่า กลุ่มเพื่อนไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ แต่มีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านทางสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน ซึ่งในงานวิจัยดังกล่าว พาร์เคอร์สันและคนอื่น ๆ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนเกรด 5 - 8 ในแถบชานเมืองชิคาโก (Chicago) ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งได้เปรียบเทียบกับระบบการศึกษาในประเทศไทย กลุ่มตัวอย่างดังกล่าวก็คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 2 ส่วนงานวิจัยของซองและแฮตตี (Song and Hattie. 1984 : 1269 - 1281) ได้กำหนดให้กลุ่มเพื่อนเป็นตัวแปรองค์ประกอบตัวหนึ่งของตัวแปรทัศนคติทางสังคม ซึ่งเป็นกลุ่มตัวแปรสาเหตุ ในการศึกษาอิทธิพลของตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งวัดจากคะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) ในวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรทัศนคติทางสังคม ส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากแนวคิดและผลการวิจัยต่าง ๆ ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น อาจกล่าวได้ว่า กลุ่มเพื่อน น่าจะมีอิทธิพลทั้งในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ และน่าจะมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษโดยผ่านทางเจตคติในการเรียน การตั้งใจเชิงเครื่องมือ การตั้งใจเชิงบูรณาการนิสัยการเรียน กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและความรู้เดิม

2. ตัวแปรด้านคุณลักษณะของผู้เรียน

2.1 ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ความถนัดทางการเรียน (Scholastic Aptitude) เป็นปัจจัยอันสำคัญอย่างยิ่ง ที่จะช่วยชี้แนวทางของบุคคลในการที่จะเลือกเรียนวิชาหรืออาชีพที่ตนถนัด คุณสมบัติอันนี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งในด้านการเรียน เพราะจะทำให้บุคคลได้ฝึกฝนและเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และช่วยให้เขาประสบความสำเร็จในการเรียนได้ดีกว่า การที่จะไปเคี่ยวเข็ญให้เรียนในทางที่ตนไม่ถนัด (สมบูรณ์ ชิตพงศ์ และสำเริง บุญเรืองรัตน์. 2528 : 18) การศึกษาถึงความถนัดในการเรียนของเด็กจึงเป็นสิ่งจำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับมัธยมศึกษา เพราะจะทำให้ทราบว่าตนมีความสามารถในระดับใด เพื่อที่จะพัฒนาความถนัดของตนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น แม้ว่าความถนัดของคนส่วนใหญ่ จะขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมในระยะต้น ๆ ของชีวิต แต่ส่วนหนึ่งของความถนัด ก็ยังสามารถจะเปลี่ยนแปลงได้ภายหลังตามสภาพแวดล้อมและสภาพการเรียนรู้ที่เปลี่ยนแปลงไป อย่างไรก็ดี แม้ว่าความถนัดจะไม่เปลี่ยนแปลงไปมากนัก แต่วิธีการสอนที่ดีก็จะสามารถทำให้คนเรียนได้ดีและเร็วขึ้น (สวัสดี ประทุมราช. 2531 : 110)

แคร์รอล (Carroll. 1963 : 724) ให้นิยามความถนัดไว้ว่า เป็นจำนวนเวลาที่ผู้เรียนจะต้องใช้เวลาในการเรียน ยังต้องการเวลาน้อยก็ยิ่งมีความถนัดสูง ยิ่งต้องการเวลามากก็ยิ่งมีความถนัดต่ำ การที่นักเรียนมีความถนัดต่างกัน ความต้องการเวลาเรียนในแต่ละเรื่องจึงแตกต่างกัน แต่เวลาที่ครูสอนในแต่ละครั้งในชั้นเรียนจะเท่ากันสำหรับเด็กทุกคน ผู้เรียนที่มีความถนัดสูงจะเรียนได้มากกว่าผู้เรียนที่มีความถนัดต่ำ จึงเป็นผลทำให้เกิดความแปรปรวนในการเรียน

จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 108 - 110) กล่าวว่า ความถนัด เป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

เราไม่สามารถบอกถึงองค์ประกอบของความถนัดได้ แต่ความถนัดเป็นคุณสมบัติที่มีอยู่ในตัวบุคคล ซึ่งความถนัดทางภาษาจะเริ่มคงตัวเมื่อยังอยู่ในวัยรุ่น และจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงมากนักเมื่อเป็นผู้ใหญ่ การพยายามพัฒนาความถนัดทางภาษาจึงเป็นสิ่งที่ เป็นไปค่อนข้างยาก จากโศกนาฏกรรมที่มีความเห็นเช่นเดียวกับแครอลล์ที่ว่า ความถนัดคือเวลาที่ใช้ในการเรียนรู้ภายใต้การสอนที่มีประสิทธิภาพ ดังนั้นตามความหมายนี้ ความถนัดจึงขึ้นอยู่กับการใช้เวลาในการสอนของครู โดยใช้เวลามากขึ้นในการสอนเรื่องที่นักเรียนมีความถนัดน้อยและใช้เวลาน้อยในเรื่องที่นักเรียนมีความถนัดมากนั่นเอง การวัดความถนัดทางภาษาของนักเรียน จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้สอนในการจัดกลุ่มนักเรียนและเลือกวิชาที่สอนที่เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละกลุ่ม ซึ่งถือว่าเป็นหลักสำคัญสำหรับการเรียนการสอน ที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

การ์ดเนอร์ (Gardner. 1985 : 24) กล่าวว่าความถนัดทางการเรียนภาษามีความสำคัญมากโดยเฉพาะการเรียนภาษาอังกฤษในสภาพการเรียนการสอนในโรงเรียน (Formal Language Learning) อย่างการเรียนในห้องเรียนตามโรงเรียนหรือสถานศึกษาทั่วไป

จากการศึกษาส่วนใหญ่พบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังผลการศึกษาต่อไปนี้

บุษยา ลิ้มทิพย์ดารา (2531 : 400 - 401) ได้วิจัยความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนภาษา ความถนัดทางวิชาชีพและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ความถนัดทางการเรียนภาษาของนักศึกษาทั้งกล่าว มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปนัดดา นาคอนุรักษ์ (2531 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า ความถนัดทางภาษาของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน

การเขียน คำศัพท์และโครงสร้างภาษา และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของยุวณู วิฬชนานนท์ (2533 : 386 - 387) ที่พบว่า ความถนัดทางภาษาเป็นองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และตัวแปรที่ดีที่สุดในการทำนายคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษคือ ความถนัดทางภาษาซึ่งสามารถทำนายได้ประมาณร้อยละ 30.91

สำหรับงานวิจัยที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ ที่ผ่านมาในประเทศไทย เช่นงานวิจัยของบุญชม ศรีสะอาด (2524 : 77 - 154) พบว่า ความถนัด มีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางอ้อมจะผ่านทางความรู้พื้นฐานเดิม

สำหรับการวิจัยในประเทศเกี่ยวกับความถนัด พบว่า ได้ผลเช่นเดียวกันกับงานวิจัยในประเทศไทย เช่นผลการวิจัยพบว่า ความถนัดทางการเรียนมีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองของนักเรียนเกรด 7 โดยเมื่อนำเสนองานวิจัยในรูปแบบของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (Causal Model) ตัวแปรความถนัดทางการเรียนภาษาเป็นตัวแปรภายนอก (External Variable) ที่ส่งผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาฝรั่งเศส (Gardner. 1985 : 156 - 163) และความถนัดในการเรียนภาษาคำต่างประเทศของนิสิตมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย มีความสัมพันธ์กับระดับการใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาต่างประเทศ (Ely. 1986 : 1 - 25) นอกจากนี้ยังพบอีกว่าความถนัดเป็นตัวทำนายที่ดี ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาฝรั่งเศสของนิสิตมหาวิทยาลัยในแคนาดา (Ely. 1986 : 7 ; citing Lalonde. 1982)

จากแนวคิดและผลการวิจัยต่าง ๆ ดังได้กล่าวมาข้างต้น อาจกล่าวได้ว่าความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ น่าจะมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและน่าจะมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางอ้อม โดยผ่านทางความรู้

พื้นฐานเดิม เพราะว่า ความรู้พื้นฐานเดิมเป็นความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่มีมาก่อน และความถนัดก็เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษา ดังนั้นความรู้ความสามารถทางภาษาที่มีมาก่อนจึงน่าจะได้รับอิทธิพลโดยตรงจากความถนัดด้วย

2.2 ความรู้พื้นฐานเดิม

ความรู้พื้นฐานเดิม คือ ความรู้ ทักษะ และความถนัดที่จำเป็นต่อการเรียน เรื่องนั้น ๆ การมีความรู้พื้นฐานเดิมอยู่มากจะเป็นรากฐานสำคัญที่ช่วยให้เรียนรู้ได้มากขึ้น เร็วขึ้นและมีคงขึ้น (บุญชม ศรีสะอาด. 2524 : 29 ; อ้างอิงมาจาก Bloom. 1976)

ในรูปแบบของทฤษฎีการเรียนรู้ในโรงเรียนของบลูม (Bloom. 1976 : 30 - 34) ความรู้พื้นฐานเดิม หรือที่บลูมเรียกว่า "ความสามารถทางปัญญาที่จำเป็นต้องมีมาก่อน" เป็นตัวแปรสำคัญทางด้านคุณลักษณะของผู้เรียนโดยบลูมมีความเชื่อว่าผู้เรียนจะไม่สามารถเรียนรู้เนื้อหาใหม่ (Learning Task) ได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนด ถ้าหากว่าผู้เรียนขาด (Lack) ความรู้เดิมที่จำเป็นต้องมีมาก่อน แต่ถ้าผู้เรียนทุกคนมีความรู้เดิมที่จำเป็นอยู่ก่อน เป็นไปได้ที่ผู้เรียนทุกคนจะสามารถเรียนรู้เนื้อหาใหม่ได้ และหากว่าผู้เรียนมีความรู้เดิมแตกต่างกัน ก็จะมีผลแปรปรวนมากในระดับของผลสัมฤทธิ์หรือในจำนวนเวลาที่ต้องใช้ เพื่อให้เรียนรู้ได้บรรลุถึง เกณฑ์ของผลสัมฤทธิ์

สำหรับการวิจัยในประเทศไทย ทั้งการวิจัยในระดับมัธยมศึกษาตลอดจน ระดับอุดมศึกษา พบว่าผลการวิจัยมีความสอดคล้องไปในทางเดียวกัน เช่น ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเสมอ ไม่ว่าจะใช้การวิเคราะห์ตัวแปรโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณหรือ การวิเคราะห์สหพหุระดับ (ปราชญ์ จานงเจริญ. 2534 : 241) นอกจากนี้ในการวิเคราะห์ โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ยังพบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มากที่สุดคือ พื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์

สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.473 (บุญล ภูประเสริฐ. 2536 : 282) และในการศึกษากับนักเรียน
สายสามัญศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียน
พระปริยัติธรรม ยังพบอีกว่า ความรู้เดิมของผู้เรียน เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ทางบวก
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านวิชาการ (เอกศักดิ์ อินทร์ประสิทธิ์. 2534 : 244) ในการ
พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า พื้นฐานความรู้เดิมเป็นตัวพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ดีที่สุด โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ
0.7804 (เจสียา บุชเนียร. 2532 : 143 - 144) ในระดับอุดมศึกษาพบว่า ความรู้เดิม
เป็นตัวแปรตัวหนึ่ง ที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในคณะวิทยาศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (จวีรรณ หลิมวัฒนา. 2533 : 196) สำหรับการเรียนกลุ่มวิชา
ทักษะพบว่า พื้นความรู้เดิมกลุ่มวิชาทักษะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มวิชา
ทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ศิริพร พึ่งเพ็ชร. 2533 : 403 - 404 ;
อรารณ วัคเอก. 2533 : 422 - 423) นอกจากนี้ยังมีรายงานวิจัย ที่ศึกษาความสัมพันธ์
ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กับผลการเรียนในระดับ
มหาวิทยาลัย เช่น งานวิจัยของผาณิต บุญช่วย (2535 : 58 - 59) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยของ
นักศึกษาทุกชั้นปี มีความสัมพันธ์ในเชิงบวก

สำหรับงานวิจัยที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรต่าง ๆ ที่
ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ ที่ผ่านมามีพบว่า ตัวแปรความรู้เดิม มีอิทธิพลใน
รูปที่เป็นสาเหตุทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยงานวิจัยที่พบว่า
ความรู้เดิมมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ งานวิจัยของปารีย์ วัชวัลคุ
(2527 : 68 - 70) เพ็ญ จรูญธรรมศิริ (2530 : 121 - 127) และงานวิจัยของ
จวีรรณ หลิมวัฒนา (2533 : 196) ส่วนงานวิจัยที่พบว่า ความรู้เดิมมีอิทธิพลทั้งทาง
ตรงและทางอ้อม ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้แก่ งานวิจัยของบุญชม ศรีสะอาด (2524

: 1 - 240) ที่มีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านทางเวลาที่ใช้ในการเรียน

ผลงานวิจัยของชาวต่างประเทศนั้น มีทั้งสอดคล้องและขัดแย้งกัน

ผลงานวิจัยของนักวิชาการชาวไทย ดังตัวอย่างต่อไปนี้ ผลงานวิจัยที่สอดคล้องได้แก่ ผลงานวิจัยของ ไชวเลศ (Howlett. 1987 : 617 - A) ที่พบว่า คะแนนการอ่านของนักเรียนในเกรด 1 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในเกรด 9 และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในเกรด 6 สามารถอธิบายความแปรปรวนของระดับคะแนนในระดับมัธยมศึกษาได้ครึ่งหนึ่ง ในขณะที่ผลงานวิจัยของมุลลินส์ (Mullins. 1992 : 1829 - A) กลับพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยวิชาเอกภาษาอังกฤษ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนสะสม (GPA) ตลอดจนไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนวิชาภาษาอังกฤษที่ได้ทดสอบเข้ามหาวิทยาลัยและคะแนนรวมที่สอบเข้ามหาวิทยาลัย ที่เป็นดังนี้ อาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบของมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด (Oxford) โดยไม่มีการปรับปรุงหรือพัฒนาให้เข้ากับบริบทของสภาพสังคมและวัฒนธรรมไทย

งานวิจัยที่สำคัญชิ้นหนึ่ง คืองานวิจัยของการ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต

(Gardner and Lambert. 1972: 121 - 130) ที่ทำการวิจัยกับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 103 คน ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในกรุงมอนิลา ผลการวิเคราะห์พบว่า ห้วแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยในรอบ 3 ปีที่ผ่านมา ที่ได้รับการวิเคราะห์โดยใช้ Correlation Matrix พบว่า ถูกจัดเข้าอยู่ในปัจจัยตัวที่ 1 (Factor I) เช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน นั่นหมายความว่า ความรู้ภาษาอังกฤษในปัจจุบันมีความสัมพันธ์กับความรู้ภาษาอังกฤษที่มีอยู่เดิม

จากความสำเร็จของความรู้พื้นฐานเดิมและรายงานการวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว อาจกล่าวได้ว่า ความรู้พื้นฐานเดิมน่าจะมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและน่าจะมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางอ้อม ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านทางเวลาที่ใช้ในการเรียน

2.3 นิสัยการเรียน

นิสัยการเรียน หมายถึง การปฏิบัติเกี่ยวกับการเรียน ที่บุคคลได้

ฝึกฝนเป็นความเคยชิน โดยเฉพาะวิธีการทำงานและการใช้เวลาเรียนอย่างเหมาะสม กิจนิสัยในการเรียนที่ดี มีความสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียน นักเรียนคนใดก็ตาม เมื่อประสบปัญหาเกี่ยวกับการเรียนแล้วไปปรึกษาครู ไม่นั่งใจลอยในขณะที่เรียนหนังสือ สอบถามครูผู้สอนเมื่อไม่เข้าใจ ใช้เวลาว่างศึกษาค้นคว้าในห้องสมุดเป็นประจำ เหล่านี้เป็นต้น จะมีโอกาสประสบกับความสำเร็จในการเรียนมากกว่านักเรียนที่ไม่มีนิสัยการเรียนดังกล่าว (ประสาธ อิศรปริดา. 2532 : 45) จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 112) พบว่า นักเรียนที่เรียนดีนั้น จำเป็นต้องมีนิสัยการเรียนที่ดี เช่น ขยันอ่านหนังสือ ทำการบ้านอย่างสม่ำเสมอ ตลอดจนในขณะที่ผ่านจะต้องจดบันทึกข้อความสำคัญต่าง ๆ ไว้ นอกจากนี้ จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 104 - 110) ยังได้กล่าวต่อไปว่า ความสำเร็จในการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคลและการทำงานอย่างจริงจังเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับการเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย

สำหรับการวิจัยในประเทศไทย สุริย์ ประกายจันทร์ (2536 : 304

- 305) ได้วิจัยพบว่า กิจนิสัยทางการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่กิจนิสัยทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.4047 และในการวิจัยระดับมัธยมศึกษาก็ได้ผลสอดคล้องกันทั้งใน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและระดับมัธยมศึกษาตอนปลายคือ นิสัยการเรียน เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (เพ็ญ จรูญธรรมคินิจ. 2532 : 183) และนิสัยการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (ชลธิชา จินดากุล. 2531 : 398 - 399)

ในขณะที่เดียวกัน อัจฉรา วงศ์โสธร (Achara Wangsotorn. 1987 : 31 - 45) ได้วิจัยและพบว่า นิสัยการเรียน (Study Habits) เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน และจากการศึกษาในต่างประเทศกับนักเรียนเกรด 3 ถึงเกรด 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง พบว่า นิสัยการเรียนที่ดี จะเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่ผลทำให้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน (Cuellar. 1990 : 3476 - A)

สำหรับงานวิจัยที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ ที่ผ่านมาพบว่า นิสัยการเรียน เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่นงานวิจัยของ เพ็ญ จงยุทธรมคินิจ (2530 : 121 - 127) ที่พบว่า นิสัยในการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์

ในงานวิจัยของการ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert. 1972 : 121 - 130) พบว่า นิสัยการเรียนที่ดีเป็นตัวแปรที่อยู่ในปัจจัยตัวที่ 2 (Factor II) ซึ่งเป็นพวกเดียวกันกับการรู้จักเชิงบูรณาการ การได้รับการส่งเสริมจากบิดามารดา

จากความสำคัญของนิสัยการเรียนและผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังได้กล่าวมาแล้ว แสดงว่า นิสัยการเรียนน่าจะมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและเนื่องจากนิสัยการเรียนนั้น เป็นสิ่งที่บุคคลได้ฝึกฝนจนเป็นความเคยชิน ซึ่งแสดงว่า จะต้องใช้ระยะเวลาในการฝึกฝน จึงเป็นไปได้ว่านิสัยการเรียนในปัจจุบันของนักเรียนนั้นได้รับการพัฒนามาก่อนแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ ความรู้เดิมของนักเรียนก็น่าจะได้รับอิทธิพลโดยตรงจากนิสัยการเรียนด้วย นอกจากนี้ นิสัยการเรียนน่าจะมีอิทธิพลโดยตรงต่อการร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนของนักเรียนด้วย เพราะเป็นไปได้ว่า

นักเรียนที่มีนิสัยการเรียนดีนั้น จะเป็นบุคคลที่ไม่ยอมปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยไร้ประโยชน์ ซึ่งเมื่อไรก็ตามที่โรงเรียนมีกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อเขาแล้ว เขาคงจะเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้เสมอ ๆ ดังนั้น นิสัยการเรียนจึงน่าจะมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทางความรู้เดิมและกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน

2.4 เวลาที่ใช้ในการเรียน (Time on Task)

เวลาที่ใช้ในการเรียนเป็นเวลาที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนหรือการทำงานต่าง ๆ อย่างจริงจัง "ยิ่งผู้เรียนใช้เวลาที่ห้องเรียนในการเรียนรู้มากเท่าใด ก็ยิ่งเรียนได้มากขึ้น" นั่นคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้เรียนใช้เวลาในการเรียนน้อย ก็จะได้เรียนได้น้อยและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า (บุญชม ศรีสะอาด. 2524 : 57 ; อ้างอิงมาจาก Boonruangratana. 1978 : 18) ในขณะเดียวกันบลูม (Bloom. 1980 : 328) ได้กล่าวว่า ถ้านักเรียนสองคนอยู่ในชั้นเดียวกัน คนหนึ่งใช้เวลาในการเรียนอย่างจริงจังประมาณ 90 เปอร์เซ็นต์ของชั่วโมงที่เรียน ในขณะที่อีกคนหนึ่งใช้เวลาเรียนอย่างจริงจังเพียง 30 เปอร์เซ็นต์ของชั่วโมงที่เรียนแล้ว ก็จะเกิดความแตกต่างในการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสอง ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ นอกจากนั้นบลูมยังได้กล่าวต่อไปอีกว่า เวลาที่ใช้ในการเรียนเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่ส่งผลต่อความแตกต่างในการเรียนระหว่างนักเรียน ระหว่างชั้นเรียนและแม้กระทั่งระหว่างชาติและสามารถที่จะ เปลี่ยนเวลาให้ใช้มากขึ้นหรือน้อยลงได้ โดยใช้กระบวนการทางการสอน

การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert. 1972 : 9)

ได้กล่าวว่า เวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาต่างประเทศในแต่ละหลักสูตร เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีความสำคัญมากในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ถ้าผู้เรียนใช้เวลาในการเรียนมากโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนจะมีมากขึ้นด้วย

ในเรื่องการเรียนภาษาคำต่างประเทศ จาโคบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 103 - 111) ได้เสนอว่า เวลาที่ใช้ในการเรียน (Time on Task) ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เป็นตัวแปรที่มีความสำคัญตัวแปรหนึ่งในการเรียนภาษาคำต่างประเทศให้ได้ผล และผลการศึกษาของนักวิชาการหลายคนพบว่า เวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ดังผลการศึกษาต่อไปนี้

ประทุม เจริญผล (2529 : 42 - 44) ได้ทำการวิจัยและพบว่า สถิติการขาดเรียนของของนักเรียนผู้ใหญ่อายุสามวัยระดับที่ 5 มีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ในศึกษาการเรียนรู้อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง พบว่านักเรียนมีการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนสูงกว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ (เกศสุตา รัชฎาวิชชุกุล. 2531 : 396 - 397) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศิริพร จันทานนท์ (2533 : 203) ที่พบว่า การใช้เวลาในการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีความสามารถระดับสูงโดยเฉลี่ยใช้เวลาในการเรียนมาก เกือบเท่าเวลาเต็มของแต่ละคาบเรียน ส่วนนักเรียนที่มีความสามารถระดับต่ำโดยเฉลี่ยใช้เวลาในการเรียนมากกว่าครึ่งหนึ่งของเวลาเต็มของแต่ละคาบเรียน นอกจากนี้ยังพบว่าเวลาที่ใช้ในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนทั้งที่มีความสามารถระดับสูงและต่ำ และเวลาที่ใช้ในการเรียนเป็นตัวแปรเดียวที่สามารถทำนายคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่มีความสามารถระดับสูงค่าได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับการวิจัยต่างประเทศ ดีเกนฮาร์ท (Degenhart. 1990 : 1845 - A) ได้ศึกษาพบว่า โอกาสในการศึกษาหาความรู้ ได้แก่ เวลาที่ใช้ในการเรียน (Student Time on Task) มีความสัมพันธ์อย่างสูงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ในขณะที่ มูนีย์ (Mooney. 1991 : 1986 - A) ได้ศึกษาตัวแปร ที่มีอิทธิพลต่อการพูดภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สองของผู้ที่พูดภาษาสเปน โดยใช้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบ

สหสัมพันธ์อย่างง่าย และการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณแบบลำดับชั้น (Hierarchical Multiple Regression Analysis) ผลการวิเคราะห์พบว่า ตัวแปรการใช้ภาษาอังกฤษแบบไม่เป็นทางการ เป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีตัวหนึ่ง

ในการวิจัยของการ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert, 1972 : 105 - 119) ได้วัดตัวแปรที่เรียกว่า ประสิทธิภาพในการศึกษาเล่าเรียน (Study Efficiency) โดยการ์ดเนอร์และแลมเบิร์ตได้กล่าวว่า เด็กนักเรียนจะได้คะแนนสูงถ้าพวกเขาสามารถตั้งสติไม่ให้ล่องลอยไปอยู่ที่อื่นในเวลาเรียน และถ้านักเรียนมีความสนใจในการทำการบ้านหรืองานที่ได้รับมอบหมายได้เป็นระยะเวลาาน ไม่มีความฝันเพื่อง (Day Dreaming) ในขณะที่เรียน นั่นหมายความว่า ถ้านักเรียนใช้เวลาในการเรียนมากขึ้น จะช่วยให้นักเรียนมีความรู้มากขึ้น

สำหรับงานวิจัยที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ ที่ผ่านมามีพบว่า ตัวแปรเวลาที่ใช้ในการเรียน มีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยงานวิจัยของ บุญชม ศรีสะอาด (2524 : 77 - 154) พบว่า เวลาที่ใช้ในการเรียนมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากความสำคัญของเวลาที่ใช้ในการเรียน (Time on Task) และผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังได้กล่าวมาแล้ว แสดงว่าเวลาที่ใช้ในการเรียนน่าจะมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2.5 เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ

มีผู้ให้นิยามของเจตคติ (Attitude) ไว้หลายคน เช่น ฮิลการ์ด

(Hilgard. 1962 : 587 - 597) ได้กล่าวว่า กล่าวไว้ว่า เจตคติ คือพฤติกรรมหรือความรู้สึกที่เกิดขึ้นครั้งแรกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ต่อความคิดหรือสถานการณ์ใด ๆ ในทางเข้าใกล้หรือออกจาก และความพร้อมที่จะตอบสนองครั้งต่อไป ในทางเอนเอียงไปในลักษณะเดิม เมื่อพบกับสิ่งหรือสถานการณ์ดังกล่าว สำหรับเธอร์สโตน (Thurstone. 1967 : 77) ได้กล่าวว่า เจตคติเป็นการแสดงออกทางด้านผลรวมของความโน้มเอียงและความรู้สึก ความมีสติ และการลงความเห็นของมนุษย์เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ในขณะที่สมบุรณ อิศพงศ์ (2519 : 14) ได้ให้ความหมายของเจตคติว่า หมายถึง ท่าที ความคิดเห็น ความรู้สึกเอนเอียงทางจิตใจ ของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งภายหลังจากการที่บุคคลได้มีประสบการณ์ในสิ่งนั้น พฤติกรรมเช่นนี้ ไม่สามารถวัดโดยตรง แต่ สามารถสังเกตและวัดได้จาก พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกต่อสิ่งนั้น โดยแสดงออกให้เห็นในลักษณะความเชื่อ ท่าทางความคิดเห็น ซึ่งอาจแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. เจตคติเชิงนิมาน เป็นการแสดงออกในลักษณะความพึงพอใจ เห็นด้วย ชอบ สนับสนุน ปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ

2. เจตคติเชิงนิเสธ เป็นการแสดงออกในลักษณะตรงข้าม กับเจตคติเชิงนิมาน เช่น ไม่พอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ยินดี ไม่ร่วมมือ ไม่ทำตาม

3. เจตคติที่เป็นกลาง เป็นการแสดงออกในลักษณะที่ไม่เป็นทั้งเจตคติเชิงนิมานและเจตคติเชิงนิเสธ แต่อยู่ระหว่างกลางไม่เข้าข้างใดข้างหนึ่ง เช่นรู้สึกเฉย ๆ ไม่ถึงกับชอบหรือเกลียด เป็นต้น

โดยสรุปแล้ว เจตคติ หมายถึง การแสดงออกทางความรู้สึก ความคิดเห็น และท่าทีของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางบวก เช่น การเห็นด้วย พยายามชอบ ทางลบหรือไม่เห็นด้วย ไม่พอใจหรือไม่ชอบ เจตคติที่เป็นกลางคือความรู้สึกเฉย ๆ ไม่ถึงกับชอบหรือไม่

เกลียด เจตคติ เป็นผลเนื่องมาจากประสบการณ์ ดังนั้น เจตคติจึงสามารถสร้างได้และเปลี่ยนแปลงได้

เคลาส์ไมเออร์ (Orkinth ฐม. 2523 : 9 ; อ้างอิงมาจาก Klausmier. 1961 : 29) และสเติร์น (Stern. 1984 : 332 - 341) ได้กล่าวสอดคล้องกันว่า เจตคติเป็นองค์ประกอบหนึ่งในด้านผู้เรียน (Learner Factor) ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

การศึกษาเจตคติในการเรียนภาษาต่างประเทศได้ทำกันมานานแล้ว โดยมี การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Stern. 1984 : 375 ; citing Gardner and Lambert. 1972) ได้ทำการศึกษาที่มหาวิทยาลัยแมคกิล (McGill University) ในประเทศแคนาดา

ต่อมาการ์ดเนอร์และคณะได้ทำการศึกษาที่มหาวิทยาลัยเวสต์เธอร์น ออนทาริโอ (The University of Western Ontario) (Stern. 1984 : citing Gardner. 1979 ; Gardner and Smythe. 1981) นอกจากนี้ คณะกรรมการงานของ องค์การวิจัยการศึกษาแห่งชาติ (The National Foundation For Educational Research = NFER) ของอังกฤษซึ่งมี เบอร์สตัล (Burstall) เป็นผู้อำนวยการได้ทำการศึกษาในเรื่องดังกล่าวเช่นกัน (Stern. 1984 ; citing Burstall and others. 1974) โดยการศึกษาส่วนใหญ่ของการ์ดเนอร์และแลมเบิร์ตจะเกี่ยวข้องกับเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ในขณะที่ เบอร์สตัล และคนอื่น ๆ ทำการศึกษาเกี่ยวกับเจตคติของครูผู้สอนและผู้บริหารโรงเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ตลอดจนศึกษาพัฒนาการของเจตคติในระยะยาวตามช่วงระยะเวลาเป็นปี ที่เรียนภาษาต่างประเทศว่า เป็นอย่างไร ซึ่งงานวิจัยทั้งหมดได้ใช้แบบวัดเจตคติ (Attitude Tests) เป็นเครื่องมือสำคัญในการวิจัย ทั้งผลการวิจัยของการ์ดเนอร์และแลมเบิร์ตกับผลการวิจัยของเบอร์สตัล ปรากฏว่าผลสอดคล้องกันในหลายประเด็น เช่น ผลการวิจัยพบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างผลการเรียนกับเจตคติที่มีต่อภาษาต่างประเทศและต่อครูผู้สอน

นอกจากนี้การ์ดเนอร์ ยังชี้ให้เห็นว่า เจตคติและการรู้จักเป็นสาเหตุสำคัญของการประสพหรือไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ และ เมื่อเบอส์ดัลศึกษาในเรื่องดังกล่าวมาเป็นเวลานานปี เขาได้ให้ข้อสรุปว่า การประสบความสำเร็จในการเรียนระยะแรกจะเป็นตัวช่วยเกื้อหนุนให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนต่อมา และยังก่อให้เกิดเจตคติทางบวกมากยิ่งขึ้น (Stern. 1984 : 379)

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับเจตคติต่อภาษาอังกฤษในประเทศไทย มีนักวิชาการหลายท่านได้ทำการศึกษา เช่น ชลธิชา จินดากุล (2531 : 398 - 399) ได้ทำการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า เจตคติต่อภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($r_{xy} = 0.4183$) ซึ่งสอดคล้องกับ ภูวนุช วิษณวนนท์ (2533 : 386 - 387) ที่พบว่าเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยสามารถทำนายคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษได้เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 1.79

สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศ ปรากฏผลการวิจัยในทำนองเดียวกัน เช่น ผลงานวิจัยของการ์ดเนอร์ (Gardner. 1985 : 156 - 159) ที่ทำการศึกษาโดยใช้รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (A Causal Model) กับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองในปีแรก จำนวน 140 คน ผลการวิจัยพบว่าการมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาฝรั่งเศส จะก่อให้เกิดการรู้จักทั้งการรู้จักเชิงบูรณาการและการรู้จักเชิงเครื่องมือ นอกจากนี้ยังมีผลงานวิจัยของนักวิชาการท่านอื่น ๆ อีก เช่น ผลงานวิจัยของ โบโนโม (Bounomo. 1990 : 437 - A) ที่ศึกษาลักษณะทางจิตนิสัยของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยทำการศึกษาเกี่ยวกับนักเรียน 6 คน ใช้แบบสอบถาม การสังเกต และการสัมภาษณ์เกี่ยวกับ

ประวัติเครือญาติ นอกจากนี้ยังใช้การสัมภาษณ์ระดับลึก (In-depth Interviews) เกี่ยวกับการรู้จัก เจตคติ ไรศกัยใช้ใจ และบุคลิกลักษณะ ซึ่งส่งเคราะห์และวิเคราะห์จาก 8 องค์ประกอบ คือ อิทธิพลของครอบครัว ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน การดูรายการโทรทัศน์ มุมมองในเรื่องวัฒนธรรม (Intercultural Perspective) ตนเอง การเลือกเรียน ภาษาต่างประเทศ ประสบการณ์ในชั้นเรียน และยุทธวิธีในการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ จะเป็นนักเรียนที่มีการยอมรับนับถือตนเอง (Self-esteem) มีความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-confidence) และมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ (Mature Attitude) สูง

ไซออน (Sion. 1993 : 4239 - A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างเจตคติ การรู้จักและความวิตกกังวลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง โดยใช้รูปแบบการทดสอบของการ์ดเนอร์ (A test of Gardner's Model) จุดมุ่งหมายในการศึกษา คือ การหาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างเจตคติ การรู้จัก ความวิตกกังวลในการเรียนและอิทธิพลของตัวแปรเหล่านี้ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่มหาวิทยาลัย เซาท์เธอร์น แคลิฟอร์เนีย ใช้แบบทดสอบวัดเจตคติ และการรู้จักที่พัฒนาโดย การ์ดเนอร์ (Gardner) และ สไมท์ (Smythe) แบบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นแบบวัดเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านและการฟัง ความเรียง ไวยากรณ์และการสอบปากเปล่า ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรเกี่ยวกับเจตคติ ซึ่งประกอบไปด้วยส่วนอื่น ๆ และเจตคติที่มีต่อสถานการณ์การเรียนรู้ จะทำให้เกิดการรู้จัก ซึ่งการรู้จักจะเป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการลดความวิตกกังวล เป็นสาเหตุทางอ้อมที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมาแล้ว อาจกล่าวได้ว่า เจตคติไม่พามีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

แต่น่าจะมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางอ้อม โดยผ่านทาง การรู้จักในการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งการรู้จักเชิงบูรณาการและการรู้จักเชิงเครื่องมือ ประสบการณ์ตรง การเรียน ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน นิยายการเรียนและความรู้เดิมของนักเรียน

2.6 การรู้จักในการเรียนภาษาอังกฤษ

มีผู้ให้คำนิยามของการรู้จักในสัมฤทธิ์ไว้หลายคน เช่น เมอร์เรย์

(Murray. 1983 : 284) ได้ให้ความหมายของการรู้จักไว้ว่า การรู้จัก (Motivation) เป็นองค์ประกอบภายใน ซึ่งกระตุ้นหรือนำทางและเป็นตัวรวมของพฤติกรรมต่าง ๆ ทั่วไปสู่ เป้าหมายที่วางไว้ สำหรับบราวน์ (Brown. 1981 : 121-122) ได้กล่าวว่า การรู้จัก หมายถึง แรงขับและแรงกระตุ้นสภาวะทางอารมณ์หรือความปรารถนาภายใน ที่ผลักดันให้บุคคล เกิดการแสดงออก ความต้องการหรือแรงขับภายในเอกตบุคคล (Individual) จะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับเงื่อนไขทางสภาวะแวดล้อม

แมคนามารา (ทวงเพ็ญ อินทประวัติ. 2523 : 45 ; อ้างอิงมาจาก Mcnamara. 1971 ; Cooper. 1973) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการรู้จักในการเรียน ภาษาต่างประเทศว่า ข้อแตกต่างระหว่างการเรียนในห้องเรียนกับการเรียนในประเทศที่ใช้ ภาษานั้นอยู่ที่การรู้จัก ผู้เรียนภาษาที่ดีมักจะมีการรู้จักอย่างแรงกล้า ที่จะติดต่อสื่อสารความ หมายโดยไม่คำนึงว่าเขาจะอยู่ที่ไหน ลิตเติ้ลวูด (Littlewood. 1984 : 53) ยังให้เห็นว่า การเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น เหมือนกับการเรียนรู้ของมนุษย์ในแขนงอื่น ๆ ที่การรู้จักเป็นกำลังสำคัญซึ่งจะตัดสินใจว่า ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนหรือไม่ การรู้จักเป็นปรากฏการณ์ที่ซับซ้อน มีองค์ประกอบรวมหลายอย่างอันได้แก่ แรงขับของ เอกตบุคคล ความต้องการผลสัมฤทธิ์หรือความสำเร็จ ความอยากรู้อยากเห็น ความปรารถนา ต่อการหาประสบการณ์ใหม่ ๆ ปัจจุบันเหล่านี้เข้าไปมีบทบาทในสถานการณ์การเรียนรู้ทุกรูปแบบ

นอกจากนี้การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert. 1972 :

114 - 115) ได้แบ่งการจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองออกเป็น

2 ประเภท คือการจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental Motivation) และ
การจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative Motivation) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental Motivation)

การจูงใจประเภทนี้ เป็นการจูงใจที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองสะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจ ความต้องการ หรือความปรารถนาของตนที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในด้านเศรษฐกิจ เช่น นำไปหางานทำโดยมุ่งหวังว่า การที่ตนเองได้เรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จะทำให้สามารถหางานที่ดีทำ ได้รับค่าตอบแทนสูง หรือมุ่งหวังว่าการเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อให้จบหลักสูตร หรือเพื่ออ่านตำรา เอกสาร หรือวารสารเกี่ยวกับภาษาเป้าหมายที่ตนเรียนในการศึกษาระดับที่สูงขึ้น

2. การจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative Motivation)

เป็นการจูงใจที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ได้สะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจ ความต้องการหรือความปรารถนาของผู้เรียนที่จะทำตนให้เหมือนผู้ที่ เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมาย ซึ่งผู้เรียนกำลังศึกษาอยู่ มีความปรารถนาที่จะสมาคมติดต่อกับชุมชนเจ้าของภาษา นอกจากนี้ การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ตยังกล่าวอีกว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่มีการจูงใจประเภทนี้เป็นแรงขับหรือเป็นสิ่งเร้าจะมีความละเอียดลึกซึ้งกว่านิสัยทางภาษา (Verbal Habits) ทั้งนี้เพราะผู้เรียนต้องยินดีที่จะรับเอาพฤติกรรมที่เหมาะสมบางอย่าง ซึ่งแสดงลักษณะนิสัยของสมาชิกของชุมชนในภาษานั้น ๆ ไว้เป็นพฤติกรรมของตนเอง พฤติกรรมดังกล่าว ได้แก่ การยอมรับเอาคำ รูปแบบหรือกระแสนทางไวยากรณ์ วิธีการออกเสียง และเสียง ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จในการเรียนภาษา ผู้เรียนต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับเจ้าของภาษาในแง่ของตัวบุคคล ทั้งในอดีตจนถึงปัจจุบัน มีความต้องการที่จะคุ้นเคยกับเจ้าของภาษา ต้องการที่จะเป็นมิตรกับเจ้าของภาษา ต้องการการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาทั้งในอดีตและปัจจุบัน

สำหรับการรู้งใจทั้งสองประเภทนี้ การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert. 1972 : 3) กล่าวว่า การรู้งใจเชิงบูรณาการมีความสำคัญต่อการเรียนภาษาที่สองมากกว่าการรู้งใจเชิงเครื่องมือ ทั้งนี้ การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ตมีความเชื่อว่า ผู้ที่สามารถเรียนภาษาที่สองได้ดีนั้นคือผู้ที่สามารถผสมผสานวัฒนธรรมระหว่างวัฒนธรรมของตนเองเข้ากับวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายได้ดี การที่ผู้เรียนจะเรียนภาษาเป้าหมายได้ดีนั้น จะต้องมีเจตคติที่ดีต่อเจ้าของภาษา ซึ่งแนวคิดนี้ก็สอดคล้องกับความคิดของชูมานน์ (Schumann. 1978 : 167 - 168) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีการรู้งใจเพื่อการบูรณาการในการเรียนภาษาที่สองจะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษานั้นได้ดีกว่าผู้ที่มีการรู้งใจเชิงเครื่องมือ ทั้งนี้เนื่องจาก เมื่อผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองเนื่องจากมีการรู้งใจเชิงบูรณาการ จะมีความรู้สึกที่ต้องการจะพูดคุย ต้องการที่จะให้เหมือนผู้ที่ เป็นเจ้าของภาษา จึงทำให้สามารถเรียนภาษาได้มากกว่าและมีความสนใจนานกว่า ส่วนผู้ที่มีการรู้งใจเชิงเครื่องมือจะหยุดเรียนไว้เมื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้แล้ว เท่านั้น

การวิจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น เนลสันและจาโคโบวิทส์ (Nelson and Jakobovits. 1970 : 102) กล่าวว่า การรู้งใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญอย่างยิ่งในการเรียนภาษาต่างประเทศองค์ประกอบหนึ่ง ในบรรดาองค์ประกอบ 4 ประการ ได้แก่ องค์ประกอบด้านความถนัด ระดับสติปัญญา ความมานะพยายามหรือ การรู้งใจในการเรียนและองค์ประกอบอื่น ๆ จะเห็นได้ว่าการรู้งใจในการเรียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเรียนภาษาต่างประเทศ

นอกจากนี้ จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 85) ได้สรุปผลการวิจัยต่าง ๆ ที่มีผู้ทำไว้โดยสรุปว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่ไม่มีความถนัดในการเรียนสามารถเรียนภาษาได้โดยไม่ยากนัก ถ้าหากมีเจตคติและการรู้งใจสูง ในทำนองเดียวกันถ้ามีเจตคติและการรู้งใจสูงพร้อมกับมีความถนัดด้วยแล้ว ยิ่งจะเรียนภาษาต่างประเทศได้ดียิ่งขึ้น เช่นเดียวกับงานวิจัยของ พิมส์เลอร์ ชินลุนด์และแมคอินไทร์ (Pimsleurs,

Sundlund and McIntyre. 1966 : 175 - 214) ที่พบว่า การรูงใจกับ
ความสามารถทางภาษามีความสัมพันธ์กันทางบวกและมีการรูงใจเป็นปัจจัยในการเรียน
ภาษาต่างประเทศ

ลิตเติ้ลวูด (Littlewood. 1984 : 57 ; citing Gardner
and Lambert. 1972) ได้กล่าวถึงผลการวิจัยของการัดเนอร์และแลมเบิร์ตเกี่ยวกับการ
การรูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศทั้งสองประเภทคือ การรูงใจเชิงบูรณาการ และ
การรูงใจเชิงเครื่องมือ ตามการแบ่งประเภทการรูงใจ โดยทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง
ที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งผู้เรียนเป็นผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่
ในอเมริกาเหนือ ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่มีการรูงใจเชิงบูรณาการสูงกว่า จะประสบ
ผลสำเร็จและมีความชำนาญในการใช้ภาษาฝรั่งเศสมากกว่า ทั้งนี้เพราะผู้ที่มีการรูงใจ
เชิงบูรณาการสูง มีความปรารถนาที่จะติดต่อกับผู้อื่นในสังคม และมีความสุขกับการที่ได้
เลียนแบบการพูดของผู้พูดชาวต่างประเทศ ในการศึกษา นักศึกษาผู้ใหญ่ที่พูดภาษาสเปนเป็น
ภาษาแม่และพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบว่า การรูงใจเชิงเครื่องมือ เป็นตัวแปรอิสระ
ตัวหนึ่ง ที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ (Mooney. 1991 :
176 - A) นอกจากนี้ การจัดสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา เช่น ในโรงเรียน วิทยาลัยและ
มหาวิทยาลัย ให้มีสภาพของการใช้ภาษาทั้ง 2 ภาษาควบคู่กัน ตลอดจนการที่ครูผู้สอนสร้าง
การรูงใจเชิงเครื่องมือ ให้เกิดขึ้นกับนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL)
จะช่วยให้ นักศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น (Lopez. 1990 :
1939 - A) ในการศึกษาการรูงใจของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 ในมหาวิทยาลัย
เปอร์โตริโกในมายากูซ (The University of Puerto Rico in Mayaguez)
ในประเทศเปอร์โตริโก ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบว่า นักศึกษาที่เลือกเรียน
ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีการรูงใจทางบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งการรูงใจ
เชิงเครื่องมือ และการรูงใจเชิงบูรณาการ (Vila-Barreto. 1991 : 253 - A)

ในงานวิจัยบางชิ้น พบว่า ผู้คนที่มีความแตกต่างกันมีการรุกรานเชิงเครื่องมือและการรุกรานเชิงบูรณาการต่างกัน เช่น งานวิจัยของ โพลลาร์ด (Pollard. 1992 : 90 - A) ที่ทำการวิจัยเชิงคุณภาพ ถึงปัจจัยด้านการรุกรานในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ของคนงานที่อพยพมาจากต่างแดน ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 27 คน ในเมืองจอห์นตัน เคาน์ตี (Johnston County) รัฐคาร์โรไลนาเหนือ (North Carolina) ทำการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรม Ethnograph ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรุกรานเชิงเครื่องมือในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีความต้องการที่จะเข้าใจบทสนทนาต่าง ๆ ที่ได้ยินและต้องการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกับคนรอบข้าง นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ ยังต้องการที่จะเข้าผสมผสานกับสังคมแองโกล-อเมริกัน (Anglo-American Society) ตลอดจนเป็นเพื่อนกับชาวอเมริกัน การวิจัยครั้งนี้ยังพบอีกว่า คนงานที่มีอายุสูงกว่า 30 ปี จะมีการรุกรานเชิงเครื่องมือสูง ในขณะที่คนงานที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีการรุกรานเชิงบูรณาการสูง

งานวิจัยที่สำคัญชิ้นหนึ่ง ที่ยืนยันว่า การรุกรานมีอิทธิพลในรูปแบบที่มีอิทธิพลโดยตรง (Direct Effect) ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้แก่ งานวิจัยของ การ์ดเนอร์และคนอื่น ๆ (Gardner. 1985 : 159 - 159 ; citing Gardner and others. 1983 : unpagged) นอกจากนี้การ์ดเนอร์ยังยืนยันว่า การรุกรานทั้งการรุกรานเชิงบูรณาการและการรุกรานเชิงเครื่องมือ ยังมีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศโดยผ่านทางกิจกรรมภาษาต่างประเทศนอกชั้นเรียน (Gardner. 1985 : 52) นอกจากนี้ ผลการวิจัยของ เพ็ญ จุฑาธรรมคินิจ (2530 : 121 - 127) และ ชเนติ สวัสดิฤกษ์ (2527 : 64) ยังพบอีกว่า การรุกรานในการเรียน ยังมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สำหรับการศึกษาด้านอื่น ๆ ในระดับมัธยมศึกษาของไต้หวัน มีทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนบทสนทนาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับการรู้งใจเชิง เครื่องมือ และการรู้งใจเชิงบูรณาการของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

(จิราภ สุธานุกุล. 2533 : บทคัดย่อ) ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายก็พบว่าผลการวิจัย มีความสอดคล้องกัน โดยพบว่า การรู้งใจเชิง เครื่องมือ การรู้งใจเชิงบูรณาการ และปริมาณ การรู้งใจ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ปราโมทย์ ครอบบุญศรี. 2533 : 198)

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมาแล้ว อาจกล่าวได้ว่า การรู้งใจเชิงบูรณาการและการรู้งใจเชิง เครื่องมือ น่าจะมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางตรง ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และน่าจะมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางอ้อมโดย ผ่านทางประสบการณ์ตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อในห้องเรียน นิสัยการเรียนรู้และ กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน กล่าวคือ การเรียนรู้ภาษานั้นเกิดจากการที่ผู้เรียนได้รับ ตัวบ่อนทางภาษา (Input) ไม่ใช่เกิดจากการที่ผู้เรียนต้องการจะเรียนรู้ภาษาโดยตัวมันเอง อย่างไรก็ตาม การรู้งใจในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ นั้นก็มีความสำคัญ เพราะจะเป็นตัวช่วยส่งเสริมนิสัยการเรียนรู้และการร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียน กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีการรู้งใจสูง ก็จะมีนิสัยการเรียนรู้ที่ดี มีความมานะพยายามในการเรียนทั้งในและนอก ห้องเรียน ทำให้ได้รับข้อมูลทางภาษามากกว่าบุคคลที่มีการรู้งใจต่ำ ดังที่แครชเชน (Krashen. 1982 : 32) ได้เสนอทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งกล่าวว่าคนหนึ่งว่า ตัวบ่อนทางภาษา เป็นตัวแปรสาเหตุขั้นต้นในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ตัวแปรด้านจิตพิสัย (Affective) จะเป็นตัวขัดขวางหรือส่งเสริมการส่งตัวบ่อนทางภาษาไปสู่ผู้เรียน นอกจากนี้ ผลการวิจัยของ ชเนต สวัสดิฤกษ์ (2527 : 64) ยังพบว่า การรู้งใจเชิงบูรณาการและการรู้งใจเชิง เครื่องมือ มีความสัมพันธ์กับนิสัยการเรียนรู้

3. ตัวแปรด้านสภาพการเรียนรู้การสอน

3.1 คุณภาพของการสอน

แครร์รอล (Bloom. 1976 : 111 ; citing Carroll. 1963)

ได้ให้ความหมายของคุณภาพของการสอนไว้ว่า หมายถึง การจัดลำดับของส่วนประกอบของเนื้อหา การอธิบายและการเสนอแนะเรียนให้เหมาะสมที่สุดสำหรับผู้เรียน

บลูม (Bloom. 1976 : 115 - 127) มีความเห็นว่า คุณภาพของการสอนเป็นเรื่องที่ให้ผู้เรียน (Cues) แก่ผู้เรียน ซึ่งเป็นการให้ผู้เรียนทราบว่า สิ่งที่ยังไม่รู้คืออะไร ผู้เรียนควรทำอะไรบ้าง การมีส่วนร่วมของผู้เรียนในกิจกรรมการเรียนรู้ การเสริมแรงทั้งทางบวกและทางลบ ตลอดจนการให้ข้อมูลย้อนกลับและการแก้ไขข้อบกพร่องแก่ผู้เรียน

หลังจากได้ศึกษางานวิจัยของตนเองและของผู้อื่นแล้ว บลูม (Bloom. 1976 : 133) สรุปว่า คุณภาพของการสอนมีความสำคัญในการตัดสิน (Determining) และมีอิทธิพล ต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน คุณภาพของการสอนสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางด้านพฤติกรรมศึกษา ได้อย่างน้อยที่สุด 25 เปอร์เซ็นต์ จากหลักฐานการศึกษาทั้งในระดับมหัพภาคและในระดับจุลภาค แสดงให้เห็นว่า คุณภาพของการสอนเป็นตัวเชื่อมโยงสาเหตุ (Causal Link) ในการกำหนดการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

งานวิจัยเกี่ยวกับคุณภาพการสอนที่ให้ผลสอดคล้องกับบทสรุปของบลูม ได้แก่ ผลงานวิจัยของ นูแนน (Noonan. 1982 : 169 - 202) ที่ทำการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ในโรงเรียนของนักเรียนเกรด 7 - 10 ในประเทศอังกฤษจำนวน 2,475 คน แล้วพบว่า สภาพการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วยภาระงานของครู การมีส่วนร่วมใน

การสอน การเสริมแรงและการให้ผลย้อนกลับเป็นตัวแทนตัวแปรตัวหนึ่ง ที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของประสิทธิภาพในการเรียนการสอนได้ นอกจากนี้ยังมีผลงานวิจัยของ โซลติส (Soltis. 1987 : 4048-A) ที่พบว่า องค์ประกอบทางด้าน คุณภาพของการสอน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน มาสนับสนุนอีกด้วย นอกจากนี้ พาร์เคอร์สันและคนอื่น ๆ (Parkerson and others. 1984 : 638 - 646) ยังพบว่า คุณภาพการสอนมีอิทธิพลทางตรง ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวิจัยในประเทศไทยนั้น ทศพล สังข์ทิตนุ (2533 : 51) พบว่า คุณภาพของการสอนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนปวงจรีย์ วัชรวัลลภ (2527 : 68 - 70) ศึกษาพบว่า คุณภาพของการสอนมีอิทธิพลทางตรง ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เทียน จงยุทธรมคินิจ (2530 : 74 - 119) และสุนันท์ สังข์อ่อง (2530 : 6 - 7) ศึกษาพบว่า คุณภาพของการสอนมีอิทธิพลทางตรง ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ ในขณะที่ ประสงค์ ต่อโชติ (2531 : 62 - 94) ศึกษาพบว่า คุณภาพของการสอน มีอิทธิพลทางอ้อม ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์

จากความสำคัญของคุณภาพของการสอนและผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังได้กล่าวมาแล้ว จึงอาจกล่าวได้ว่า คุณภาพของการสอนน่าจะมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางตรง ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและน่าจะมีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุทางอ้อม โดยผ่านเจตคติในการเรียน การตั้งใจเชิงเครื่องมือ การตั้งใจเชิงบูรณาการและ นิสัยการเรียน เพราะว่า การสอนที่มีคุณภาพจะมีส่วนทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน ผู้เรียนกล้าที่จะร่วมกิจกรรมต่าง ๆ กล้าถามปัญหาเมื่อมีข้อสงสัยเป็นต้น

3.2 ประสบการณ์ตรง

สาโรช บัวศรี (2528 : 25 - 27) ได้ให้ความหมายของคำว่า ประสบการณ์ (Experience) ว่าหมายถึง การกระทบกัน การปะทะกัน หรือการมีอันตรกิริยา (Interaction) ผกผันของตัวบุคคลกับสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้แล้วสาโรช บัวศรี ยังให้ความหมายของคำว่า ประสบการณ์ตรง ว่า หมายถึงการที่บุคคลมีอันตรกิริยากับสิ่งแวดล้อมหนึ่งโดยตรง ซึ่งทำให้บุคคลได้ทั้งความรู้ ความรู้สึกและสิ่งอื่น ๆ อีก

จากคำกล่าวนี้เอง ทำให้สามารถสรุปได้ว่า การได้รับประสบการณ์ตรง เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ จะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ตลอดจนเกิดความรู้สึกลึกซึ้งในเรื่องดังกล่าว โดยทั่วไปแล้วถือว่า ประสบการณ์ตรงที่ได้รับ เป็นตัวบ่อนทางภาษาอีกตัวหนึ่ง ที่จะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนภาษาอังกฤษ การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert. 1972 : 9) กล่าวว่า ตัวแปรด้านสภาพการเรียนการสอน ตัวหนึ่งคือ โอกาสที่นักเรียนได้เรียนรู้ โดยเฉพาะการเรียนรู้ที่เป็นประสบการณ์ตรง เช่นการเดินทางไปต่างประเทศที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร การเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ณ ต่างประเทศ การเรียนภาษาอังกฤษในต่างประเทศ การที่ผู้เรียนได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับชาวต่างประเทศโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสนทนา เช่น การที่ชาวต่างประเทศมาที่บ้านของนักเรียน หรือการพบเห็นนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ สถานการณ์ต่าง ๆ แล้วมีโอกาสดำเนินสนทนาเพื่อช่วยเหลือในเรื่องต่าง ๆ เช่น การแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวหรือสถานที่สำคัญ สถานที่พัก ด้านอาหารและเครื่องดื่ม การแนะนำศิลปวัฒนธรรมไทย ตลอดจนการใช้เส้นทางคมนาคม สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ และถ้ามีการฝึกฝนสิ่งเหล่านี้บ่อย ๆ นักเรียนจะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างอัตโนมัติ (Bloom. 1986 : 70 - 77) อันเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

สำหรับการวิจัยเกี่ยวกับประสบการณ์ตรงที่นักเรียนได้รับ ที่พบในประเทศไทย ได้แก่ การวิจัยของปราโมทย์ ครอบบุญศรี (2533 : 198) ที่พบว่า ประสบการณ์ในการอยู่ต่างประเทศ ตลอดจนการใช้ประโยชน์จากสื่อในการเรียนภาษาอังกฤษ และการพูดภาษาอังกฤษของสมาชิกภายในครอบครัวที่บ้าน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา

จากความสำเร็จของประสบการณ์ตรงและผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่า ประสบการณ์ตรงน่าจะมีอิทธิพลทั้งในรูปที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและน่าจะมีอิทธิพลทางอ้อม โดยผ่านทางกิจกรรมภาษาอังกฤษ นอกชั้นเรียนและความรู้เดิม

3.3 การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน

สื่อการสอน (Instructional Media) หมายถึง วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือและ เทคนิคซึ่งช่วยถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจและอื่น ๆ ให้แก่ผู้เรียนตามความมุ่งหมายของการสอน ซึ่งปัจจุบันหมายรวมถึง การนำเอาบุคคล วัสดุ อุปกรณ์ สถานที่ และวิธีการมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอน (ประมาธ ชะกิมิ. 2535 : 338 - 340)

จากคำกล่าวข้างต้น อาจสรุปได้ว่า สื่อภาษาอังกฤษ หมายถึง วัสดุ อุปกรณ์ ตลอดจนเครื่องมือและ เทคนิคต่าง ๆ ที่ช่วยถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจในวิชาภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียน ซึ่งในปัจจุบัน สื่อการเรียนภาษาอังกฤษมีหลายอย่าง ทั้งสื่อในห้องเรียนและสื่อนอกห้องเรียน สื่อภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ เพราะการได้รับสื่อต่าง ๆ ที่นอกเหนือไปจากสื่อในห้องเรียน จะมีประโยชน์เนื่องจากเป็นตัวบ่อนทางภาษา (Krashen. 1982 : 32)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ เช่น หนังสือพิมพ์ The Nation หนังสือพิมพ์ Bangkok Post หรือหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษสำหรับเด็ก เช่น Student Weekly เป็นต้น การดูรายการโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษ การดูรายการโทรทัศน์ของเคเบิลทีวี (Cable TV) ซึ่งปัจจุบันมีหลายช่อง เช่น ไทยสกายทีวี (Thai Sky TV) ไอบีซี (IBC) และยูทีวี (UTV) เป็นต้น หรือการศึกษาจากตำราฝึกพูดภาษาอังกฤษที่มีเพลงเสียงคำสนทนาประกอบ เช่น ตำรา อิงค์ลิชฟอรัยู (English for You) การได้เรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียนดังกล่าวเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียน ได้มีโอกาสฝึกทักษะต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูดและทักษะการฟังให้มากยิ่งขึ้น เพื่อจะช่วยยกระดับความสามารถในการพูดและการฟังภาษาอังกฤษของเด็กไทย เพราะทักษะทั้ง 2 อย่างนี้ เป็นทักษะที่นักเรียนไทยมีน้อยที่สุด (กมลทิพย์ เสวตมาลย์. 2531 : 395 ; กาญจนา จงอุสาค์. 2532 : 166 ; วิภา สังข์ทองจีน. 2531 : 405 - 406 ; รสริน วารณะภัก. 2532 : 169 - 170)

ในปัจจุบันมีความเจริญก้าวหน้าในด้านวิทยาการและเทคโนโลยี ทำให้สามารถประดิษฐ์ซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ ไว้ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษโดยโปรแกรมดังกล่าวจะสามารถโปรแกรมให้พูดได้ตอบกับนักเรียนได้ และนักเรียนสามารถเลือกโปรแกรมที่มีความยากง่ายในระดับต่าง ๆ ได้ตามความต้องการของตนเอง ซึ่งจะทำให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพราะนอกจากนักเรียนได้รับทราบผลการเรียนของตนเองได้อย่างรวดเร็วแล้ว นักเรียนยังไม่ได้ยินเสียงคำทัก เสียงบ่นว่า หรือเยาะเย้ย ซึ่งเสียงดังกล่าวอาจก่อให้เกิดความอับอาย หรือห่อตอຍ ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์นี้ จะเป็นตัวที่ก่อให้เกิดแรงกระตุ้นให้นักเรียนสนใจฝึกฝนภาษาอังกฤษมากขึ้น อันจะส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น (รัชณีย์ บุญมี. 2534 : 1 - 6)

ผลการวิจัยที่ผ่านมาพบว่า การที่นักเรียนได้รับตัวแปรดังกล่าว เช่นการได้

ฝึกเรียนภาษาอังกฤษกับ เครื่องคอมพิวเตอร์จะทำให้ฝึกเรียนมีความพอใจกับบรรยากาศและ
อยากเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวตลอดจนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
(ศศิธร งามภากร. 2533 : 113 - 114)

จากความสำเร็จของการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน และ
ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่าการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน
น่าจะมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และน่าจะมี
อิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านทางกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและความรู้เดิม

3.4 กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน หมายถึง กิจกรรมที่โรงเรียนรับผิดชอบ
จัดขึ้น หรือส่งเสริมให้มีขึ้น เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นอกเหนือไปจากการจัด
การเรียนการสอนตามปกติของครูในชั่วโมงภาษาอังกฤษ

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เป็นตัวบ่อนทางภาษา อีกอย่างหนึ่ง
ที่จะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนภาษาอังกฤษ เพราะว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะที่ผู้เรียน
ต้องฝึกฝนอยู่เสมอ ผลการวิจัยของบลูม (Bloom. 1986 : 70 - 77) พบว่าการที่บุคคล
สามารถทำกิจกรรมหรือเรียนรู้บางสิ่งบางอย่าง เช่น เล่นกีฬา เล่นเทนนิส อ่าน หรือเขียน
จนสามารถกระทำกิจกรรมนั้น ๆ ได้อย่างอัตโนมัติ นั้น เขาจะต้องทำการฝึกฝนอย่างหนักและ
สม่ำเสมอ การเรียนภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกัน การฝึกฝนเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นมาก รูบิน
(Rubin. 1975 : 42 - 44) ศึกษาพบว่า การเรียนภาษาอังกฤษได้ดีนั้น ขึ้นอยู่กับตัวแปร
3 อย่างคือ ความถนัด การสนใจ และโอกาสการเรียนรู้ ทั้งในและนอกห้องเรียน รูบินยังพบ
อีกกว่า ผู้เรียนภาษาที่ดี นั้นจะหาและสร้างโอกาสฝึกฝนภาษาเสมอ เช่นดูภาพยนตร์ ดูทีวี
หรือฟังวิทยุที่เป็นภาษาต่างประเทศ ในขณะที่คนที่เรียนภาษาอังกฤษไม่ค่อยดี มักจะประพฤติ
หรือกระทำในสิ่งที่ตรงข้ามเสมอ

งานวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษมีดังนี้

กอบกุล รังสิยะโรจน์ (2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ ศศิธร จำภากร (2533 : 113 - 114) ยังพบอีกว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมทักษะการเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน มีความพอใจกับบรรยากาศและอยากเข้าร่วมกิจกรรม ตลอดจนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมไปใช้ในชีวิตประจำวันและที่สำคัญ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สำหรับการวิจัยในต่างประเทศนั้น เคซี (Casey. 1986 : 30 - A) ได้ศึกษาพบว่า การร่วมกิจกรรมของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อัล-คาร์นิ (Al-Karni. 1987 : 3248 - A) ที่พบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมัธยมศึกษา

ถึงแม้ว่าการ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert. 1972 : 9) ไม่ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนโดยตรง แต่บุคคลทั้งสอง ได้กล่าวว่า โอกาสในการเรียนรู้ เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โอกาสดังกล่าวได้แก่การได้ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง จะมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีความคล่องตัวในการใช้ภาษาสูงขึ้น ตลอดจนช่วยลดอาการประหม่า กังวล หึงหวง การเข้าร่วมกิจกรรมภาษาต่างประเทศนอกชั้นเรียน เช่น การฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการการใช้ภาษา จึงเป็นสิ่งหนึ่ง ที่ช่วยให้การเรียนภาษาต่างประเทศประสบความสำเร็จมากขึ้น

จากความสำเร็จของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังได้กล่าวมาแล้ว อาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน น่าจะมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และน่าจะมีอิทธิพลทางอ้อมโดยผ่านทางความรู้เดิม

จากเอกสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมด แสดงว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว กลุ่มเพื่อน การสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ ความรู้พื้นฐานเดิม เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน นิสัยการเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียน คุณภาพของการสอน ประสบการณ์ตรง และกิจกรรมภาษาอังกฤษ นอกชั้นเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งตัวแปรที่กล่าวมา บางตัวมีความสัมพันธ์ในรูปที่มีอิทธิพลทางตรง บางตัวแปรมีความสัมพันธ์ในรูปที่มีอิทธิพลทางอ้อม ตัวแปรบางตัวมีความสัมพันธ์ทั้งในรูปแบบที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

กรอบแนวคิดตามทฤษฎี

จากการศึกษาทฤษฎี และแนวคิดตลอดจนผลการวิจัยของนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ การสอนภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยพบว่า การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert. 1972) การ์ดเนอร์ (Gardner. 1985) การ์ดเนอร์และเทรมเบลย์ (Gardner and Tremblay. 1994) เป็นนักวิชาการที่ทำการศึกษเกี่ยวกับความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศมากที่สุด และตัวแปรที่ศึกษาแต่ละตัวมีความชัดเจน ดังนั้นผู้วิจัยจึงยึดถือแนวคิดในการจัดแบ่งตัวแปรองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศของการ์ดเนอร์ (Gardner.

1985) การ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert. 1972) การ์ดเนอร์และ
-เทรมเบลย์ (Gardner and Tremblay. 1994) ดังนี้

1. ตัวแปรองค์ประกอบทางด้านสังคม ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของ
ครอบครัวของผู้เรียน การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศภายในครอบครัว
2. ตัวแปรองค์ประกอบเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ ความถนัดในการเรียน
ภาษาต่างประเทศ ความรู้พื้นฐานเดิม นิสัยการเรียนรู้ เวลาที่ใช้ในการเรียน ความสนใจ
ในการเรียนภาษาต่างประเทศ การมุ่งมั่นในการเรียนภาษาต่างประเทศ เจตคติ อายุ เพศ
ความพร้อมทางร่างกาย ระดับสติปัญญา และบุคลิกภาพของผู้เรียน
3. ตัวแปรองค์ประกอบทางด้านสภาพการเรียนรู้การสอน ได้แก่ คุณภาพของการสอน
อันประกอบไปด้วย ความสามารถในการถ่ายทอดการเรียนรู้ การจัดสภาพการเรียนรู้การสอน
ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพตรง
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียนและการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษากรอบแนวคิดตามทฤษฎี ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนวคิดในการวิจัย เพื่อศึกษา
รูปแบบของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรบางตัว ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานครดังนี้

1. ตัวแปรองค์ประกอบทางด้านสังคม คือ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดา
มารดา/ผู้ปกครอง การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษภายในครอบครัว และกลุ่มเพื่อน

เนื่องด้วยกลุ่มประชากรในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีอายุ
ประมาณ 14 - 15 ปี เป็นวัยที่ชอบแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ตามกลุ่มเพื่อน (Peer Group)

มีการเชื่อฟังกลุ่มเพื่อนมากกว่าบิดามารดา/ผู้ปกครอง มีความรู้มักคิดตลอดจนเจตคติและความสนใจตามกลุ่มเพื่อน ดังนั้นกลุ่มเพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อแนวคิดและพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน (Walker. 1978 : 95 - 96 ; Damon and Phelps. 1989 : 135 - 157) ดังนั้นกลุ่มเพื่อนจึงเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่ส่งผลต่อความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนี้ ผู้วิจัยจึงขอเพิ่มตัวแปรด้านกลุ่มเพื่อน ให้เข้าเป็นส่วนหนึ่งของตัวแปรองค์ประกอบทางด้านสังคม อีก 1 ตัวแปร

2. ตัวแปรองค์ประกอบทางด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ผู้วิจัยเลือกศึกษา 6 ตัวแปร คือ ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ ความรู้พื้นฐานเดิม นิสัยการเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียน เจตคติในการเรียน การตั้งใจในการเรียน ส่วนตัวแปรที่เหลือ 6 ตัวแปร ผู้วิจัยไม่สนใจศึกษา เนื่องจากมีเหตุผลดังนี้

ตัวแปรเพศ ปัจจุบันมีผลการวิจัยยืนยันว่า เพศหญิงมีความเก่งทางด้านภาษา มากกว่าเพศชาย เนื่องจากเพศหญิงใช้สมองส่วนที่เรียกว่า "Inferior Frontal Gyrus" ซึ่งเป็นสมองที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการทำงานในการรับรู้ทางด้านภาษา ทั้งยังช้าและชุกช้า ในขณะที่เพศชายใช้สมองส่วนดังกล่าวเพียงช้าชุกเดียว (ชัยวัฒน์ คุประตกุล. 2538 : 31 ; อ้างอิงมาจาก Shaywitz. 1995)

ตัวแปรอายุ ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษากลุ่มตัวอย่างในระดับชั้นเดียวกัน ดังนั้นโดยส่วนรวมแล้ว นักเรียนส่วนใหญ่จะ不会有ความแตกต่างในเรื่องอายุ เนื่องจากนักเรียนยังไม่นิยมสอบเทียบเพื่อเข้าศึกษาในระดับนี้

ตัวแปรด้านสติปัญญา เป็นตัวแปรคุณลักษณะที่ติดตัวมาแต่กำเนิด (Sattler. 1974 : 8 ; citing Vernon. 1969 : 23) และจากการศึกษาของการ์เนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert. 1972 : 36 - 37) พบว่า สติปัญญาจะมีผลเพียงเล็กน้อยหรือแทบจะไม่มีผลเลยในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองอย่างสมัยปัจจุบันที่เน้นในด้านการฟังและการสื่อสาร เช่นการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

ตัวแปรด้านความพร้อมทางสภาพร่างกาย ตามปกติแล้ว นักเรียนในโรงเรียน
สามัญศึกษาทั่วไปจะมีสมรรถภาพทางร่างกายใกล้เคียงกัน เนื่องจากในปัจจุบันจะมีโรงเรียน
เฉพาะสำหรับผู้พิการ

ตัวแปรด้านบุคลิกภาพของผู้เรียน ไอเซนค (Eysenck. 1970 : 25) ได้ให้
ความหมายของคำว่า "บุคลิกภาพ" ว่าเป็นการกระทำทั้งหมดหรือเป็นแบบพฤติกรรมทั้งหมด
ของอินทรีย์ที่ได้รับมาจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม บุคลิกภาพเกิดจากการปะทะสัมพันธ์ระหว่าง
ส่วนสำคัญ 4 ส่วนคือ ด้านความคิด ด้านลักษณะนิสัย ด้านอารมณ์ ความรู้สึกและองค์ประกอบ
ทางร่างกาย ดังนั้นตัวแปรด้านบุคลิกภาพ จึงเป็นตัวแปรที่ก่อให้เกิดความแตกต่างในด้าน
กิจนิสัยในการเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียน ตลอดจนความสนใจและการตั้งใจในการเรียน
ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาตัวแปรเหล่านี้แทน

ตัวแปรความสนใจในการเรียน การ์ดเนอร์ (Gardner. 1985 :
156 - 159) เชื่อว่า ความสนใจเป็นส่วนหนึ่งของการตั้งใจเชิงบูรณาการ (Integrative
Motivation)

3. ตัวแปรองค์ประกอบด้านสภาพการเรียนรู้การสอน คือ คุณภาพของการสอน
ประสบการณ์ตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอก
ห้องเรียน

สมมติฐานการวิจัย

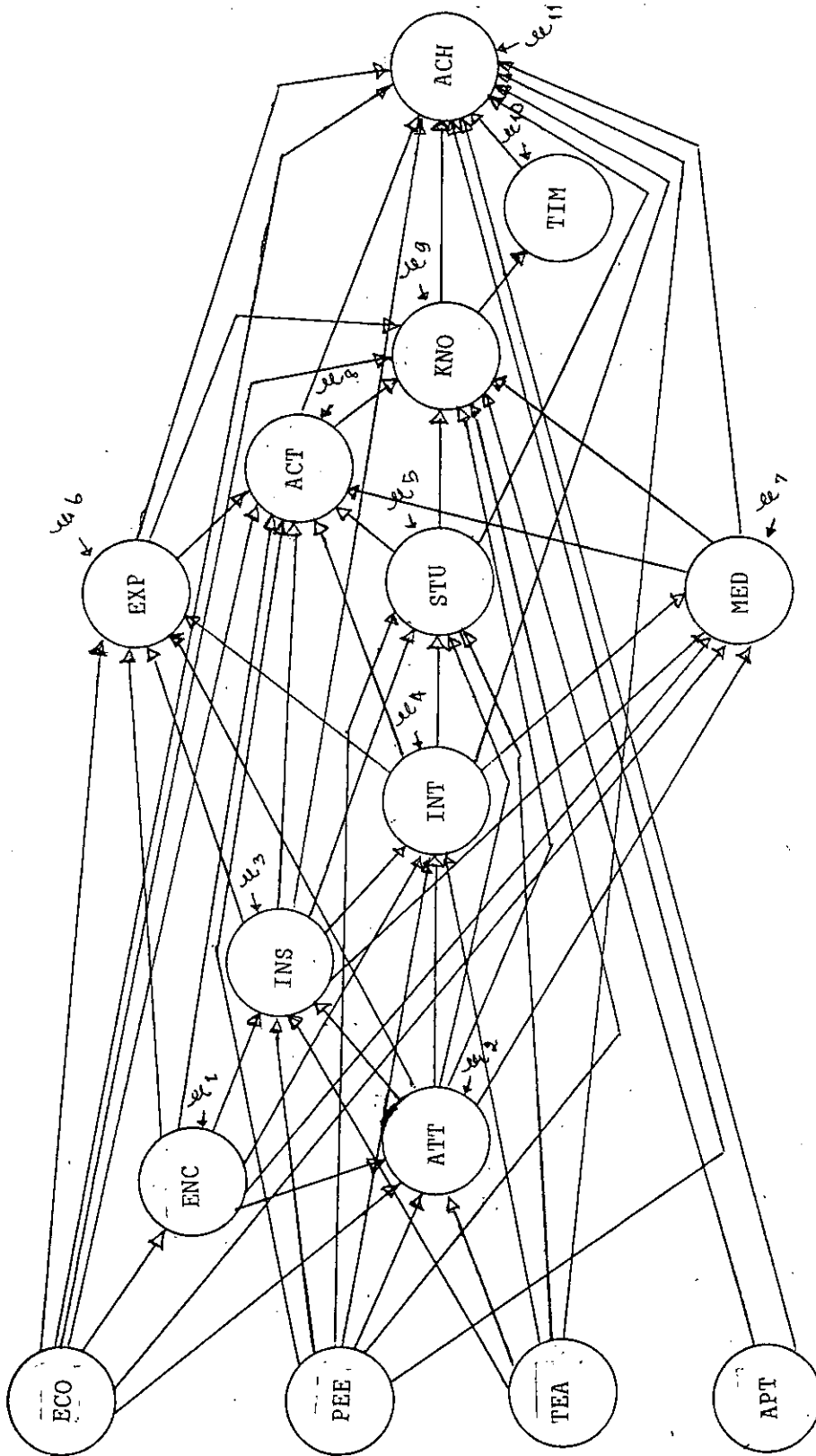
จากการศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ของนักวิชาการที่เกี่ยวกับความ
สัมพันธ์ของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ
ในครอบครัว กลุ่มเพื่อน ความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษ ความรู้พื้นฐานเดิม เจตคติ
ในการเรียน นิสัยการเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียน การตั้งใจเชิงบูรณาการ การตั้งใจ

เชิงเครื่องมือ คุณภาพของการสอน ประสบการณ์ตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อ
นอกห้องเรียน และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
ภาษาต่างประเทศไว้พอสมควร ดังได้กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงได้ตั้งสมมติฐานของรูปแบบ
ความสัมพันธ์ของตัวแปร ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ดังภาพประกอบ 8
ซึ่งมีตัวแปรดังนี้

- ECO หมายถึง ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดาและ/หรือผู้ปกครอง
- TEA หมายถึง คุณภาพการสอน
- APT หมายถึง ความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศ
- PEE หมายถึง กลุ่มเพื่อน
- ENC หมายถึง การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว
- ATT หมายถึง เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ
- INS หมายถึง การจูงใจเชิงเครื่องมือ
- INT หมายถึง การจูงใจเชิงบูรณาการ
- STU หมายถึง นิสัยการเรียนรู้
- EXP หมายถึง ประสบการณ์ตรง
- MED หมายถึง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน
- ACT หมายถึง กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน
- KNO หมายถึง ความรู้พื้นฐานเดิม
- TIM หมายถึง เวลาที่ใช้ในการเรียน
- ACH หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

๗ : → ๑๒๓๔๕๖๗ → ๘๙๑๒๓๔๕๖๗ → ๘๙๑๒๓ → MR, PATH ^{อื่นๆ}
 Hup

108

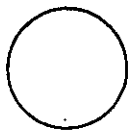

ภาพประกอบ 8 แสดงรูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมติฐาน

หมายเหตุ

ภาพประกอบนี้ สร้างขึ้นตามกฎเกณฑ์การสร้างแผนภาพการวิเคราะห์อิทธิพล

(Path Analysis) ดังนี้คือ (Joreskog and Sorbom. 1989 : 3 - 4)

แสดงถึง ตัวแปรแฝง ทั้งตัวแปรต้น (ξ) และตัวแปรตาม (η)

ตัวแปรแฝง (Latent Variables) หมายถึง ตัวแปรที่ไม่สามารถวัดได้โดยตรง ต้องวัดจากตัวแปรที่สังเกตได้โดยตรงตัวอื่น ๆ

แสดงถึง ตัวแปรผิดพลาด (Error Variables) ให้ใส่ไว้ในแผนภาพ

โดยไม่ต้องมี เส้นล้อมรอบ

→ แสดงถึง การที่ตัวแปรหนึ่งมีผลโดยตรงต่ออีกตัวแปรหนึ่ง

↔ แสดงถึง การที่ตัวแปรสองตัวมีผลซึ่งกันและกัน

แสดงถึง ตัวแปรทั้งสองอาจมีความสัมพันธ์กัน แต่ไม่มีความสัมพันธ์กันทางตรง

✓ 140P

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ น่าจะได้รับผลโดยตรง จาก

ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว คุณภาพของการสอน ความถนัดในการเรียน

ภาษาต่างประเทศ กลุ่มเพื่อน การรู้จักเชิงเครื่องมือ การรู้จักเชิงบูรณาการ

ประสบการณ์ตรงที่ได้รับ การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน นิสัยการเรียน

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน ความรู้พื้นฐานเดิมและเวลาที่ใช้ในการเรียน

เวลาที่ใช้ในการเรียน น่าจะมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ความรู้พื้นฐานเดิม น่าจะมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และ

มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทางเวลาที่ใช้ในการเรียน

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน น่าจะมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ภาษาอังกฤษ และมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทาง

ความรู้พื้นฐานเดิม

การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน น่าจะมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่าน

ทางกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและความรู้พื้นฐานเดิม

ประสบการณ์ตรง น่าจะมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และ

มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านทางกิจกรรมภาษาอังกฤษ

นอกห้องเรียนและความรู้พื้นฐานเดิม

นิสัยการเรียน น่าจะมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และมี

ผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทาง กิจกรรมภาษาอังกฤษ

นอกห้องเรียนและความรู้พื้นฐานเดิม

การรู้จักเชิงบูรณาการ น่าจะมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ

มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทาง ประสบการณ์ตรง การเรียน

ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน นิสัยการเรียนและกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

การรู้งใจเชิงเครื่องมือ น่าจะมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทาง การรู้งใจเชิงบูรณาการ ประสพการณ์ตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน นิสัยการเรียน และกิจกรรม ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ น่าจะมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ โดยผ่านทาง การรู้งใจเชิงเครื่องมือ การรู้งใจเพื่อการบูรณาการ ประสพการณ์ตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน นิสัยการเรียน และความรู้พื้นฐานเดิม

การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว น่าจะมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทาง เจตคติในการเรียน การรู้งใจเชิงเครื่องมือ การรู้งใจเชิงบูรณาการ ประสพการณ์ตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน และ กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

คุณภาพของการสอน น่าจะมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทาง เจตคติในการเรียน การรู้งใจเชิงเครื่องมือ การรู้งใจเชิงบูรณาการและนิสัยการเรียน

ความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษ น่าจะมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ และมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทาง ความรู้พื้นฐานเดิม

ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว/ผู้ปกครอง น่าจะมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ โดยผ่านทาง การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว เจตคติในการเรียน ประสพการณ์ตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน กิจกรรมภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียน และความรู้พื้นฐานเดิม

กลุ่มเพื่อน น่าจะมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และ
 มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทางเจตคติในการเรียน
 การรู้จักเชิงเครื่องมือ การรู้จักเชิงบูรณาการ นิสัยการเรียน กิจกรรมภาษาอังกฤษ
 นอกชั้นเรียน และความรู้พื้นฐานเดิม

ตัวแปรที่น่าจะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม
 ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ ประสบการณ์ตรง นิสัยการเรียน การรู้จัก
 เชิงบูรณาการและการรู้จักเชิงเครื่องมือ ส่วนตัวแปรที่เหลือ ยืนยันได้แก่ ตัวแปร เวลาที่ใช้
 ในการเรียน กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน
 เจตคติในการเรียน การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว คุณภาพของการสอน
 ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว และกลุ่มเพื่อน น่าจะส่งผลให้นักเรียน
 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

นอกจากนี้ สามารถสร้างตาราง เพื่อแสดงให้เห็นผลของการทำแมทริกซ์
 ขนาดของผล (Effect Matrix) ของตัวแปรสาเหตุ (Causal Variables) และ
 ตัวแปรผล (Effect Variables) ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แมทริกซ์ขนาดของผลของตัวแปรสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผล ตามสมมติฐานการวิจัย

ตัวแปรผล	ตัวแปรสาเหตุ														
	PEE	ECO	TEA	APT	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	ACH
ส่งเสริม(ENC)	0	1	0	0	-										
เจตคติ(ATT)	1	1	1	0	1	-									
เครื่องมือ(INS)	1	0	1	0	1	1	-								
บูรณาการ(INT)	1	0	1	0	1	1	1	-							
นิสัย(STU)	1	0	1	0	0	1	1	1	-						
ประสบการณ์(EXP)	0	1	0	0	1	1	1	1	0	-					
สื่อ(MED)	0	1	0	0	1	1	1	1	0	0	-				
กิจกรรม(ACT)	1	1	0	0	1	0	1	1	1	1	1	-			
ความรู้พื้นฐาน(KNO)	1	1	0	1	0	1	0	0	0	1	1	1	-		
เวลา(TIM)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	-	
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	1	1	1	1	0	0	1	1	1	1	1	1	1	1	-

0 หมายถึง ตัวแปรสาเหตุไม่มีผลโดยตรงต่อตัวแปรผล

1 หมายถึง ตัวแปรสาเหตุมีผลโดยตรงต่อตัวแปรผล

หมายเหตุ

ECO	หมายถึง ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดาและ/หรือผู้ปกครอง
TEA	หมายถึง คุณภาพการสอน
APT	หมายถึง ความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศ
PEE	หมายถึง กลุ่มเพื่อน
ENC	หมายถึง การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว
ATT	หมายถึง เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ /
INS	หมายถึง การสนใจเชิงเครื่องมือ
INT	หมายถึง การสนใจเชิงบูรณาการ
STU	หมายถึง นิสัยการเรียน
EXP	หมายถึง ประสบการณ์ตรง
MED	หมายถึง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน
ACT	หมายถึง กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน
KNO	หมายถึง ความรู้พื้นฐานเดิม
TIM	หมายถึง เวลาที่ใช้ในการเรียน
ACH	หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเพื่อศึกษารูปแบบความสัมพันธ์ เชิงสาเหตุขององค์ประกอบด้านสังคม
ด้านคุณลักษณะของผู้เรียนและด้านสภาพการเรียนรู้การสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา
กรุงเทพมหานคร ครั้งนี้ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research)
โดยการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดเป็นลำดับดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. ตัวแปรที่ศึกษา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
4. การสร้างเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียน
มัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2538
จำนวน 62,727 คน จาก 109 โรงเรียน (กองการมัธยมศึกษา. 2538 : 1 - 9)
รายละเอียดของประชากรจำแนกตามขนาดของโรงเรียนและคุณลักษณะในการจัดการศึกษา
แสดงไว้ในตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาจำแนกตามการจัดการศึกษา

ขนาดของโรงเรียนและคุณลักษณะในการจัดการศึกษา	จำนวนโรงเรียน
โรงเรียนสหศึกษาขนาดใหญ่	77
โรงเรียนชายขนาดใหญ่	14
โรงเรียนสตรีขนาดใหญ่	11
โรงเรียนสหศึกษขนาดกลาง	7
รวม	109

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ประจำปีการศึกษา 2538 จำนวน 382 คน โดยใช้เกณฑ์การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ของเคริจซ์และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) (บุญชม ศรีสะอาด. 2532 : 40) และสุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยถือว่าขนาดของโรงเรียนและคุณลักษณะในการจัดการศึกษาเป็นชั้น (Strata) ซึ่งมีขั้นตอนการสุ่มดังนี้

2.1 จัดกลุ่มโรงเรียนจำแนกตามขนาดและคุณลักษณะในการจัดการศึกษา

ใต้ 4 กลุ่มดังต่อไปนี้

2.1.1 กลุ่มโรงเรียนสหศึกษาขนาดใหญ่

2.1.2 กลุ่มโรงเรียนชายขนาดใหญ่

2.1.3 กลุ่มโรงเรียนสตรีขนาดใหญ่

2.1.4 กลุ่มโรงเรียนสหศึกษาขนาดกลาง

2.2 หาอัตราส่วนร้อยละของจำนวนโรงเรียน ในแต่ละขนาดและคุณลักษณะ

ในการจัดการศึกษา โดยกำหนดเอาจำนวนโรงเรียนร้อยละ 8 ของโรงเรียนทั้งหมด เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างตามที่กำหนด ดังนั้นจะได้จำนวนโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 9 โรงเรียน ดังแสดงไว้ในตาราง 4

ตาราง 4 จำนวนโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการจัดการศึกษา

ขนาดของโรงเรียนและคุณลักษณะในการจัดการศึกษา	จำนวนโรงเรียน
โรงเรียนสหศึกษาขนาดใหญ่	6
โรงเรียนชายขนาดใหญ่	1
โรงเรียนสตรีขนาดใหญ่	1
โรงเรียนสหศึกษาขนาดกลาง	1
รวม	9

2.3 ในการสุ่มโรงเรียนเพื่อให้ได้จำนวนในแต่ละชั้นตาม ข้อ 2 ใช้การสุ่ม

อย่างง่าย โดยวิธีจับฉลากแบบไม่ใส่คืน ได้รายชื่อโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

2.3.1 โรงเรียนสหศึกษานาดใหญ่ จำนวน 6 โรงเรียน ได้แก่

โรงเรียนบางมดวิทยา โรงเรียนมัธยมกษัตริย์วิทยาลัย โรงเรียนเทพศิลา โรงเรียนมัธยม
วัดธาตุทอง โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภช บางขุนเทียน โรงเรียนบางประกอกวิทยาคม

2.3.2 โรงเรียนชายขนาดใหญ จำนวน 1 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียน

โรงเรียนปทุมคงคา

2.3.3 โรงเรียนสตรีขนาดใหญ จำนวน 1 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียน

สตรีวิทยา

2.3.4 โรงเรียนสหศึกษานาดกลาง จำนวน 1 โรงเรียน ได้แก่

โรงเรียนนวมิทธาธิษฐาน บดินทรเดชา

2.4 ในแต่ละโรงเรียน ทำการสุ่มเพื่อหาห้องเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

โรงเรียนละ 1 ห้อง ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย โดยวิธีการจับฉลากแบบไม่ใส่คืน โดย
แต่ละห้องเรียนมีนักเรียนเฉลี่ย 45 คน ดังนั้นจะได้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
จำนวน 405 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น หรือ ตัวแปรอิสระ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

1.1 ตัวแปรองค์ประกอบทางสังคม ประกอบด้วย

1.1.1 ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา/ผู้ปกครอง

1.1.2 การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว

1.1.3 กลุ่มเพื่อน

1.2 ตัวแปรองค์ประกอบด้านคุณลักษณะของผู้เรียน

1.2.1 ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ

1.2.2 ความรู้พื้นฐานเดิม

1.2.3 นิสัยการเรียนรู้

1.2.4 เวลาที่ใช้ในการเรียน

1.2.5 เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ

1.2.6 การรู่ใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

1.2.6.1 การรู่ใจเชิงเครื่องมือ

1.2.6.2 การรู่ใจเชิงบูรณาการ

1.3 ตัวแปรองค์ประกอบด้านสภาพการเรียนรู้การสอน

1.3.1 คุณภาพของการสอน

1.3.2 ประสบการณ์ตรง

1.3.3 การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน

1.3.4 กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

2. ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อ.015

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ มีเครื่องมือสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูล ทั้งหมด 14 ฉบับ

โดยให้นักเรียนเป็นผู้ตอบเครื่องมือเหล่านี้ทั้งหมด คือ

1. แบบสอบถามฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา/ผู้ปกครอง

1.1 แบบสำรวจฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา/ผู้ปกครอง

1.2 แบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา/ผู้ปกครอง

2. แบบสำรวจการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว
3. แบบวัดการคบเพื่อนอย่างเหมาะสม
4. แบบวัดความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ
5. แบบสำรวจนิสัยการเรียนรู้
6. แบบสำรวจเวลาที่ใช้ในการเรียน
7. แบบวัดเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ
8. แบบสอบถามการตั้งใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
9. แบบสำรวจคุณภาพของการสอน
10. แบบสอบถามประสิทธิภาพตรงในการใช้ภาษาอังกฤษ
11. แบบสอบถามการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน
12. แบบสอบถามกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน
13. แบบวัดความรู้พื้นฐานเดิม
14. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

การสร้างเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล

การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลแต่ละฉบับ มีรายละเอียด ดังนี้

1. แบบสอบถามฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา/ผู้ปกครอง

แบ่งออกเป็น 2 ฉบับได้แก่

1.1 แบบสำรวจฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา/ผู้ปกครอง

แบบสำรวจฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา/ผู้ปกครอง

เป็นแบบสำรวจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอบถามฐานะทาง

เศรษฐกิจและสังคม เพื่อหาดัชนีที่ใช้เป็นตัวบ่งชี้ สถานทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง พบว่างานวิจัยของ ทศนิยม จระมาศ (2536 : 106 - 107) ได้ใช้ อาชีพ รายได้ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรสของบิดามารดาและจำนวนบุตรในครอบครัวที่กำลังศึกษา เป็นดัชนีกำหนดฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ประสงค์ ศอโชติ (2531 : 40 - 42) ได้ใช้ รายได้ รายจ่ายของครอบครัว ภาระของผู้ปกครองและการเงินสำหรับนักเรียนที่จะใช้จ่ายในเรื่อง การศึกษาเล่าเรียนและในเรื่องส่วนตัว เป็นดัชนีกำหนดฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม จิราภ สุทธานุกูล (2533 : 116 - 117) ได้ใช้ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รายได้ของครอบครัว อาชีพของผู้ปกครอง จำนวนบุคคลในครอบครัวที่กำลังศึกษา สถานภาพการสมรสของบิดามารดา เป็นดัชนีกำหนดฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าดัชนีที่นักวิจัยนิยมใช้กำหนดฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม คือรายได้ การศึกษา และอาชีพ ซึ่งการใช้ดัชนีทั้ง 3 ตัว ดังกล่าว มีความสอดคล้องกับดัชนีที่นักสังคมวิทยานิยมใช้ในการแบ่งช่วงชั้นของบุคคลในสังคม ดังที่ สันญา สันญาวิวัฒน์ (2523) ได้กล่าวว่า เนื่องจากการศึกษาและอาชีพเป็นตัวก่อให้เกิดรายได้ ดังนั้นจึงอาจใช้รายได้เป็นเครื่องมือวัดฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคลได้ ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ใช้รายได้ของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่าง เป็นตัวกำหนดระดับฐานะทางเศรษฐกิจ

1.2 การกำหนดวิธีการให้คะแนนรายได้ ผู้วิจัยได้กำหนดน้ำหนักคะแนน

รายได้อีกหน่วยเป็นเงินพันบาท เช่น บิดาของเด็กหญิงปานวาด แม้นวงศ์ ได้เงินเดือน ๗ ละ 9,500 บาท ส่วนมารดามีรายได้เดือนละ 8,500 ดังนั้น ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาของ เด็กหญิงปานวาดคือ $9.500 + 8.500 = 18.00$

1.2. แบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา/ผู้ปกครอง

นอกจากจะใช้ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รายได้ของครอบครัว อาชีพของผู้ปกครองมาเป็นดัชนีวัดฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและบุตรก็เป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่ง ที่จะเป็นตัววัดความสัมพันธ์ทางสังคมภายในครอบครัว ดวงเดือน พันธุมนาวินและงามตา วนิทนานนท์และคนอื่น ๆ (2536 : 50) ได้ใช้ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและบุตร เป็นตัวปัจจัยตัวหนึ่งในการวัดความเครียดในครอบครัว นั้นหมายถึงว่า ถ้าความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและตัวนักเรียนไม่ดีจะมีผลทำให้นักเรียนประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ไม่ดี ไม่ถูกต้อง ดังนั้นในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้แบบวัดที่ดวงเดือน พันธุมนาวิน และงามตา วนิทนานนท์ (2536 : 6.1 - 6.2) สร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วยประโยคเรื่องราวเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา/ผู้ปกครอง จำนวน 10 ประโยค และเป็นแบบวัดชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 4 อันดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ท (Likert) ประโยคที่ใช้มีทั้งประโยคเชิงนิมิตและประโยคเชิงนิเสธ

การให้คะแนนประโยคเชิงนิมิตมีดังนี้

ถ้าตอบว่า จริงที่สุด	แสดงว่า ผู้ตอบเห็นว่าความสัมพันธ์ตามข้อกระทงนั้น เป็นความจริงที่สุด ให้ค่าคะแนน 4 คะแนน
ถ้าตอบว่า จริง	แสดงว่า ผู้ตอบเห็นว่าความสัมพันธ์ตามข้อกระทงนั้น เป็นความจริง ให้ค่าคะแนน 3 คะแนน

ถ้าตอบว่าไม่จริง แสดงว่า ผู้ตอบเห็นว่าความสัมพันธ์ตามข้อกระทงนั้น

ไม่เป็นความจริง ให้ค่าคะแนน 2 คะแนน

ถ้าตอบว่าไม่จริงมากที่สุด แสดงว่า ผู้ตอบเห็นว่าความสัมพันธ์ตามข้อกระทงนั้น

เป็นไม่ เป็นความจริงเลย ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน

การให้คะแนนประโยคเชิงนิเสธ ให้ตรงข้ามกับประโยคเชิงนิมาน

คะแนนรวมในทุก ๆ ข้อ จะเป็นคะแนนความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับ

บิดามารดา/ผู้ปกครอง ของนักเรียนคนนั้น

นำคะแนนของแบบสำรวจฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา/ผู้ปกครอง

มารวมกับคะแนนของแบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา/ผู้ปกครอง ได้เป็น

คะแนนฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา/ผู้ปกครองของนักเรียน ถ้าได้คะแนนสูง

หมายความว่าฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา/ผู้ปกครอง ของนักเรียนอยู่ใน

ระดับสูง ถ้าได้คะแนนต่ำ แสดงว่าฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา/ผู้ปกครอง

ของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ

เพื่อต้องการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือฉบับนี้อีกครั้ง ผู้วิจัยจึงได้นำแบบวัดฉบับนี้

ไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย จำนวน 80 คน

และวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับ (Reliability) โดยวิธีการหา

ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach α - Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น

ของแบบวัดฉบับนี้ เท่ากับ .90

2. แบบสำรวจการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว

แบบสำรวจการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว เป็นแบบสำรวจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดแนวคิดในการสร้างแบบสำรวจการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัวของจาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 275 - 276) และ กอบกุล รังสิยะโรจน์ (2527) ลักษณะของแบบสำรวจเป็นชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 อันดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ท เป็นแบบสำรวจเชิงปริมาณทั้งหมด ในแต่ละข้อคำถามให้ข้าพเจ้านักศึกษาระดับปริญญาตรี

ถ้าตอบมากที่สุด แสดงว่า ผู้ตอบเห็นว่าคุณลักษณะตามข้อกระทงนั้น ผู้ปกครองได้ปฏิบัติมากที่สุด ให้ค่าคะแนน 5 คะแนน

ถ้าตอบมาก แสดงว่า ผู้ตอบเห็นว่าคุณลักษณะตามข้อกระทงนั้น ผู้ปกครองได้ปฏิบัติมาก ให้ค่าคะแนน 4 คะแนน

ถ้าตอบปานกลาง แสดงว่า ผู้ตอบเห็นว่าคุณลักษณะตามข้อกระทงนั้น ผู้ปกครองได้ปฏิบัติในระดับปานกลาง ให้ค่าคะแนน 3 คะแนน

ถ้าตอบว่าน้อย แสดงว่า ผู้ตอบเห็นว่าคุณลักษณะตามข้อกระทงนั้น ผู้ปกครองได้ปฏิบัติในระดับน้อย ให้ค่าคะแนน 2 คะแนน

ถ้าตอบว่าน้อยที่สุดหรือไม่เคยเลย แสดงว่า ผู้ตอบเห็นว่าคุณลักษณะตามข้อกระทงนั้น ผู้ปกครองได้ปฏิบัติน้อยมากหรือไม่เคยปฏิบัติเลย ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน

คะแนนรวมในทุก ๆ ข้อ จะเป็นคะแนนรวมการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัวของนักเรียนคนนั้น ถ้านักเรียนได้คะแนนสูง แสดงว่า นักเรียนได้รับการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากครอบครัวของนักเรียนเป็นอย่างดี ถ้านักเรียนได้คะแนนต่ำ แสดงว่า

นักเรียนไม่ค่อยได้รับการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากครอบครัว หรือได้รับการส่งเสริม
น้อย

ขั้นตอนในการพัฒนาแบบสำรวจฉบับนี้ มี ดังนี้

1. ศึกษาแบบสำรวจการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัวของ
จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971) และกอบกุล รังสิยะโรจน์ (2527)

2. นำความรู้ที่ได้จากข้อ 1 มาสร้างเป็นแบบสำรวจ แล้วนำแบบสำรวจ
ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและ
ความถูกต้องของภาษาที่ใช้

3. ทำการปรับปรุงแบบสำรวจตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญในข้อ 2
แล้วนำแบบสำรวจที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน
พระโขนงพิทยาลัย จำนวน 80 คน

4. นำแบบสำรวจดังกล่าวมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ
(Discrimination Power) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับ
คะแนนรวมของทั้งหมด (Item-Total Correlation) คัดเลือกแบบสำรวจข้อที่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีค่า r ตั้งแต่ .287 ขึ้นไปไว้ใช้

5. วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสำรวจทั้งฉบับ (Reliability)
โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach α - Coefficient)
ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดฉบับนี้ เท่ากับ .91

3. แบบวัดการคบเพื่อนอย่างเหมาะสม

แบบวัดการคบเพื่อนอย่างเหมาะสม ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงตัดสินใจเลือกใช้แบบวัดที่ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ งามดา วณิชทานนท์ (2536 : 9.1 - 9.3) สร้างขึ้น เนื่องจากเป็นแบบวัดที่สร้างขึ้นเพื่อวัดพฤติกรรมการคบเพื่อนอย่างเหมาะสมของเด็กนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 10 - 17 ปี ที่เรียนอยู่ในโรงเรียน ในกรุงเทพมหานคร จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยดังกล่าว มีความใกล้เคียงกันและเป็นความต้องการในการวัดพฤติกรรมการคบเพื่อนเหมือนกัน ซึ่งแบบวัดดังกล่าวประกอบไปด้วยประโยคบอกเล่า 15 ประโยค เกี่ยวกับการคบเพื่อนไม่เหมาะสม และเป็นแบบวัดชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 6 อันดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ท ประโยคที่ใช้มีทั้งประโยคเชิงนิมานและประโยคเชิงนิเสธ

การให้คะแนนประโยคเชิงนิมานมีดังนี้

ถ้าตอบว่า จริงที่สุด	แสดงว่า ผู้ตอบเห็นว่าความสัมพันธ์ตามข้อกระทงนั้น
เป็นความจริงที่สุด ให้ค่าคะแนน 6 คะแนน
ถ้าตอบว่า จริง	แสดงว่า ผู้ตอบเห็นว่าความสัมพันธ์ตามข้อกระทงนั้น
เป็นความจริง ให้ค่าคะแนน 5 คะแนน
ถ้าตอบว่า ค่อนข้างจริง	แสดงว่า ผู้ตอบเห็นว่าความสัมพันธ์ตามข้อกระทงนั้น
ค่อนข้างเป็นความจริง ให้ค่าคะแนน 4 คะแนน
ถ้าตอบว่า ค่อนข้างไม่จริง	แสดงว่า ผู้ตอบเห็นว่าความสัมพันธ์ตามข้อกระทงนั้น
ค่อนข้างไม่เป็นอย่างจริง ให้ค่าคะแนน 3 คะแนน
ถ้าตอบว่า ไม่จริง	แสดงว่า ผู้ตอบเห็นว่าความสัมพันธ์ตามข้อกระทงนั้น
ไม่เป็นความจริง ให้ค่าคะแนน 2 คะแนน

ถ้าตอบว่าไม่จริง แสดงว่า ผู้ตอบเห็นว่าการสัมพันธ์ตามข้อกระทงนั้น
เป็นไม่ เป็นความจริงเลย ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน

การให้คะแนนประโยคเชิงนิเสธ ให้ตรงข้ามกับประโยคเชิงนิมาน

คะแนนรวมในทุก ๆ ข้อ จะเป็นคะแนนการคบเพื่อนอย่างเหมาะสมของนักเรียน
นักเรียนที่ได้คะแนนรวมสูง แสดงว่านักเรียนมีพฤติกรรมการคบเพื่อนอย่างเหมาะสม ส่วนนักเรียน
ที่ได้คะแนนรวมต่ำ แสดงว่านักเรียนมีพฤติกรรมการคบเพื่อนที่ไม่เหมาะสม

เพื่อต้องการตรวจสอบคุณภาพ เครื่องมือฉบับนี้อีกครั้ง ผู้วิจัยจึงได้นำแบบวัดฉบับนี้
ไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย จำนวน 80 คน
แล้ววิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสำรวจทั้งฉบับ (Reliability) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach α - Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น
ของแบบวัดฉบับนี้เท่ากับ .85

4. แบบวัดความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ

แบบวัดความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ เป็นแบบทดสอบมาตรฐานของ
สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แบบทดสอบชุดนี้ประกอบด้วย ข้อทดสอบ 5 ภาค
รวม 60 ข้อคือ

ภาคที่ 1 การชี้ศัพท์โดยอาศัยคำแปล จำนวน 10 ข้อ

ภาคที่ 2 ความสามารถในการใช้คำ จำนวน 15 ข้อ

ภาคที่ 3 การวิเคราะห์รูปคำและการสร้างประโยค จำนวน 15 ข้อ

ภาคที่ 4 ความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษร จำนวน 10 ข้อ

ภาคที่ 5 การเรียนจำนวนเลขจากภาษาสมมติ จำนวน 10 ข้อ

ถ้าตอบถูกได้ข้อละ 1 คะแนน คะแนนรวมจากทุกข้อจะเป็นคะแนนความถนัดในการเรียนภาษาของนักเรียนคนนั้น ถ้านักเรียนได้คะแนนรวมสูง แสดงว่านักเรียนมีความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศสูง ถ้านักเรียนได้คะแนนรวมต่ำ แสดงว่านักเรียนไม่มีความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ หรือมีความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศน้อย

5. แบบสำรวจนิสัยการเรียนรู้

แบบสำรวจนิสัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นแบบสำรวจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

โดยดัดแปลงจากแบบสำรวจนิสัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของจาโคโบวิทส์ (Jakobovits, 1971) และชเนตส์ สวิสติอุส (2527) ข้อความในแบบสำรวจจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวิธีการทำงาน จำนวน 25 ข้อ การหลีกเลี่ยงการผิดเวลา จำนวน 25 ข้อ รวมทั้งสิ้น 50 ข้อ ลักษณะของแบบสำรวจเป็นแบบสำรวจชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ท แบบสำรวจฉบับนี้ ข้อคำถามมีทั้งเชิงนิมมาน (Positive) และเชิงนิเสธ (Negative) โดยกำหนดน้ำหนักคะแนนในแต่ละด้านดังนี้

ข้อความเชิงนิมมาน ให้ค่าคะแนนดังนี้

ถ้าตอบ บ่อยครั้งที่สุดหรือปฏิบัติเป็นประจำเกือบทุกครั้ง	ให้ค่าคะแนน 5 คะแนน
บ่อยครั้งหรือปฏิบัติเกือบเป็นประจำ	ให้ค่าคะแนน 4 คะแนน
ปฏิบัติประมาณครึ่งหนึ่ง	ให้ค่าคะแนน 3 คะแนน
ปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง	ให้ค่าคะแนน 2 คะแนน
ปฏิบัติน้อยหรือไม่ เคยปฏิบัติเลย	ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน

สำหรับข้อความเชิงนิเสธ การให้หน้าหนักคะแนนจะตรงกันข้ามกับข้อความเชิงนิเสธ

คะแนนรวมของทุกข้อจะเป็นคะแนนนิสัยการเรียนของนักเรียนคนนั้น ถ้านักเรียนได้คะแนนรวมสูง แสดงว่านักเรียนมีนิสัยการเรียนที่ดี ถ้านักเรียนได้คะแนนรวมต่ำ แสดงว่านักเรียนมีนิสัยการเรียนที่ไม่ดี

ขั้นตอนในการพัฒนาแบบสำรวจฉบับนี้ มีดังนี้

1. ศึกษาแบบสำรวจนิสัยการเรียนภาษาอังกฤษของจาคอบวิทส์ (Jakobovits. 1971) และชเนติ สวัสดิฤกษ์ (2527)
2. นำความรู้ที่ได้จากข้อ 1 มาสร้างเป็นแบบสำรวจ แล้วนำแบบสำรวจที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความถูกต้องของภาษาที่ใช้
3. ทำการปรับปรุงแบบสำรวจตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญในข้อ 2 แล้วนำแบบสำรวจที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย จำนวน 80 คน
4. นำแบบสำรวจดังกล่าวมาวิเคราะห์หาค่าอ่านจากแจกเป็นรายข้อ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของทั้งหมด คัดแบบสำรวจข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีค่า r ตั้งแต่ .287 ขึ้นไปไว้
5. วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสำรวจทั้งหมด (Reliability) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach α - Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดฉบับนี้ เท่ากับ .90

6. แบบสำรวจเวลาที่ใช้ในการเรียน

เนื่องจากการวัดเวลาที่ใช้ในการเรียน (Time on task) มีนักวิชาการ
 นิยมวัดกันหลายทาง เช่น สำเร็จ บุญเรืองรัตน์ ได้ใช้จำนวนชั่วโมงในการทำการบ้านต่อ
 หนึ่งสัปดาห์ จำนวนเวลาที่ใช้ในการทำการบ้านแต่ละครั้ง การรับรู้ของเด็กนักเรียนว่าใช้
 เวลาเรียนระหว่างสอนหนึ่งชั่วโมงไปเท่าใด จำนวนนักเรียนโดยเฉลี่ยแต่ละวันที่มาเรียน
 จำนวนชั่วโมงที่สอนต่อวัน จำนวนชั่วโมงที่สอนต่อสัปดาห์ ร้อยละของนักเรียนที่ทำการบ้าน
 ที่กำหนดให้ ร้อยละของนักเรียนที่เข้าเรียนในชั้นในวิชานั้น ตลอดจนหน้าในหนังสือที่ครูสอน
 คลุมไปถึง เป็นต้นวัด (บุญชม ศรีสะอาด. 2524 : 90 ; อ้างอิงมาจาก
 Boonraungrutana. 1978 : 37) ในขณะที่บลูม (Bloom. 1980 : 382) ให้
 ความเห็นว่า เวลาที่กำหนดให้ เช่น จำนวนชั่วโมงที่สอนต่อวัน จำนวนชั่วโมงที่สอนต่อสัปดาห์
 เป็นเวลาที่เท่ากันสำหรับเด็กส่วนมาก จึงอธิบายความแตกต่างในการเรียนรู้ของนักเรียน
 แต่ละคนภายในชั้นเรียนหรือในโรงเรียนได้น้อย บลูม (Bloom. 1980 : 382) จึง
 แนะนำว่า ควรเลือกใช้เวลาที่เรียนจริงของนักเรียนในแต่ละชั่วโมงเป็นเครื่องวัด
 และจากการวิจัยของสำเร็จ บุญเรืองรัตน์ (บุญชม ศรีสะอาด. 2524 : 90 ; อ้างอิงมาจาก
 Boonraungrutana. 1978 : 37) พบว่า การรับรู้ของนักเรียนว่าใช้เวลาระหว่างสอน
 หนึ่งชั่วโมงไปเท่าใด มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในทางบวก มากกว่าตัวแปรอื่น ๆ และได้
 ใช้ตัวแปรนี้เป็นดัชนีวัดเวลาที่ใช้ในการเรียน ซึ่งการวิจัยของบุญชม ศรีสะอาด (2524 : 90)
 ก็ได้ใช้ตัวแปรดังกล่าวเป็นดัชนีวัดเวลาที่ใช้ในการเรียนเหมือนกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกเอา
 การรับรู้ของนักเรียนว่าใช้เวลาระหว่างสอน 1 ชั่วโมงไปเท่าใด เป็นดัชนีวัดเวลาที่ใช้
 ในการเรียน

แบบสอบถามดังกล่าว เป็นแบบสอบถามเวลาที่นักเรียนใช้อย่างแท้จริงในการเรียน
ภาษาอังกฤษแต่ละชั่วโมง ซึ่งมีกำหนด การตอบในแต่ละระดับ ดังนี้ (นักเรียนเลือกตอบได้
ข้อเดียว)

- ประมาณเกือบหรือ 100 % ของเวลาทั้งหมด
- ประมาณเกือบหรือ 80 % ของเวลาทั้งหมด
- ประมาณเกือบหรือ 60 % ของเวลาทั้งหมด
- ประมาณเกือบหรือ 40 % ของเวลาทั้งหมด
- ประมาณเกือบหรือ 20 % ของเวลาทั้งหมด
- ประมาณหรือเกือบถึง 0 % ของเวลาทั้งหมด

โดยให้นักเรียนตอบ ประมาณเกือบหรือ 100 % ของเวลาทั้งหมด ได้ 6 คะแนน
 ประมาณเกือบหรือ 80 % ของเวลาทั้งหมด ได้ 5 คะแนน
 ประมาณเกือบหรือ 60 % ของเวลาทั้งหมด ได้ 4 คะแนน
 ประมาณเกือบหรือ 40 % ของเวลาทั้งหมด ได้ 3 คะแนน
 ประมาณเกือบหรือ 20 % ของเวลาทั้งหมด ได้ 2 คะแนน
 ประมาณหรือเกือบถึง 0 % ของเวลาทั้งหมด ได้ 1 คะแนน

ถ้านักเรียนได้คะแนนสูง แสดงว่านักเรียน ใช้เวลาอย่างแท้จริงในการเรียน
ภาษาอังกฤษ และถ้านักเรียนได้คะแนนต่ำ แสดงว่านักเรียน ไม่ได้ใช้เวลาอย่างแท้จริง
ในการเรียนภาษาอังกฤษ

7. แบบวัดเจตคติในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

แบบวัดเจตคติในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดย
ดัดแปลงจากแบบวัดของ ประหยัด ภูมิโคกรักษ์ (2535 : 154 - 156) และรัตนา รอดย่อง
(2535 : 110 - 113) เนื่องจากเป็นแบบวัดเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษที่ครอบคลุมทั้ง
5 ด้าน ได้แก่ ประโยชน์ของภาษาอังกฤษ ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ การอ่านและ
การเขียนภาษาอังกฤษ กิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ และความเข้าใจภาษาอังกฤษ ซึ่ง
แบบสอบถามฉบับนี้ เป็นมาตราส่วนประมาณค่า ชนิด 4 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ต

การกำหนดน้ำหนักในการตรวจให้คะแนน การตอบตัวเลือกแต่ละข้อความมีดังนี้

ข้อความเชิงนิมิต ให้ค่าคะแนนดังนี้

ถ้าตอบ เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ค่าคะแนน	4	คะแนน
เห็นด้วย	ให้ค่าคะแนน	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้ค่าคะแนน	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ค่าคะแนน	1	คะแนน

สำหรับข้อความเชิงปฏิเสธ การให้น้ำหนักคะแนนจะตรงกันข้ามกับข้อความเชิงนิมิต

คะแนนรวมของทุกข้อ จะเป็นคะแนนเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

ถ้านักเรียนได้คะแนนรวมสูง แสดงว่านักเรียนที่เจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ถ้านักเรียนได้คะแนนรวมต่ำ แสดงว่านักเรียนที่เจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ในการสร้างแบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างโดย

มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแบบวัดเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษจากงานวิจัยของ
ประหยัด ภูมิโคกรักษ์ (2535 : 154 - 156) และรัตนา รอดอ่อง (2535 : 110 - 113)
2. นำความรู้ที่ได้จากข้อ 1 มาสร้างเป็นแบบวัด แล้วนำแบบวัดที่สร้างขึ้น
ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความถูกต้อง
ของภาษาที่ใช้
3. ทำการปรับปรุงแบบวัดตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญในข้อ 2
แล้วนำแบบวัดที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน
พระโขนงพิทยาลัย จำนวน 80 คน
4. นำแบบวัดดังกล่าวมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ
โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของทั้งหมด คัดเลือกแบบวัด
ข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีค่า r ตั้งแต่ .287 ขึ้นไปไว้ใช้
5. วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับ (Reliability)
โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach α - Coefficient)
จนได้แบบวัดที่มีค่าความเชื่อมั่น .90

8. แบบสอบถามการรู้งานในการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามการรู้งานในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัย
สร้างขึ้นโดยดัดแปลงจากแบบสอบถามของสงวนศรี เจริญนันท์ (2533 : 132 - 136) และ
พวงทอง วิโรจนกร (2534 : 141 - 144) เป็นแบบสอบถามที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่า
ชนิด 4 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ท แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรู้จักเชิงเครื่องมือ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรู้จักเชิงบูรณาการ

การกำหนดน้ำหนักในการตรวจให้คะแนน การตอบตัวเลือกแต่ละข้อควมมีดังนี้

ข้อความเชิงนิมิต ให้ค่าคะแนนดังนี้

ถ้าตอบ เป็นจริงที่สุด	ให้ค่าคะแนน 4 คะแนน
เป็นจริง	ให้ค่าคะแนน 3 คะแนน
ไม่เป็นจริง	ให้ค่าคะแนน 2 คะแนน
ไม่เป็นจริงมากที่สุด	ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน

สำหรับข้อความเชิงนิเสธ การให้น้ำหนักคะแนนจะตรงกันข้ามกับข้อความเชิงนิมิต

คะแนนรวมของทุกข้อจะเป็นคะแนนการรู้จักในการเรียนของนักเรียนคนนั้น

ถ้านักเรียนได้คะแนนรวมสูง แสดงว่านักเรียนมีการรู้จักในการเรียนสูง ถ้านักเรียนได้

คะแนนรวมต่ำ แสดงว่านักเรียนมีการรู้จักในการเรียนต่ำ

ในการสร้างแบบสอบถามการรู้จักในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแบบสอบถามวัดการรู้จักในการเรียนภาษาอังกฤษ จากงานวิจัยของสงวนศรี เพรธาพันธ์ (2533 : 132 - 136) และ พวงทอง วิโรจนกร (2534 : 141 - 144)

2. นำความรู้ที่ได้จากข้อ 1 มาสร้างเป็นแบบสอบถาม แล้วนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความถูกต้องของภาษาที่ใช้

3. ทำการปรับปรุงแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญในข้อ 2

แล้วนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย จำนวน 80 คน

4. นำแบบสอบถามดังกล่าวมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ

โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของทั้งหมด คัดเลือก

แบบสอบถามข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีค่า r ตั้งแต่ .287 ขึ้นไปไว้ใช้

5. วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ

โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach α - Coefficient)

จนได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการรู้จักเชิงเครื่องมือเท่ากับ .83 และแบบสอบถาม

การรู้จักเชิงบูรณาการเท่ากับ .86

9. แบบประเมินคุณภาพของการสอน

แบบประเมินคุณภาพของการสอน เป็นแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยการศึกษา

จากตำรา เอกสารและงานวิจัย ของพิชิตประภา อุดลย์วิทย์ (2527 : 11 - 19)

อิสระ สารงาม (2529 : 180 - 240) โดยสร้างเป็นแบบสอบถามชนิดประมาณค่า

5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ท เป็นข้อความเชิงปริมาณทั้งหมด โดยกำหนดน้ำหนักคะแนน

ในแต่ละด้านดังนี้

ถ้าตอบ ปอยครั้งที่สุด	ให้ค่าคะแนน 5 คะแนน
ปอยครั้ง	ให้ค่าคะแนน 4 คะแนน
บางครั้ง	ให้ค่าคะแนน 3 คะแนน
นาน ๆ ครั้ง	ให้ค่าคะแนน 2 คะแนน
ไม่เคยเลย	ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน

คะแนนรวมของทุกข้อจะเป็นคะแนนประเมินคุณภาพของการสอนของครู ซึ่งประเมินโดยนักเรียนคนนั้น ถ้าคะแนนรวมที่ประเมินโดยนักเรียนมีค่าสูง แสดงว่าการสอนของครูมีคุณภาพสูง ถ้าคะแนนรวมที่ประเมินโดยนักเรียนมีค่าต่ำ แสดงว่าการสอนของครูไม่มีคุณภาพหรือมีคุณภาพต่ำ

ในการสร้างแบบประเมินคุณภาพของการสอน ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแบบสอบถามการประเมินคุณภาพของการสอนของครูจากงานวิจัยของพัชรประภา อุดลย์วิทย์ (2527 : 11 - 19)
2. นำความรู้ที่ได้จากข้อ 1 มาสร้างเป็นแบบประเมิน แล้วนำแบบประเมินที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความถูกต้องของภาษาที่ใช้
3. ทำการปรับปรุงแบบประเมินตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญในข้อ 2 แล้วนำแบบประเมินที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย จำนวน 80 คน
4. นำแบบประเมินดังกล่าวมาวิเคราะห์หาค่าอ่านจากแจกเป็นรายข้อ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของทั้งหมด คัดเลือกแบบประเมินข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีค่า r ตั้งแต่ .287 ขึ้นไปไว้ใช้
5. วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ (Reliability) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach α - Coefficient) ได้แบบสอบถามที่มีค่าความเชื่อมั่น .93

10. แบบสอบถามประสพการณ์ตรงในการใช้ภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามประสพการณ์ตรง เป็นแบบสอบถามประสพการณ์เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษของตัวนักเรียน ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตามคำแนะนำของคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ โดยกำหนดให้เป็น แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า ชนิด 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ท โดยกำหนดน้ำหนักคะแนนดังนี้

ถ้าตอบ ปฏิบัติบ่อยครั้งที่สุด	ให้ค่าคะแนน 5 -คะแนน
ปฏิบัติบ่อยครั้ง	ให้ค่าคะแนน 4 คะแนน
ปฏิบัติบางครั้ง	ให้ค่าคะแนน 3 คะแนน
ปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง	ให้ค่าคะแนน 2 คะแนน
ไม่เคยปฏิบัติเลย	ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน

คะแนนรวมของทุกข้อจะเป็นคะแนนประสพการณ์ตรงในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนคนนั้น ถ้านักเรียนมีคะแนนรวมสูง แสดงว่านักเรียนมีประสพการณ์ตรงเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษสูง ถ้านักเรียนมีคะแนนรวมต่ำ แสดงว่านักเรียนมีประสพการณ์ตรงเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษต่ำหรือมีประสพการณ์ตรงเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษน้อย

ในการสร้างแบบสอบถามประสพการณ์ตรงในการใช้ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแบบสอบถามการวัดประสพการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษของกอบกุล รังสิยะโรจน์ (2527)
2. นำความรู้ที่ได้จากข้อ 1 มาสร้างเป็นแบบสอบถาม แล้วนำ

แบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความถูกต้องของภาษาที่ใช้

3. ทำการปรับปรุงแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญในข้อ 2 แล้วนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย จำนวน 80 คน

4. นำแบบสอบถามดังกล่าวมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของทั้งหมด คัดเลือกแบบประเมินข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีค่า r ตั้งแต่ .287 ขึ้นไปไว้ใช้

5. วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ (Reliability) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach α - Coefficient) ได้แบบสอบถามที่มีค่าความเชื่อมั่น .80

11. แบบสอบถามการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน

แบบสอบถามการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อต่าง ๆ ที่ปรากฏให้เห็นอยู่ทั่วไปในชีวิตประจำวันของนักเรียน แบบสอบถามฉบับนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามคำแนะนำของคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ โดยกำหนดให้เป็น แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า ชนิด 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ท ข้อโดยกำหนดน้ำหนักคะแนนดังนี้

คำตอบ ปฏิบัติบ่อยครั้งที่สุด	ให้ค่าคะแนน 5 คะแนน
ปฏิบัติบ่อยครั้ง	ให้ค่าคะแนน 4 คะแนน
ปฏิบัติบางครั้ง	ให้ค่าคะแนน 3 คะแนน

ปฏิบัตินาน ๗ ครั้ง

ให้ค่าคะแนน 2 คะแนน

ไม่เคยปฏิบัติเลย

ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน

คะแนนรวมของทุกข้อจะเป็นคะแนนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียนของนักเรียนคนนั้น ถ้านักเรียนมีคะแนนรวมสูง แสดงว่านักเรียนมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียนมาก ถ้านักเรียนมีคะแนนรวมต่ำ แสดงว่านักเรียนมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียนน้อย

ในการสร้างแบบสอบถามการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาจากแบบสอบถามการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียนของกอบกุล รังสิยะโรจน์ (2527)
2. นำความรู้ที่ได้จากข้อ 1 มาสร้างเป็นแบบสอบถาม แล้วนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความถูกต้องของภาษาที่ใช้
3. ทำการปรับปรุงแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญในข้อ 2 แล้วนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย จำนวน 80 คน
4. นำแบบสอบถามดังกล่าวมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของทั้งหมด คัดเลือกแบบประเมินข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีค่า r ตั้งแต่ .287 ขึ้นไปไว้ใช้
5. วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ (Reliability) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach α - Coefficient) ได้แบบสอบถามที่มีค่าความเชื่อมั่น .75

12. แบบสอบถามกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

แบบสอบถามกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยดัดแปลงจากแบบสอบถามของกอบกุล รังสิยะโรจน์ (2527) ลักษณะของแบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า ชนิด 5 ระดับ ตามวิธีการของลิเคิร์ท เป็นข้อความเชิงนิมิตทั้งหมด โดยกำหนดน้ำหนักคะแนนในแต่ละด้านดังนี้

ถ้าตอบ บ่อยครั้งที่สุด	ให้ค่าคะแนน 5 คะแนน
บ่อยครั้ง	ให้ค่าคะแนน 4 คะแนน
บางครั้ง	ให้ค่าคะแนน 3 คะแนน
นาน ๆ ครั้ง	ให้ค่าคะแนน 2 คะแนน
ไม่เคยเลย	ให้ค่าคะแนน 1 คะแนน

คะแนนรวมของทุกข้อจะเป็นคะแนนการเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนักเรียนคนนั้น ถ้านักเรียนมีคะแนนรวมสูง แสดงว่านักเรียนมีการเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนสูง ถ้านักเรียนมีคะแนนรวมต่ำ แสดงว่านักเรียนมีการเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนน้อย

ในการสร้างแบบสอบถามกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแบบสอบถามการร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของกอบกุล รังสิยะโรจน์ (2527)
2. นำความรู้ที่ได้จากข้อ 1 มาสร้างเป็นแบบสอบถาม แล้วนำ

แบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความถูกต้องของภาษาที่ใช้

3. ทำการปรับปรุงแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญในข้อ 2 แล้วนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน พระโขนงพิทยาลัย จำนวน 80 คน

5. นำแบบสอบถามดังกล่าวมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งหมด คัดแบบประเมินข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีค่า r ตั้งแต่ .287 ขึ้นไปไว้ใช้

6. วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ (Reliability) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach α - Coefficient) ได้แบบสอบถามที่มีค่าความเชื่อมั่น .85

13. แบบวัดความรู้พื้นฐานเดิม

แบบวัดความรู้พื้นฐานเดิม เป็นแบบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตามหลักสูตรวิชา อ.014 แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบชนิด 4 ตัวเลือก แบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 เป็นแบบทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์จำนวน 20 ข้อ ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับโครงสร้าง จำนวน 15 ข้อ ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบวัดทักษะการอ่าน จำนวน 15 ข้อ ถ้าตอบถูกต้องข้อละ 1 คะแนน

คะแนนที่นักเรียนทำได้ จะเป็นคะแนนความรู้พื้นฐานเดิมของนักเรียน

ถ้านักเรียนได้คะแนนรวมสูง แสดงว่านักเรียนมีความรู้พื้นฐานเดิมในวิชาภาษาอังกฤษสูง
ถ้านักเรียนได้คะแนนรวมต่ำ แสดงว่านักเรียนมีความรู้พื้นฐานเดิมในวิชาภาษาอังกฤษต่ำ

รายละเอียดของการสร้างแบบวัดความรู้พื้นฐานเดิม มีดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้วิชา อ.014 เพราะถือว่าเป็นวิชาที่เป็นพื้นฐานในการเรียนวิชา อ.015

2. นำเนื้อหาวิชา อ.014 มาเขียนเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ดังนี้

- ความรู้ด้านคำศัพท์
- ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างภาษาอังกฤษ
- ความรู้เกี่ยวกับการอ่าน

3. สร้างแบบทดสอบวัดความรู้พื้นฐานชนิด 4 ตัวเลือก โดยสร้างไว้ 55 ข้อ ซึ่งมากกว่าที่ต้องการจริง

4. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

5. นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแล้ว มาปรับปรุงแก้ไข

6. นำแบบทดสอบที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดสอบกับนักเรียน

มัธยมชั้นปีที่ 3 โรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย จำนวน 80 คน เพื่อหาคุณภาพต่อไป

7. นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์รายข้อ โดยการตรวจให้คะแนนข้อที่ตอบถูก 1 คะแนน ตอบผิดหรือตอบไม่ตรง ให้ 0 คะแนน แล้วนำผลมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก โดยใช้ เทคนิค 27 % ของ จุงเตห์ ฟาน (Fan. 1952 : 16 - 32) เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่จะนำไปใช้ในการทดลอง โดยเลือกเฉพาะข้อสอบที่มีความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป จำนวน 50 ข้อ

8. นำแบบทดสอบที่คัดเลือกแล้วจากข้อ 8 มาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR - 20 (บุญชม ศรีสะอาด. 2532 : 95) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .92 ถือว่าเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

14. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งเป็น 6 ส่วนคือ แบบทดสอบทักษะการฟัง แบบทดสอบทักษะการพูด แบบทดสอบทักษะการอ่าน แบบทดสอบทักษะการเขียน แบบทดสอบคำศัพท์ และแบบทดสอบโครงสร้างภาษาอังกฤษ แบบทดสอบส่วนใหญ่เป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ยกเว้น แบบทดสอบทักษะการอ่าน และแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนจะเพิ่มเติมแบบเติมคำหรือ ข้อความลงในแบบทดสอบด้วย

คะแนนรวมจากทุกข้อ จะเป็นคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนคนนั้น

โดยมีขั้นตอนของการสร้างดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร คู่มือครู และแบบเรียนวิชา อ. 015

2. กำหนดสัดส่วนระหว่างทักษะทางภาษาและเนื้อหาทางภาษา ผู้วิจัยได้ สอนตามครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ อ.015 ของโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย ประกอบกับการศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) แล้วมีความเห็นว่า หลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นหลักสูตร ที่เน้นทักษะทางภาษามากกว่าเนื้อหาทางภาษา จึงกำหนดสัดส่วนระหว่างทักษะทางภาษาและ เนื้อหาทางภาษาเป็น 7:3

3. เลือกจุดประสงค์ปลายทางการเรียนรู้ ซึ่งเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ที่สามารถจะสอบวัดได้ ได้จุดประสงค์ปลายทางการเรียนรู้ 18 ข้อคือ

3.1 ฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามได้

3.2 ฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง

3.3 ฟังข่าว เพลง ข้อความ หรือนิทานแล้วเติมความที่ขาดหายไป

ให้สมบูรณ์ได้

3.4 สามารถปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำแนะนำได้

3.5 พูด ถาม ตอบ เกี่ยวกับข้อความและบทสนทนาที่อ่านได้

3.6 พูดได้ตอบเกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันได้

3.7 เล่าเรื่องสั้น ๆ โดยใช้ศัพท์ สำนวนที่เหมาะสมกับระดับชั้นได้

3.8 สามารถออกเสียง Stress, Intonation, Rhythm

ได้ถูกต้อง

3.9 อ่านข้อความ บทสนทนา และเรื่องสั้น ๆ แล้วตอบคำถามได้

3.10 อ่านนิทาน แล้วตอบคำถามได้ในเวลาที่กำหนด

3.11 อ่านเรื่องสั้น แล้วตอบคำถามได้ในเวลาที่กำหนด

3.12 เขียนตามคำบอกได้

3.13 เขียนข้อความจากตารางและแผนภูมิได้

3.14 เขียนประวัติ และเรื่องราว เกี่ยวกับตัวเองได้

3.15 เขียนเรื่องจากภาพพูดได้

3.16 เขียนประโยคหรือข้อความได้ถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์

3.17 เขียนได้ตอบจดหมายส่วนตัวได้

3.18 เติมคำหรือกลุ่มคำลงในประโยคหรือข้อความที่กำหนดให้

4. เนื่องจากการวัดจุดประสงค์การเรียนรู้วิชา อ.015 ได้กำหนด

รายละเอียดดังนี้คือ

4.1 จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ครูผู้สอนต้องดำเนินการวัดก่อนสอบ

กลางภาคเรียนได้แก่ จุดประสงค์ที่ 1,2,3,4 และ 7

4.2 จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ครูผู้สอนต้องดำเนินการวัดในการสอบ

กลางภาคเรียนได้แก่ จุดประสงค์ที่ 5,8,10,13 และ 16

4.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ครูผู้สอนต้องดำเนินการวัดก่อนสอบ

ปลายภาคเรียนได้แก่ จุดประสงค์ที่ 12,14 และ 17

4.4 จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ครูผู้สอนต้องดำเนินการวัดในการสอบ

ปลายภาคเรียนได้แก่ จุดประสงค์ที่ 6,8,9,11,15,16 และ 18

ในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนครั้งนี้ ผู้วิจัย ดำเนินการวัดหลังจากที่มีการสอบกลางภาคเรียน คือช่วงประมาณปลายเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2538 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสร้างข้อสอบให้ครอบคลุม เฉพาะจุดประสงค์ที่ 1,2,3,4,5,7,8,10,13 และ 16 เท่านั้น โดยเขียนข้อสอบตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ดังกล่าว ได้ข้อสอบทั้งหมด 95 ข้อ

5. นำข้อทดสอบไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความถูกต้องของภาษาที่ใช้

6. นำแบบทดสอบที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดสอบกับนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 โรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย จำนวน 80 คน เพื่อหาคุณภาพต่อไป

7. นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์รายข้อ โดยการตรวจให้คะแนนข้อที่ตอบถูก 1 คะแนน ตอบผิดหรือ ตอบไม่ตรง ให้ 0 คะแนน แล้วนำผลมาวิเคราะห์หาความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก โดยใช้เทคนิค 27 % ของ จุง เตห์ ฟาน (Fan. 1952 : 16 - 32) เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่จะนำไปใช้ในการทดลอง โดยเลือกเฉพาะข้อสอบที่มีความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป จำนวน 63 ข้อ

11. นำแบบทดสอบที่คัดเลือกแล้วจากข้อ 8 มาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR - 20 (บุญชม ศรีสะอาด. 2532 : 95) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .96 ถือว่าเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยทำตามลำดับดังนี้

1. ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์จากบัณฑิตวิทยาลัย ให้ทำหนังสือแนะนำตัว และขอความร่วมมือจากกรมสามัญศึกษา ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
2. นำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกรมสามัญศึกษา ไปติดต่อกับโรงเรียนมัธยมศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อกำหนดวัน เวลาและห้องเรียน ในการเก็บข้อมูล
3. เตรียมแบบสำรวจ แบบสอบถามและแบบวัดให้เพียงพอและอยู่ในสภาพเรียบร้อย
4. ผู้วิจัยนำสิ่งต่าง ๆ ที่เตรียมไว้ในข้อ 3 ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามวัน และเวลาที่กำหนด
5. ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ชี้แจงเหตุผลในการนำเครื่องมือต่าง ๆ มาเก็บข้อมูลจากนักเรียน พร้อมทั้งขอความร่วมมือในการตอบ โดยให้นักเรียนตอบอย่างตั้งใจ หรือ ตอบตามความเป็นจริงตามชนิดของเครื่องมือที่ให้นักเรียนตอบ
6. นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมด มาลงรหัสในแบบลงรหัส (Coding Form) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสรุปผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ VERSION 4.0 (Norusis. 1990 : B187 - B199)

และโปรแกรมสำเร็จรูป PRELIS VERSION 1.20 (Joreskog and Sorbom. 1988)

โปรแกรม LISREL VERSION 7 (Joreskog and Sorbom. 1989a : 1 - 316 ;

Joreskog and Sorbom. 1989b : 1 - 342) ดังนี้คือ

1. ทหาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนที่ได้จากการวัดฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม

การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ

กลุ่มเพื่อน ความรู้พื้นฐานเดิม นิสัยการเรียนรู้ เจตคติในการเรียน การรูงใจในการเรียน

คุณภาพของการสอน ประสบการณ์ตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Coefficient) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

SPSS/PC⁺ VERSION 4.0

2. สำหรับการวิเคราะห์แบบจำลองความสัมพันธ์เชิงเส้น (Linear

Structural Relation Model) ของรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปร ที่มีผลต่อ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา

กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หาข้อมูลแมทริกซ์ของความแปรปรวนร่วมกัน เพื่อใช้ใน

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น ด้วยโปรแกรม PRELIS VERSION 1.20

และวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น กระทำโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

LISREL VERSION 7

3. ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยทั่วไปพบว่า ตัวแปรความรู้เดิมและตัวแปรความถนัดทางการเรียน

มีอิทธิพลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าตัวแปรตัวอื่น ๆ ดังนั้นในการวิเคราะห์

สาเหตุ (Path Analysis) ของตัวแปรต่าง ๆ ครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์สาเหตุ

ของตัวแปรต่าง ๆ ทั้งหมด แล้วจึงทำการวิเคราะห์สาเหตุของตัวแปรต่าง ๆ ยกเว้นตัวแปร

ทั้ง 2 ตัวนี้

4. ทำการวิเคราะห์หา ความแปรปรวนพหุคูณเพื่อหาความแตกต่างระหว่างกลุ่ม
นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ VERSION 4.0 ถ้าพบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนสูงและกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจริง จึงดำเนินการวิเคราะห์หาการจำแนกกลุ่ม (Discriminant
Analysis) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ VERSION 4.0

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดประสงค์ เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของกลุ่มตัวแปรองค์ประกอบทางสังคม ซึ่งได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัวและกลุ่มเพื่อน กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ซึ่งได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ นิสัยการเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียน เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ การตั้งใจเชิงบูรณาการ การตั้งใจเชิงเครื่องมือ และกลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านสภาพการเรียนการสอน อันประกอบด้วย คุณภาพของการสอน ประสบการณ์ตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และเพื่อศึกษาว่ามีตัวแปรใดบ้างเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำได้ดี

ในบทนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลผลการวิเคราะห์จากการวิจัยในด้านต่าง ๆ ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์สถิติพื้นฐานและความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่นำมาศึกษา

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของกลุ่มตัวแปรองค์ประกอบทางสังคม ซึ่งได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัวและกลุ่มเพื่อน กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ซึ่งได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ นิสัยการเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียน เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ การตั้งใจเชิงบูรณาการ การตั้งใจเชิงเครื่องมือ และกลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านสภาพการเรียนการสอน อันประกอบด้วย คุณภาพของการสอน

ประสบการณ์ตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน และกิจกรรมภาษาอังกฤษ
นอกห้องเรียน เพื่อตอบจุดประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนคือ

ตอนที่ 2.1 การทดสอบความกลมกลืนระหว่างแบบจำลองสมมติฐานการวิจัย
กับข้อมูลการวิจัยของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของตัวแปรที่มีผลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ตอนที่ 2.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์หาสมการจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง
และต่ำ (Discriminant Analysis) โดยวิธีวิเคราะห์ โดยการจำแนกกลุ่ม
เพื่อตอบจุดประสงค์การวิจัยข้อที่ 2

เพื่อให้เกิดความสะดวกในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และให้เกิดความเข้าใจ
ตรงกับในการแปลความหมายในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์แทนตัวแปร
และแทนความหมายดังนี้

ENC	หมายถึง	การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว
ATT	หมายถึง	เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ
INS	หมายถึง	การรู้จักเชิงเครื่องมือ
INT	หมายถึง	การรู้จักเชิงบูรณาการ
STU	หมายถึง	นิสัยการเรียน
EXP	หมายถึง	ประสบการณ์ตรง
MED	หมายถึง	การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน
ACT	หมายถึง	กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน
KNO	หมายถึง	ความรู้พื้นฐานเดิม
TIM	หมายถึง	เวลาที่ใช้ในการเรียน

- ACH หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ —
- ECO หมายถึง ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดาและหรือผู้ปกครอง
- TEA หมายถึง คุณภาพการสอน —
- APT หมายถึง ความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศ
- PEE หมายถึง กลุ่มเพื่อน —
- * หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- ** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

✓ ตอนที่ 1 การวิเคราะห์สถิติพื้นฐานและความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่นำมาศึกษา

การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร เป็นการวิเคราะห์เพื่อศึกษาว่าลักษณะของกลุ่มตัวอย่างโดยทั่วไปมีลักษณะอย่างไร ซึ่งจากการเก็บข้อมูลในการวิจัย ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 432 คน แต่เมื่อพิจารณาว่ากลุ่มตัวอย่างใดบ้างตอบแบบสอบถามตลอดจนแบบทดสอบของตัวแปรต่าง ๆ ครบทั้ง 15 ตัวแปร พบว่ามีนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามตลอดจนแบบทดสอบครบมีจำนวน 387 คน มาทำการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน แล้วนำเสนอหังต่อไป

ตาราง 5 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปร	คะแนน เต็ม	คะแนน เฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่า ความเบ้	ค่า สูงสุด	ค่า ต่ำสุด	ค่าพิสัย
ส่งเสริม (ENC)	70	34.36	12.05	.37	75	14	61
เจตคติ (ATT)	96	68.19	9.09	-.01	93	38	55
เครื่องมือ (INS)	72	57.90	7.63	-.08	86	32	54
บูรณาการ (INT)	76	57.16	6.73	-.18	75	28	47
นิสัยการเรียนรู้ (STU)	170	110.47	15.04	-.29	156	56	100
ประสบการณ์ (EXP)	70	31.92	8.54	.54	65	15	50
สื่อ (MEA)	55	25.12	6.69	.29	47	11	36
กิจกรรม (ACT)	80	37.27	9.65	.75	77	17	60
ความรู้เดิม (KNO)	50	24.31	9.04	.51	48	7	41
เวลา (TIM)	6	4.68	.86	-.60	6	2	4
ผลสัมฤทธิ์ (ACH)	63	37.76	13.68	-.18	61	7	54
กลุ่มเพื่อน (PEE)	84	63.28	8.59	-.29	84	36	48
เศรษฐกิจ (ECO)	96	65.28	11.90	-.44	92	18	74
การสอน (TEA)	155	117.93	18.15	-.25	148	102	46
ความถนัด (APT)	60	25.10	7.01	.14	45	8	37

✓ โดยภาพรวมแล้วนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ซึ่งเป็นชายจำนวน 182 คน และเป็นหญิงจำนวน 205 คน มีการกระจายของตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้ การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัวมีค่าเฉลี่ยเป็น 34.36 และมีการกระจาย 12.05 เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยเป็น 68.19 และมีการกระจาย 9.09 การรู้จักเชิงเครื่องมือมีค่าเฉลี่ยเป็น 57.90 และมีการกระจาย 7.63 การรู้จักเชิงบูรณาการมีค่าเฉลี่ยเป็น 57.16 และมีการกระจาย 6.73 นิยการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยเป็น 110.47 และมีการกระจาย 15.04 ประสิทธิภาพตรงมีค่าเฉลี่ยเป็น 31.92 และมีการกระจาย 8.54 การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียนมีค่าเฉลี่ยเป็น 25.29 และมีการกระจาย 6.69 กิจกรรมภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียนมีค่าเฉลี่ยเป็น 37.27 และมีการกระจาย 9.65 ความรู้พื้นฐานเดิมมีค่าเฉลี่ยเป็น 24.31 และมีการกระจาย 9.04 เวลาที่ใช้ในการเรียนมีค่าเฉลี่ยเป็น 4.68 และมีการกระจาย .86 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยเป็น 37.76 และมีการกระจาย 13.68 กลุ่มเพื่อนมีค่าเฉลี่ยเป็น 63.28 และมีการกระจาย 8.59 ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดามีค่าเฉลี่ยเป็น 11.90 และมีการกระจาย 11.90 คุณภาพของการสอนมีค่าเฉลี่ยเป็น 117.93 และมีการกระจาย 18.15 และความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศมีค่าเฉลี่ยเป็น 25.10 และมีการกระจาย 7.01 เมื่อพิจารณาค่าความเบ้ จะเห็นว่าตัวแปรทุกตัวมีค่าความเบ้ต่ำ โดยตัวแปรที่มีค่าความเบ้สูงสุดได้แก่ กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (.75) ส่วนตัวแปรที่มีค่าความเบ้ต่ำสุดได้แก่ เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ (-.01)

ตัวแปรต่าง ๆ ในการวิจัยครั้งนี้ มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแสดงโดยค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน ซึ่งแสดงในรูปแมทริกซ์ในตาราง 6

ตาราง 6 สหสัมพันธ์เพียร์สันระหว่างกลุ่มตัวแปรองค์ประกอบทางสังคม ด้านคุณลักษณะของผู้เรียน สภาพการเรียนรู้การสอนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

องค์ประกอบ/ตัวแปร	ENC	ATT	IRS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KRO	TIN	PEE	ECO	TZA	APT	ACH
ส่งเสริม (ENC)	1.0000														
แรงจูงใจ (ATT)	.3883**	1.0000													
เครื่องมื (IRS)	.2174**	.4811**	1.0000												
คุณภาพ (INT)	.2540**	.5630**	.5317**	1.0000											
สิ่งแวดล้อม (STU)	.2909**	.4141**	.3134**	.4038**	1.0000										
ประสบการณ์ (EXP)	.7122**	.2568**	.2045**	.2814**	.3704**	1.0000									
สื่อ (MED)	.4265**	.3089**	.3516**	.3668**	.2900**	.4594**	1.0000								
กิจกรรม (ACT)	.4794**	.2833**	.2565**	.2993**	.4071**	.8285**	.4307**	1.0000							
รางวัล (KRO)	.0394	.2725**	.3395**	.3368**	.1759**	.0870	.2057**	.1885**	1.0000						
เวลา (TIN)	.1163	.2856**	.2940**	.2868**	.2695**	.1526*	.2175**	.2038**	.5393**	1.0000					
ส่งเสริม (PEE)	.2109**	.3529**	.2153**	.2937**	.3687**	.2410**	.1759**	.2028**	.0192	.1237**	1.0000				
เศรษฐกิจ (ECO)	.2931**	.2260**	.1214**	.2029**	.2326**	.2916**	.1915**	.2051**	.2221**	.2538**	.4069**	1.0000			
การสอน (TZA)	.0780	.3268**	.2864**	.2488**	.3316**	.0800	.1670**	.1480**	.1979**	.1653**	.1864**	.1013	1.0000		
รางวัล (APT)	.0093	.0962	.1535*	.1006	.0102	.0102	.1412**	.0639	.5039**	.2820**	.0425	.0757	.1533**	1.0000	
ผลสัมฤทธิ์ (ACH)	.0025	.2127**	.3261**	.2528**	.1196**	.0834	.1617**	.1514**	.7948**	.4934**	.0584	.2026**	.1507**	.5929**	1.0000

N = 387

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์เพียร์สัน พบว่าส่วนใหญ่ ตัวแปรมีความสัมพันธ์

กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นตัวแปร การส่งเสริม
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว ประสบการณ์ตรงและกลุ่มเพื่อน ส่วนตัวแปรคู่อื่น ส่วนใหญ่
มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้น การรู้จักเชิงเครื่องมือ
กับความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ และประสบการณ์ตรงกับเวลาที่ใช้ในการเรียน
มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังพบอีกว่า ตัวแปร
การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัวกับความรู้พื้นฐานเดิม เวลาที่ใช้ในการเรียน
คุณภาพการสอน และความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ เจตคติในการเรียน
ภาษาต่างประเทศกับความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ การรู้จักเชิงบูรณาการกับ
ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ นิสัยการเรียนกับความถนัดในการเรียน
ภาษาต่างประเทศ ประสบการณ์ตรงกับความรู้พื้นฐานเดิม คุณภาพการสอนและความถนัด
ในการเรียนภาษาต่างประเทศ กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนกับความถนัดในการเรียน
ภาษาต่างประเทศ ความรู้พื้นฐานเดิมกับกลุ่มเพื่อน กลุ่มเพื่อนกับความถนัดในการเรียน
ภาษาต่างประเทศ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมกับคุณภาพการสอนและความถนัดในการเรียน
ภาษาต่างประเทศ ที่ไม่มีความสัมพันธ์กัน

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

การวิเคราะห์ในขั้นตอนนี้เป็นการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของกลุ่มตัวแปรองค์ประกอบทางสังคม ซึ่งได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัวและกลุ่มเพื่อน กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ซึ่งได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ นิสัยการเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียน เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ การรู้จักเชิงบูรณาการ การรู้จักเชิงเครื่องมือ และกลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านสภาพการเรียนการสอน อันประกอบด้วยคุณภาพของการสอน ประสิทธิภาพตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียนและกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน การวิเคราะห์ในขั้นตอนนี้ แบ่งได้ 2 ตอนคือ

ตอนที่ 2.1 การทดสอบความกลมกลืนระหว่างแบบจำลองสมมติฐาน

การวิจัยกับข้อมูลการวิจัยของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

การนำเสนอผลการวิจัยในขั้นตอนนี้ เป็นการเสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นโดยใช้หลักการวิเคราะห์แบบจำลองลิสเรล ซึ่งเป็น การวิเคราะห์หาว่าตัวแปรใดจากกลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านสังคม กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านคุณลักษณะของผู้เรียนและกลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านสภาพการเรียนการสอน ที่มีผลโดยตรงและโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งหาขนาดของผล

ที่ปรากฏในความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นและนำผลลัพธ์ค่าผลระหว่างตัวแปรมาสร้างแบบจำลองแสดงทิศทางและขนาดของผล ผลของการวิเคราะห์มีรายละเอียดต่อไปนี้

ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น เพื่อศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนี้ ในเบื้องต้นผู้วิจัยได้วิเคราะห์แบบจำลองความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น ด้วยแบบจำลองเต็มรูป (The Full LISREL Model) ซึ่งเป็นแบบจำลองที่ใช้การวิเคราะห์ร่วมกันระหว่างแบบจำลองการวัด (The Measurement Model) ซึ่งจะหาว่า ตัวแปรแอบแฝง (Latent Variables) ที่วัดได้จากตัวแปรสังเกต (Observed Variables) ว่ามีตัวแปรใดบ้างจะอธิบายถึงคุณสมบัติของการวัดของตัวแปรสังเกตได้ ในด้านความเชื่อถือและความเที่ยงตรงของการวัด พร้อมกับการวิเคราะห์แบบจำลองโครงสร้างเชิงเส้น (The Structural Equation Model) เพื่อแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรแอบแฝงโดยบอกถึงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและบอกถึงความแปรปรวนที่สามารถจะอธิบายได้และที่อธิบายไม่ได้ (Joreskog and Sorbom. 1989a : Joreskog and Sorbom. 1989b : 1,121, 139)

สำหรับตัวแปรที่นำมาศึกษาความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น ประกอบด้วยตัวแปรภายใน หรือตัวแปรที่ต้องการได้คำอธิบายจากแบบจำลอง และตัวแปรภายนอก หรือตัวแปรที่ไม่สามารถอธิบายได้จากตัวแปรอื่น ๆ ในแบบจำลอง (Sarlis. 1984 : 64)

ดังรายละเอียดในการวิจัยต่อไปนี้

ตัวแปรภายใน ได้แก่

กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านสังคม ประกอบด้วยตัวแปร

การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว (ENC)

กลุ่มตัวประกอบประกอบด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ประกอบด้วยตัวแปร

เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ (ATT)

การจูงใจเชิงเครื่องมือ (INS)

การจูงใจเชิงบูรณาการ (INT)

นิสัยการเรียนรู้ (STU)

ความรู้พื้นฐานเดิม (KNO)

เวลาที่ใช้ในการเรียน (TIM)

กลุ่มตัวประกอบประกอบด้านสภาพการเรียนรู้การสอน ประกอบด้วยตัวแปร

ประสบการณ์ตรง (EXP)

การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน (MED)

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (ACT)

ตัวแปรภายนอก ได้แก่

กลุ่มตัวประกอบประกอบด้านสังคม ประกอบด้วยตัวแปร

ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม (ECO)

กลุ่มเพื่อน (PEE)

กลุ่มตัวประกอบประกอบด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ประกอบด้วยตัวแปร

ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (APT)

กลุ่มตัวประกอบประกอบด้านสภาพการเรียนรู้การสอน ประกอบด้วยตัวแปร

คุณภาพการสอน (TEA)

ตัวแปรทั้งหมดที่กล่าวมา ปราบกฎศาสตร์ที่ดีพื้นฐาน เมทริกซ์ของความแปรปรวนร่วมกัน

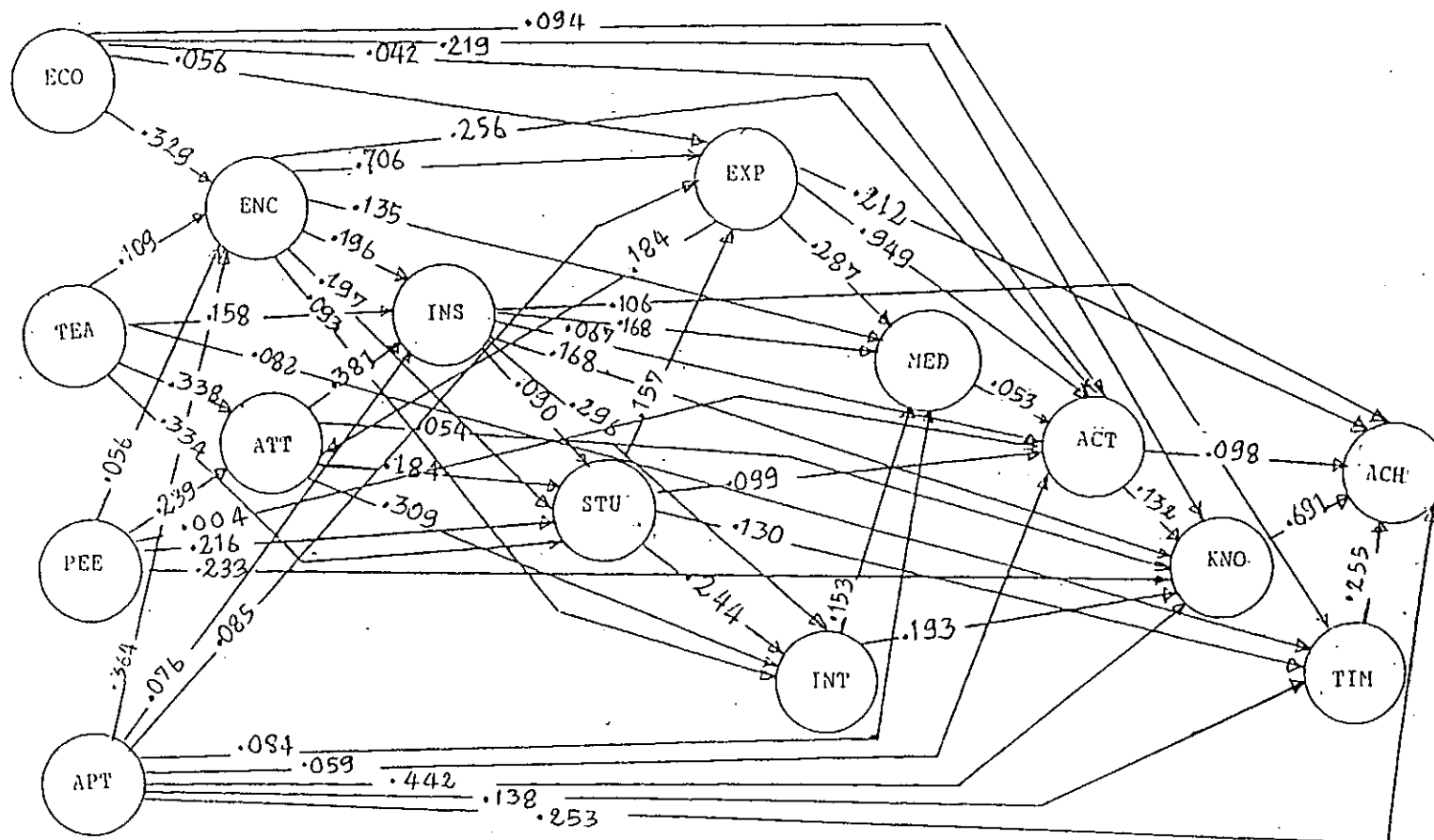
ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปร ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 7 แมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมกับ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปร ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นชนิดแบบจำลองเพิ่มรูป

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
ส่งเสริม(ENC)	1.000														
เจตคติ(ATT)	.074	.983													
เครื่องมือ(INS)	.147	.459	.979												
บูรณาการ(INT)	.169	.537	.508	.971											
นิสัยการเรียนรู้(STU)	.038	.401	.294	.382	.991										
ประสบการณ์(EXP)	.678	.177	.154	.217	.090	.954									
สื่อ(MED)	.386	.262	.320	.327	.153	.298	.969								
กิจกรรม(ACT)	.427	.228	.223	.256	.199	.762	.277	.923							
ความรู้เพิ่ม(KNO)	-.024	.259	.158	.164	.163	.028	.120	.129	.981						
เวลา(TIM)	-.013	.140	.085	.088	.088	.015	.065	.069	.530	.994					
กลุ่มเพื่อน(PEE)	.000	.337	.183	.258	.361	.070	.105	.088	.025	.014	1.000				
ฐานะ(ECO)	.000	.204	.106	.140	.171	.093	.080	.076	.263	.142	.406	1.000			
การสอน(TEA)	.000	.401	.335	.326	.456	.057	.137	.127	.198	.107	.207	.120	1.000		
ความถนัด(APT)	.000	.085	.068	.068	.094	.016	.030	.028	.491	.265	.055	.078	.195	1.000	
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	.002	.192	.167	.113	.088	.049	.065	.103	.770	.487	.048	.196	.155	.582	.975
$\bar{X}$	34.36	68.19	57.90	57.16	110.47	31.92	25.12	37.27	24.31	4.68	63.28	65.28	117.93	25.10	37.76
SD	12.05	9.09	7.63	6.73	15.04	8.54	6.69	9.65	9.04	.86	8.59	11.90	18.15	7.01	13.68

จากเมทริกซ์ตามสมมติฐานการวิจัย ใช้เป็นแนวทางในการกำหนดผลระหว่างตัวแปรในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นแบบเต็มรูป โดยใช้วิธีการวิเคราะห์แบบวิธีไลค์ลิตูดสูงสุด (Maximum Likelihood = ML) ซึ่งเป็นการประมาณค่าพารามิเตอร์ ที่ใช้ฟังก์ชันความกลมกลืนที่ไม่ใช่ฟังก์ชันแบบเส้นตรง แต่เป็นฟังก์ชันที่นอกค่าความแตกต่างระหว่างเมทริกซ์ S (เมทริกซ์ที่คำนวณจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้อมูลเชิงประจักษ์) และ เมทริกซ์ Sigma (Σ) (เมทริกซ์ที่คำนวณจากโมเดลอิสระที่เป็นสมมติฐานการวิจัย) การประมาณค่าพารามิเตอร์ที่ได้จากวิธี ML นี้มีความคงที่ มีประสิทธิภาพ (Efficiency) และเป็นอิสระจากมาตรวัด ซึ่งถือว่าเป็นวิธีการประมาณค่าพารามิเตอร์ที่ใช้ในการวิเคราะห์โมเดลอิสระที่แพร่หลายที่สุด (บงลักษณ์ วิรัชชัย. 2537 : 39 - 44)

ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าไม่สามารถสร้างความกลมกลืนระหว่างแบบจำลองสมมติฐานกับข้อมูลการวิจัยได้ กล่าวคือโปรแกรมไม่แสดงผลที่สมบูรณ์สุดท้ายของการวิเคราะห์ โจเรสคอร์กและซอร์บอม (Joreskog and Sorbom. 1989 : 295) ได้อธิบายไว้ว่า ในกรณีเช่นนี้ อาจเกิดขึ้นจากแบบจำลองสมมติฐานที่สร้างขึ้นตามทฤษฎีไม่สอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลการวิจัย หรืออาจเนื่องมาจากข้อมูลการวิจัยไม่เพียงพอที่จะสนับสนุนแบบจำลองสมมติฐานได้ อย่างไรก็ตามผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นชนิดแบบจำลองเต็มรูปในการวิจัยครั้งนี้ สามารถนำมาแสดงเป็นแบบจำลองความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นแบบเต็มรูปได้ดังภาพประกอบ 9

ภาพประกอบ 9 ผลของหัวแปรที่วัดก่อนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษตามสมมติฐาน

$$\chi^2_{(42, N = 387)} = 196.53, p < .001$$

Goodness of Fit Index = .938

Adjusted Goodness of Fit Index = .823

Root Mean Square Residual = .095

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .650

จากภาพประกอบ 9 พบว่ารูปแบบจำลองความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นแบบเต็มรูปมีค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้ คือ ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (Coefficient of Determination) เท่ากับ .635 ค่าสถิติไค-สแควร์ เท่ากับ 196.53

$(\chi^2_{(42, N = 387)} = 196.53, p < .001)$ ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Index = GFI) เท่ากับ .938 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness of Fit Index = AGFI) เท่ากับ .823 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยของเศษ (Root Mean Squared Residual = RMR) = .095

จากค่าสถิติดังกล่าวจะเห็นว่า รูปแบบจำลองทางทฤษฎีที่ทดสอบไม่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เนื่องจากค่าไค-สแควร์มีความน่าจะเป็นต่ำกว่า .001 ($p < .001$) ซึ่งสถิตินี้ แสดงให้เห็นว่ารูปแบบจำลองทางทฤษฎีกับข้อมูลเชิงประจักษ์มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การที่แบบจำลองไม่สอดคล้องกับข้อมูลการวิจัยนั้น Joreskog และซอร์บอม (Joreskog and Sorbom. 1989a : 251 ; Joreskog and Sorbom. 1989b : 224 - 225) ได้อธิบายว่า แบบจำลองเริ่มต้นไม่จำเป็นต้องถูกต้องหรือเหมาะสมกับข้อมูลเสมอไป ผู้วิจัยจะต้องแสวงหาแบบจำลองที่สอดคล้องเหมาะสมกับข้อมูล และเป็นแบบจำลองที่ค่าพารามิเตอร์ มีนัยสำคัญทางสถิติอย่างแท้จริง มีความเป็นไปได้ในทางทฤษฎี และมีความเที่ยงตรงพอที่จะสามารถนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างอื่นได้ ซึ่งกระบวนการวิเคราะห์เพื่อสำรวจและประเมินความสอดคล้องของแบบจำลองเพื่อหาแบบจำลองที่สอดคล้องกับข้อมูลการวิจัย (Specification Searches) นี้ สามารถพิจารณาได้จากค่าสถิติ t ซึ่งแสดงให้เห็นทราบว่า ค่าอิทธิพลระหว่างตัวแปรมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ เมื่อค่า t มีค่ามากกว่า ± 1.96 แสดงว่าค่าอิทธิพลระหว่างตัวแปรมีนัยสำคัญทางสถิติ (Joreskog and Sorbom. 1989 : 112) นอกจากนี้ยังสามารถพิจารณาได้จากค่าดัชนีหัดแปรโมเดล (Modification

Indices) ซึ่งเป็นผลที่ได้จากการวิเคราะห์แบบจำลอง เพื่อนำมาเป็นเกณฑ์ในการปรับการวิเคราะห์แบบจำลองให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น (Sarlis. 1984 : 246 ; Joreskog and Sorbom. 1989a : 252) จนกระทั่งได้แบบจำลองที่มีความสอดคล้องกับข้อมูลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเกณฑ์การพิจารณาความกลมกลืนรวมทั้งหมดของแบบจำลอง (Overall Fit) สามารถพิจารณาจากดัชนี (Indices) ต่อไปนี้ร่วมกัน (Joreskog and Sorbom. 1989 : 25 - 27 ; บงลักษณ์ วัชรชัย. 2537 : 44 - 52)

ค่าไค-สแควร์ (Chi-Squares) ซึ่งเป็นการทดสอบว่า แบบจำลองเชิงทฤษฎีที่สร้างขึ้นสอดคล้องกับข้อมูลหรือได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลหรือไม่ ถ้าไค-สแควร์สูงแสดงว่าแบบจำลองไม่กลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ แต่ค่าไค-สแควร์ นี้เหมาะสมกับข้อมูลที่มี การกระจายเป็นโค้งปกติและมีกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่

ค่าดัชนีความกลมกลืน (Goodness of Fit Index) และค่าดัชนีความกลมกลืนที่ปรับแก้ด้วยค่า Degrees of Freedom ที่เรียกว่า Adjusted Goodness of Fit Index ซึ่งทั้งสองดัชนีนี้มีค่าระหว่าง 0-1 แบบจำลองที่ได้รับการยืนยันด้วยข้อมูลควรมีค่าดัชนีดังกล่าวใกล้เคียงกับ 1

ค่าดัชนีรากของกำลังที่สองเฉลี่ยของเศษ (Root Mean Square Residual) เป็นดัชนีที่แสดงถึงค่าเฉลี่ยความแตกต่างระหว่างข้อมูลกับแบบจำลอง ซึ่งควรมีค่าใกล้เคียงกับศูนย์

ค่าเมทริกซ์ความคลาดเคลื่อนในการเทียบความกลมกลืน (Fitted Residuals Matrix) ซึ่งหมายถึง เมทริกซ์ที่เป็นผลต่างของเมทริกซ์ S และ Sigma ซึ่งโปรแกรม ลิสเรลจะให้ค่าความคลาดเคลื่อนทั้งในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานคือ ผลหารระหว่างความคลาดเคลื่อนกับค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของความคลาดเคลื่อนนั้น ถ้าโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูล ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานไม่ควรมีค่าเกิน 2.00 ถ้ายังมีค่าเกินต้องปรับโมเดล

ค่าดัชนีดัดแปรโมเดล (Model Modification Indices) ถ้ามีค่าต่ำกว่าค่า
แปรใจมีค่า ดัชนีดัดแปรโมเดลเกิน 5.00 ต้องปรับโมเดล

ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณและสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (Squared Multiple
Correlations and Total Coefficient of Determination for Structural
Equations) โปรแกรมจะให้ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณและสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ของตัวแปรสังเกตได้
แยกทีละตัวและทุกตัวรวมกัน ตลอดจนให้ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ของสมการโครงสร้างด้วย
ค่าสถิติเหล่านี้ควรมีค่าสูงที่สุดไม่ เกินหนึ่ง และค่าที่สูงแสดงว่าแบบจำลองมีความเที่ยงตรง

เพื่อสืบค้นหาแบบจำลองที่มีความกลมกลืนกับข้อมูลการวิจัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ขึ้นต่อมา ผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น ในรูปแบบของแบบจำลอง
ย่อยที่เรียกว่า แบบจำลองความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงสาเหตุ (Causal Structural
Models) โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า ตัวแปรสังเกตที่นำมาศึกษาไม่มีความคลาดเคลื่อน
ในการวัด (No Measurement Error) ด้วยวิธีการแบบ ML ดังนี้

2.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

การวิเคราะห์ในขั้นตอนนี้ เป็นการวิเคราะห์เพื่อค้นหาแบบจำลองที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่เหมาะสมที่สุด ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ทั้งสิ้น 6 ครั้ง จึงได้แบบจำลองที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่เหมาะสมในท้ายที่สุดดังนี้

1. ในขั้นแรก เป็นการนำโมเดลแบบเต็มรูปที่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยโมเดลมีค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้ คือ ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์เท่ากับ .635 ค่าสถิติไค-สแควร์เท่ากับ 196.53 ($\chi^2_{(42, N = 387)} = 196.53, p < .001$) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนเท่ากับ .938 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้วเท่ากับ .823 และค่าดัชนีรากของกำลังที่สองเฉลี่ยของเศษเท่ากับ .095

นั่นคือรูปแบบจำลองทางทฤษฎีที่กำสัททดสอบไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังนั้นต้องศึกษารายละเอียดเพื่อให้ทราบถึงแหล่งที่มาของความไม่พอดีดังนี้

1.1 การพิจารณาเมทริกซ์ความคลาดเคลื่อน (Matrix of Fitted Residuals) ซึ่งตามปกติเราจะพิจารณาค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐาน (Standardized Residual) จากตาราง 8 ซึ่งถ้ามีค่าเกิน 2.00 แสดงว่าโมเดลดังกล่าวยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ได้แก่ค่าผลของการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัวที่มีต่อเจตคติในการเรียน (4.623) การรู้จักเชิงเครื่องมือ (3.845) การรู้จักเชิงบูรณาการ (4.346) นิสัยการเรียน (5.161) ประสบการณ์ตรง (6.197) การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน (4.894) กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

(5.983) เวลาที่ใช้ในการเรียน (2.713) กลุ่มเพื่อน (4.124) ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม (5.766) คุณภาพการสอน (2.502) และความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (2.287) ผลของเจตคติในการเรียนที่มีต่อประสบการณ์ตรง (4.588) การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน (4.057) กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (2.348) และเวลาที่ใช้ในการเรียน (3.368)

ผลของการรู้งใจเชิงเครื่องมือที่มีต่อการรู้งใจเชิงบูรณาการ (2.139) ประสบการณ์ตรง (3.767) การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน (3.490) กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (3.551) ความรู้พื้นฐานเดิม (4.280) เวลาที่ใช้ในการเรียน (4.354) ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (2.057) และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ (4.275)

ผลของการรู้งใจเชิงบูรณาการที่มีต่อประสบการณ์ตรง (4.443) การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน (3.991) กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (4.104) ความรู้พื้นฐานเดิม (4.287) เวลาที่ใช้ในการเรียน (4.209) และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ (3.879)

ผลของนิสัยการเรียนที่มีต่อประสบการณ์ตรง (6.166) การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน (3.235) กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (4.104) และเวลาที่ใช้ในการเรียน (4.059)

ผลของประสบการณ์ตรงที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน (5.226) กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (7.767) ความรู้พื้นฐานเดิม (2.249) เวลาที่ใช้ในการเรียน (3.109) ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม (5.676) และกลุ่มเพื่อน (3.656)

ผลของการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียนที่มีต่อกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (5.317) ความรู้พื้นฐานเดิม (3.406) เวลาที่ใช้ในการเรียน (3.466)

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ (3.333) ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม (4.676)

และความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (2.459)

ผลของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีต่อความรู้พื้นฐานเดิม (2.434)

เวลาที่ใช้ในการเรียน (3.119) กลุ่มเพื่อน (3.108) ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม

(5.399) และผลของเวลาที่ใช้ในการเรียนที่มีต่อกลุ่มเพื่อน (2.414) ฐานะทางเศรษฐกิจ

และสังคม (2.585) และคุณภาพการสอน (3.250)

1.2 การพิจารณาดัชนีที่ดัดแปรโมเดล (Model Modification Indices)

โจเรสคอร์ก และซอร์บอมได้กำหนดว่าดัชนีที่ดัดแปรโมเดลตัวใดมีค่าเกินกว่า 5.00 เป็นตัว

ชี้ให้เห็นถึงตำแหน่งซึ่งรูปแบบจำลองควรได้รับการปรับปรุงหรือพัฒนาให้ดีขึ้น (ปุระชัย

เปี่ยมสมบูรณ์และสมชาติ สว่างเนตร. 2535 : 44 ; อ้างอิงมาจาก Joreskog and

Sorbom. 1985) ซึ่งค่าผลที่อยู่ในข่ายต้องปรับปรุงที่พิจารณาจากตาราง 9 ได้แก่

ผลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว

(17.185) และเวลาที่ใช้ในการเรียน (7.054)

ผลของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อการส่งเสริมการเรียน

ภาษาอังกฤษในครอบครัว (33.592) และเวลาที่ใช้ในการเรียน (8.256)

ผลของคุณภาพการสอนที่มีต่อการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ

ในครอบครัว (6.324) และเวลาที่ใช้ในการเรียน (8.499)

ผลของความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศที่มีต่อการส่งเสริมการเรียน

ภาษาอังกฤษในครอบครัว (5.284) และประสบการณ์ตรง (5.088)

ผลของการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัวที่มีต่อนิสัยการเรียน

(12.003) ความรู้พื้นฐานเดิม (6.070) เวลาที่ใช้ในการเรียน (5.018) และผลสัมฤทธิ์

ในการเรียนภาษาอังกฤษ (14.945)

ผลของเจตคติในการเรียนที่มีต่อนิสัยการเรียน (12.267)

ผลของการรู้งใจเชิงเครื่องมือที่มีต่อนิสัยการเรียน (12.003) และความรู้พื้นฐานเดิม (15.946)

ผลของการรู้งใจเชิงบูรณาการที่มีต่อนิสัยการเรียน (12.003) และความรู้พื้นฐานเดิม (11.042)

ผลของนิสัยการเรียนที่มีต่อประสบการณ์ตรง (14.079) ความรู้พื้นฐานเดิม (12.965) และเวลาที่ใช้ในการเรียน (5.070)

ผลของประสบการณ์ตรงที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (15.536) และการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน (16.438)

ผลของการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ (15.465)

ผลของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีต่อความรู้พื้นฐานเดิม (15.881) และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ (14.945)

และผลของความรู้พื้นฐานเดิมที่มีต่อเวลาที่ใช้ในการเรียน (7.379)

1.3 นำค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานและค่าดัชนีตัดแปรโมเดลมาพิจารณาและดำเนินการดังต่อไปนี้

1.3.1 ตัดค่าผลของตัวแปรต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือผลของการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัวที่มีต่อเจตคติในการเรียน ผลของเจตคติในการเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน ผลของการรู้งใจเชิงเครื่องมือที่มีต่อประสบการณ์ตรง ผลของการรู้งใจเชิงบูรณาการที่มีต่อประสบการณ์ตรง กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลของนิสัยการเรียน

ที่มีต่อความรู้พื้นฐานเดิมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลของการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อ
นอกห้องเรียนที่มีต่อกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและความรู้พื้นฐานเดิม ผลของ
ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อเจตคติในการเรียน ผลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อการรู้งใจ
เชิงเครื่องมือการรู้งใจเชิงบูรณาการ กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลของคุณภาพการสอนที่มีต่อการรู้งใจเชิงบูรณาการ ผล
ของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อประสบการณ์ตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอก
ห้องเรียน กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและ
ผลของคุณภาพการสอนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ออกไปจากโมเดล
เนื่องจากค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานของแต่ละคู่ มีค่าเกิน 2.00

1.3.2 เพิ่มค่าผลของตัวแปรต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ ผลของ

การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัวที่มีต่อนิสัยการเรียน ความรู้พื้นฐานเดิม
เวลาที่ใช้ในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ผลของการรู้งใจเชิงเครื่องมือ
ที่มีต่อความรู้พื้นฐานเดิม ผลของการรู้งใจเชิงบูรณาการที่มีต่อความรู้พื้นฐานเดิม
ผลของนิสัยการเรียนที่มีต่อประสบการณ์ตรงและเวลาที่ใช้ในการเรียน ผลของประสบการณ์ตรง
ที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน ผลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อการส่งเสริมการเรียน
ภาษาอังกฤษในครอบครัว ผลของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อการส่งเสริมการเรียน
ภาษาอังกฤษในครอบครัว ผลของคุณภาพการสอนที่มีต่อการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ
ในครอบครัว ผลของความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศที่มีต่อการส่งเสริมการเรียน
ภาษาอังกฤษในครอบครัว ผลของความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศที่มีต่อประสบการณ์ตรง
ผลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อเวลาที่ใช้ในการเรียน ผลของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อเวลา
ที่ใช้ในการเรียน ผลของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อเวลาที่ใช้ในการเรียน และ
ผลของคุณภาพการสอนที่มีต่อเวลาที่ใช้ในการเรียน เข้าไปในโมเดลเนื่องจาก
ดัชนีตัดแปรโมเดลของแต่ละคู่ มีค่าเกิน 5.00

ตาราง 8 ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปแบบมาตรฐานจากการทดสอบสมมติฐาน

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
ส่งเสริม(ENC)	.000														
เจตคติ(ATT)	4.623	.984													
เครื่องมือ(INS)	3.845	1.667	1.942												
บุพการี(INT)	4.346	1.775	2.139	2.311											
นิสัยการเรียน(STU)	5.161	.679	1.342	1.428	.419										
ประสบการณ์(EXP)	6.197	4.588	3.767	4.443	6.166	6.181									
สื่อ(MED)	4.894	4.057	3.490	3.991	3.235	5.226	4.660								
กิจกรรม(ACT)	5.983	2.348	3.551	4.104	5.812	7.767	5.317	7.616							
ความรู้(KNOW)	1.622	.552	4.280	4.287	.465	2.249	3.406	2.434	.737						
เวลา(TIM)	2.713	3.368	4.354	4.209	4.059	3.109	3.466	3.119	.737	.737					
กลุ่มเพื่อน(PEE)	4.124	.516	1.424	1.423	.245	3.656	1.618	3.108	.933	.843	.000				
ฐานะ(ECO)	5.766	.810	.355	1.464	1.284	5.676	4.679	5.399	-.210	2.414	.000	.000			
การสอน(TEA)	2.502	.294	.721	.800	.136	1.353	1.873	1.505	-.149	2.585	.000	.000	.000		
ความอดทน(APT)	2.287	.475	2.057	1.065	.205	.046	2.459	.901	1.478	3.250	.000	.000	.000	.000	
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	.027	.579	4.275	3.879	1.050	1.149	3.333	1.682	.933	.843	2.414	2.585	3.250	.756	.000

$$\chi^2_{(42, N = 387)} = 196.53, p < .001$$

Adjusted Goodness of Fit Index = .823, Goodness of Fit Index = .938

Root Mean Square Residual = .095

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .650

ตาราง 9 ค่าดัชนีวัดประสิทธิผลในการทดสอบสมมติฐาน

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
ส่งเสริม(ENC)	.000	21.598	14.937	19.082	26.918	38.806	24.201	36.168	2.660	7.439	17.185	33.592	6.324	5.284	.001
เจตคติ(ATT)	.000	.000	.488	.140	12.334	.007	.307	.118	.270	1.552	.000	.000	.000	.124	.001
เครื่องมือ(INNS)	.000	.000	.000	.000	12.003	.080	.905	.383	15.645	6.436	.000	.488	.000	3.523	16.756
บูรณาการ(INT)	.000	.000	.000	.000	12.003	.084	.076	.338	8.316	1.960	.000	.402	.000	.003	6.690
นิสัยการเรียนรู้(STU)	12.003	.000	.000	.000	.000	26.840	4.990	21.579	2.563	2.340	.000	1.657	.000	.004	.351
ประสบการณ์(EXP)	.000	.000	.000	.000	11.721	.000	16.438	17.494	.199	.530	.832	.000	.542	5.088	1.037
สื่อ(MED)	.000	.000	.000	.000	1.361	16.438	.000	17.429	.164	.724	.081	.000	.801	1.844	3.363
กิจกรรม(ACT)	.000	.031	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.002	.001	.000	.000	1.963	4.485	.076
ความรู้(ENO)	6.070	.000	16.299	19.774	.000	.000	.000	.000	.000	7.379	.000	.000	.000	.084	.318
เวลา(TIM)	5.018	11.440	6.962	6.366	17.298	6.427	6.509	6.249	.000	.000	.000	.114	.128	.127	.025
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	14.945	.174	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.027	.000	.000	.000	.027	.000

$$\chi^2_{(42, N = 387)} = 196.53, p < .001$$

Goodness of Fit Index = .938

Adjusted Goodness of Fit Index = .823

Root Mean Square Residual = .095

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .650

1.4 ค่าเป็นการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสเปสเรล 7 ผลการวิเคราะห์

ได้ค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้ ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ เท่ากับ .699 ค่าสถิติไค-สแควร์ เท่ากับ 59.83 ($\chi^2_{(46, N = 387)} = 59.83, p < .083$) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน เท่ากับ .980 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว เท่ากับ .948 และค่าดัชนีรากของกำลังที่สองเฉลี่ยของเศษ เท่ากับ .034

จากสถิติดังกล่าวจะเห็นว่า รูปแบบจำลองทางทฤษฎีที่ทดสอบเริ่มมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เนื่องจากค่าไค-สแควร์มีความน่าจะเป็นสูงกว่า .05 ($p < .083$) ซึ่งสถิตินี้ แสดงให้เห็นว่ารูปแบบจำลองทางทฤษฎีกับข้อมูลเชิงประจักษ์ไม่มีความแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเมตริกซ์ความคลาดเคลื่อน พบว่าค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานยังมีค่าเกิน 2.00 และยังมีค่าดัชนีดีดแปรโมเดลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่มีค่าเกิน 5.00 จึงต้องทำการปรับโมเดลต่อไป

2. การปรับโมเดลเพื่อให้รูปแบบจำลองทางทฤษฎีมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากขึ้น กระทำได้ดังนี้

2.1 การพิจารณาเมตริกซ์ความคลาดเคลื่อน พบว่าค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐาน ของค่าอิทธิพลระหว่างตัวแปรจากตาราง 10 ยังมีค่าเกิน 2.00 ซึ่งแสดงว่าโมเดลดังกล่าวยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งค่าผลของตัวแปรเหล่านี้ ได้แก่

ผลของเจตคติในการเรียนที่มีต่อเวลาที่ใช้ในการเรียน (2.047)

ผลของการรู้จักเชิงเครื่องมือที่มีต่อเวลาที่ใช้ในการเรียน (2.051)

ผลของการรู้จักเชิงบูรณาการที่มีต่อนิสัยการเรียน (2.195)

ผลของการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียนที่มีต่อกิจกรรม

ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (2.189) ความรู้พื้นฐานเดิม (2.074) เวลาที่ใช้ในการเรียน (2.212) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (2.268)

ผลของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีต่อความรู้พื้นฐานเดิม (2.279) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (2.225)

และผลของเวลาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (2.547)

2.2 การพิจารณาดัชนีตัดแปรโมเดลจากตาราง 11 พบว่ายังมีค่า

ดัชนีตัดแปรโมเดลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่มีค่าเกิน 5.00 อยู่บ้าง ซึ่งได้แก่ค่าผลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ต่อไปนี้

ผลของนิสัยการเรียนที่มีต่อการตั้งใจเชิงบูรณาการ (5.800)

ผลของเวลาที่ใช้ในการเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (5.411)

ผลของเจตคติในการเรียนที่มีต่อการตั้งใจเชิงบูรณาการ (6.009)

ผลของความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศที่มีต่อกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (5.118)

2.3 นำค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานและค่าดัชนีตัดแปรโมเดล

มาพิจารณาและดำเนินการดังต่อไปนี้ คือ เพิ่มค่าผลของตัวแปรต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ ผลของนิสัยการเรียนที่มีต่อการตั้งใจเชิงบูรณาการ ผลของเวลาที่ใช้ในการเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ผลของความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศที่มีต่อกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เข้าไปในโมเดลเนื่องจากดัชนีตัดแปรโมเดลของแต่ละคู่ มีค่าเกิน 5.00

ตาราง 10 ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปแบบมาตรฐานของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 1

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
สิ่งเสริม(ENC)	.000														
เจตคติ(ATT)	1.886	.000													
เครื่องมือ(INS)	1.764	.715	.707												
บุพการี(INT)	1.847	.930	.962	1.229											
นิสัยการเรียน(STU)	1.147	.724	.626	2.195	.682										
ประสบการณ์(EXP)	1.089	1.780	.189	1.481	1.091	1.362									
สื่อ(MED)	1.600	1.770	.789	1.757	1.059	1.142	1.372								
กิจกรรม(ACT)	1.406	1.229	-.007	1.366	.970	1.220	2.189	.917							
ความรู้เดิม(KNO)	1.313	.824	1.356	1.124	.550	1.518	2.074	2.279	1.246						
เวลา(TIM)	1.125	2.047	2.051	1.614	.710	.999	2.212	1.323	1.222	1.150					
กลุ่มเพื่อน(PEE)	.000	.000	.337	1.612	.288	.638	.307	-.121	.427	.361	.000				
ฐานะ(ECO)	.000	1.444	.093	1.517	.774	1.635	.919	.669	.567	.585	.000	.000			
การสอบ(TEA)	.000	.000	.000	.000	1.473	.231	1.094	-.282	1.216	1.651	.000	.000	.000		
ความถนัด(APT)	.000	.493	1.791	.985	-.081	.078	2.266	2.065	.868	.610	.000	.000	.000	.000	
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	1.104	-.181	1.487	.314	-.635	1.142	2.268	2.225	1.044	2.547	.824	.961	-.041	.455	.734

$$\chi^2_{(46, N = 387)} = 59.83, p < .083$$

Adjusted Goodness of Fit Index = .948, Goodness of Fit Index = .980

Root Mean Square Residual = .038

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .699

ตาราง 11 ค่าดัชนีวัดความเหมาะสมของแบบจำลองเชิงโครงสร้างครั้งที่ 1

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEA	ECO	TEA	APT	ACH
สิ่งแวดล้อม(ENC)	.000	2.407	1.229	.188	.194	.274	.270	.008	.449	.029	.000	.000	.000	.000	.001
เจตคติ(ATT)	3.781	.000	.230	2.554	1.329	4.204	1.710	1.918	.000	2.000	.000	2.999	.000	.330	.212
เครื่องมือ(INS)	.000	.000	.000	3.111	.035	.063	2.199	.230	.457	1.017	.149	.298	.000	3.541	2.660
บูรณาการ(INT)	.000	.000	.000	.000	5.800	.840	.277	1.119	.142	.017	3.308	1.453	3.111	.078	.003
นิสัยการเรียนรู้(STU)	.000	.000	.000	.000	.000	.749	.097	.043	.372	2.547	.000	.270	.000	.120	1.091
ประสบการณ์(EXP)	.000	.000	.115	.377	.000	.000	.004	1.094	.937	.293	.495	2.559	3.019	.000	1.531
สื่อ(MED)	.000	1.169	.000	.000	.502	.000	.000	3.631	2.643	2.271	.022	.108	1.670	3.670	3.601
กิจกรรม(ACT)	.000	.019	.000	.180	.000	.000	3.443	.000	3.060	.396	1.450	1.809	2.281	5.118	4.700
ความรู้(KNOW)	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.155	.000	.000	2.991	.000	.000	1.752	.000	.200
เวลา(TIM)	.000	2.893	2.718	.893	.000	.129	1.360	.303	.000	.000	.000	.000	1.733	.000	6.944
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	.000	.781	.000	.798	1.678	.000	.000	.000	.000	5.411	.551	.533	.899	.000	.000

$$\chi^2_{(46, N = 387)} = 59.83, p < .083$$

Goodness of Fit Index = .980

Adjusted Goodness of Fit Index = .948

Root Mean Square Residual = .038

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .699

2.4 ดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสปีเรล 7 ผลการวิเคราะห์
ให้ค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้ ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ เท่ากับ .576 ค่าสถิติไค-สแควร์ เท่ากับ
43.85 ($\chi^2_{(40, N = 387)} = 43.85, p < .312$) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน
เท่ากับ .985 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว เท่ากับ .955 และค่าดัชนีราก
ของกำลังที่สองเฉลี่ยของเศษ เท่ากับ .032

จากค่าสถิติดังกล่าวจะเห็นว่า รูปแบบจำลองทางทฤษฎีที่ทดสอบ
มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากขึ้น เนื่องจากค่าไค-สแควร์มีความน่าจะเป็น
สูงกว่า .05 ($p < .312$) ซึ่งสถิตินี้ แสดงให้เห็นว่ารูปแบบจำลองทางทฤษฎีกับข้อมูล
เชิงประจักษ์ไม่มีความแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเมทริกซ์ความคลาดเคลื่อน พบว่า
ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานยังมีค่าเกิน 2.00 และยังมีค่าดัชนีตัดแปรโมเดล
ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่มีค่าเกิน 5.00 จึงต้องทำการปรับโมเดลต่อไป

3. การปรับโมเดลเพื่อให้รูปแบบจำลองทางทฤษฎีมีความสอดคล้องกับข้อมูล
เชิงประจักษ์มากขึ้น กระทำได้ดังนี้

3.1 การพิจารณาเมทริกซ์ความคลาดเคลื่อนจากตาราง 12 พบว่าค่า
ความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐาน ของค่าผลระหว่างตัวแปรยังมีค่าเกิน 2.00
ซึ่งแสดงว่าโมเดลดังกล่าวยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งค่าผลของตัวแปร
เหล่านี้ได้แก่

ผลของการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียนที่มีต่อกิจกรรมภาษาอังกฤษ
นอกห้องเรียน (2.130) ความรู้พื้นฐานเดิม (2.064) เวลาที่ใช้ในการเรียน (2.047)
ความถนัดในการเรียน (2.223) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (2.162)

ผลของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีต่อความรู้พื้นฐานเดิม (2.211)

ความถนัดในการเรียน (2.051) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (2.158)

3.2 การพิจารณาดัชนีตัดแปรโมเดลจากตาราง 13 พบว่ายังมีค่า

ดัชนีตัดแปรโมเดลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่มีค่าเกิน 5.00 อยู่บ้าง ซึ่งได้แก่ค่าผลระหว่าง

ตัวแปรต่าง ๆ ต่อไปนี้

ผลของประสบการณ์ตรงที่มีต่อเจตคติในการเรียน (5.009)

และผลของความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศที่มีต่อกิจกรรมภาษาอังกฤษ
นอกห้องเรียน (5.119)

ตาราง 12 ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปแบบมาตรฐานของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 2

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
พลังงาน(ENC)	.000														
เจตคติ(ATT)	1.886	.000													
เครื่องมือ(INS)	1.764	.715	.707												
บูรณาการ(INT)	1.779	.718	.817	.818											
นิสัยการเรียนรู้(STU)	1.103	.704	.612	.571	.255										
ประสบการณ์(EXP)	1.079	1.779	.189	1.293	.956	1.311									
สื่อ(MED)	1.550	1.763	.781	1.544	.917	1.049	1.272								
กิจกรรม(ACT)	1.393	1.226	-.007	1.135	.769	1.176	2.130	.854							
ความรู้(KNOW)	1.273	.812	1.357	1.155	.326	1.454	2.064	2.211	2.211						
เวลา(TIM)	1.108	1.633	1.509	1.068	.070	.390	1.047	.989	1.214	1.057					
กลุ่มเพื่อน(PEE)	.000	.000	.337	.164	.020	.601	.072	-.173	.026	.731	.000				
ฐานะ(ECO)	.000	1.444	.093	1.015	.698	1.620	.830	.650	.428	1.115	.000	.000			
การสอน(TEA)	.000	.000	.000	.000	.000	-1.483	.875	-.334	.962	.362	.000	.000	.000		
ความกดดัน(APT)	.000	.493	1.791	.758	-.111	.064	2.223	2.051	.815	.529	.000	.000	.000	.000	
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	1.097	-.013	1.437	.359	-.251	1.101	2.162	2.158	1.052	.921	.774	.905	1.237	.158	.472

$$\chi^2_{(40, N = 387)} = 43.85, p < .312$$

Adjusted Goodness of Fit Index = .955 , Goodness of Fit Index = .935

Root Mean Square Residual = .032

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .576

ตาราง 13 ค่าดัชนีวัดแปรปรวนเดลของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 2

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
สิ่งเสริม(ENC)	.000	2.407	1.229	1.194	.353	.250	.154	.015	.885	.001	.000	.000	.000	.000	.078
เจตคติ(ATT)	3.781	.000	.230	2.220	3.667	5.009	2.197	2.816	.092	1.648	.000	3.592	.000	.243	.234
เครื่องมือ(INS)	.000	.000	.000	.149	.149	.059	1.936	.217	.606	.516	.149	.298	.000	3.541	2.145
บุรณาการ(INT)	.000	.000	.000	.000	.000	.952	.151	.897	.025	.025	.000	.596	.000	.003	.109
นิยามการเรียบ(STU)	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.161	.084	.480	.889	.000	.097	.000	.120	.410
ประสบการณ์(EXP)	.000	.000	.115	.383	.000	.000	.004	1.094	.958	.013	.497	2.560	3.038	.000	.942
สื่อ(MED)	.000	1.169	.000	.000	.507	.000	.000	3.632	2.643	2.886	.022	.109	1.712	3.673	3.224
กิจกรรม(ACT)	.000	.019	.000	.183	.000	.000	3.445	.000	3.072	1.356	1.458	1.811	2.297	5.119	4.157
ความรู้(เพิ่ม)(KNO)	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.155	.000	.000	.960	.000	.000	1.763	.000	.015
เวลา(TIM)	.000	2.213	1.028	.655	.000	.071	1.019	.060	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	-.018	.000	.000	1.449	1.998	.212	.000	.000

$$\chi^2_{(40, N = 387)} = 43.85, p < .312$$

Goodness of Fit Index = .985

Adjusted Goodness of Fit Index = .955

Root Mean Square Residual = .032

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .576

3.3 นำค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานและค่าดัชนีหักแปรโมเดล

มาพิจารณาและดำเนินการดังต่อไปนี้ คือ เพิ่มค่าผลของตัวแปรต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ
ค่าผลของประสบการณ์ตรงที่มีต่อเจตคติในการเรียนและผลของความถนัดในการเรียน
ภาษาต่างประเทศที่มีต่อกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

3.4 ดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมลิสเรล 7 ผลการวิเคราะห์

ได้ค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้ ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ เท่ากับ .507 ค่าสถิติไค-สแควร์
เท่ากับ 41.44 (χ^2 (52, N = 387) = 41.44, $p < .853$) ค่าดัชนีวัดระดับ
ความกลมกลืนเท่ากับ .986 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว เท่ากับ .967
และค่าดัชนีรากของกำลังที่สองเฉลี่ยของเศษ เท่ากับ .027

จากสถิติดังกล่าวจะเห็นว่า รูปแบบจำลองทางทฤษฎีที่ทดสอบ

มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากขึ้น เนื่องจากค่าไค-สแควร์มีความน่าจะเป็น
สูงกว่า .05 ($p < .853$) ซึ่งสถิตินี้ แสดงให้เห็นว่ารูปแบบจำลองทางทฤษฎีกับข้อมูล
เชิงประจักษ์ไม่มีความแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเมทริกซ์ความคลาดเคลื่อน พบว่า
ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานยังมีค่าเกิน 2.00 และยังมีค่าดัชนีหักแปรโมเดล
ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่มีค่าเกิน 5.00 จึงต้องทำการปรับโมเดลต่อไป

4. การปรับโมเดลเพื่อให้รูปแบบจำลองทางทฤษฎีมีความสอดคล้องกับข้อมูล

เชิงประจักษ์มากขึ้น กระทำได้ดังนี้

4.1 การพิจารณาเมทริกซ์ความคลาดเคลื่อนจากตาราง 14 พบว่า

ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐาน ของค่าผลระหว่างตัวแปรยังมีค่าเกิน 2.00 ซึ่งแสดงว่าโมเดลดังกล่าวยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งค่าผลของตัวแปรเหล่านี้ได้แก่

ผลของการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัวที่มีต่อการรู้จัก

เชิงบูรณาการ (2.945)

ผลของการรู้จักเชิงบูรณาการที่มีต่อประสบการณ์ตรง (2.405) และ

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน (2.851)

4.2 การพิจารณาดัชนีตัดแปรโมเดลจากตาราง 15 พบว่ายังมีค่า

ดัชนีตัดแปรโมเดลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่มีค่าเกิน 5.00 อยู่บ้าง ซึ่งได้แก่ค่าผลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ต่อไปนี้

ผลของการส่งเสริมภาษาอังกฤษในครอบครัวที่มีต่อการรู้จักเชิงบูรณาการ

(8.188)

และผลของประสบการณ์ตรงที่มีต่อการรู้จักเชิงบูรณาการ (6.414)

4.3 การพิจารณาสถิติ t จากตาราง 16 เมื่อกำหนดค่าระดับนัยสำคัญที่

ค่าผลนั้นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและควรตัดออกไปจากรูปแบบจำลอง จากหลักเกณฑ์นี้เอง

จะเห็นว่า ค่าผลระหว่างตัวแปรที่มีค่าสถิติ t ต่ำกว่าค่าสัมบูรณ์ 1.96 ได้แก่ค่าผลของ

ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน

ตาราง 14 ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปแบบมาตรฐานของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 3

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
ส่งเสริม(ENC)	-.188														
เจตคติ(ATT)	.824	.099													
เครื่องมือ(INS)	.685	.355	.329												
บูรณาการ(INT)	2.945	.236	.719	.567											
อสังหาริมทรัพย์(STU)	.754	.291	.961	.777	.236										
ประสบการณ์(EXP)	.135	.308	-.028	2.405	.735	.396									
สื่อ(MED)	1.844	1.217	.793	2.851	.892	1.288	2.018								
กิจกรรม(ACT)	.445	.025	.163	1.736	.845	.495	1.267	.569							
ความรู้(เพิ่ม)(KNO)	-.239	1.452	1.112	1.233	.329	.002	.856	.657	.792						
เวลา(TIM)	-.361	1.306	.473	.752	-.138	-.833	.860	-.521	.735	.372					
กลุ่มเพื่อน(PEE)	.877	.350	.265	1.167	.272	1.347	.544	.445	.460	.190	.000				
ฐานะ(ECO)	-.059	.947	-.619	1.200	.549	1.397	.609	.272	.196	.179	.000	.000			
การสอน(TEA)	.088	-.159	-.060	.329	-.012	-.883	.780	-.078	.864	-.090	.000	.000	.000		
ความกดดัน(APT)	-.552	.500	1.625	.874	-.177	-.553	.868	-.042	.570	.480	.000	.000	.000	.000	
ผลลัพธ์(ACH)	-.224	.454	1.293	.190	-.281	.302	.074	-.581	.753	.583	.790	.605	.075	-.094	.483

$$\chi^2 (52, N = 387) = 41.44, p < .853$$

Adjusted Goodness of Fit Index = .967, Goodness of Fit Index = .986

Root Mean Square Residual = .027

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .507

ตาราง 15 ค่าดัชนีวัดประสิทธิผลของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 3

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
ส่งเสริม(ENC)	.000	.154	.341	4.443	.002	.284	.001	.118	.220	.151	1.480	.000	.000	.000	.000
เจตคติ(ATT)	.321	.000	.067	3.706	.118	.000	.501	.032	1.221	2.302	.000	.850	.000	.384	.120
เครื่องมือ(INS)	.000	.000	.000	2.849	.840	.004	.823	.023	.003	.000	.000	1.297	.000	2.861	1.221
บูรณาการ(INT)	8.188	.000	.000	.000	.000	6.414	1.561	3.332	.006	.034	1.455	1.659	.247	.083	.098
ประสิทธิภาพ(STU)	.000	.000	.891	1.501	.000	.212	.060	.164	.071	.160	.000	.286	.000	.070	.237
ประสบการณ์(EXP)	.000	.288	.065	.081	.000	.000	.130	.086	.032	.417	1.004	2.301	1.108	.000	.391
สื่อ(MED)	.000	1.086	.000	.000	.371	.000	.000	.136	.255	1.016	.031	.054	1.098	.000	.067
กิจกรรม(ACT)	.000	.009	.000	.011	.000	.000	.000	.000	.055	.014	1.691	2.634	1.232	.000	1.577
ความรู้(KNOW)	.482	1.614	.000	.000	.006	.371	.106	.000	.000	.055	.000	.000	1.217	.000	1.418
เวลา(TIM)	.155	1.103	.000	.372	.000	1.086	.468	.104	.016	.000	.000	.000	.000	.000	.000
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	.003	.523	.000	1.878	.981	.000	.530	2.823	.000	.000	.040	.032	1.231	.000	.000

$$\chi^2_{(52, N = 387)} = 41.44, p < .853$$

Goodness of Fit Index = .986

Adjusted Goodness of Fit Index = .967

Root Mean Square Residual = .027

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .507

ตาราง 16 ค่าสถิติ t จากการเปรียบเทียบครั้งที่ 3

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
ส่งเสริม(ENC)	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	6.832*	2.304*	5.056*	.000
เจตคติ(ATT)	.000	.000	.000	.000	.000	3.764*	.000	.000	.000	.000	5.300*	.000	7.507*	.000	.000
เครื่องมือ(INS)	4.174*	7.874*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	3.519*	.000	.000
บูรณาการ(INT)	.000	7.330*	7.257*	.000	3.914*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000
นิสัยการเรียนรู้(STU)	4.382*	3.143*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	4.656*	.000	7.256*	.000	.000
ประสบการณ์(EXP)	17.987*	.000	.000	.000	4.521*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	-2.378*	.000
สื่อ(MED)	2.390*	.000	3.335*	3.038*	.000	4.538*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	1.948	.000
กิจกรรม(ACT)	6.593*	.000	2.238*	.000	3.170*	23.722*	1.648	.000	.000	.000	.000	.000	.000	2.084*	.000
ความรู้(เพิ่ม)(KNO)	.000	.000	3.969*	3.919*	.000	.000	.000	2.960*	.000	.000	4.969*	5.092*	.000	11.174*	.000
เวลา(TIM)	.000	.000	.000	.000	2.583*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	2.011*	1.614	2.353*	.000
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	.000	.000	2.828	.000	.000	3.477*	.000	.000	15.999*	4.622*	.000	.000	.000	.000	.000

$$\chi^2_{(52, N = 387)} = 41.44, p < .853$$

Goodness of Fit Index = .986

Adjusted Goodness of Fit Index = .967

Root Mean Square Residual = .027

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .507

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.4 นำค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานและค่า

ดัชนีตัดแปรโมเดลมาพิจารณาและดำเนินการดังต่อไปนี้ คือ เพิ่มค่าผลของตัวแปรต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ ค่าผลของการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัวที่มีต่อการรู้จักเชิงบูรณาการ ผลของการรู้จักเชิงบูรณาการที่มีต่อประสบการณ์ตรงและผลของประสบการณ์ตรงที่มีต่อการรู้จักเชิงบูรณาการ เข้าไปในโมเดล และตัดผลของความถดถอยในการเรียน ภาษาต่างประเทศที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียนออกจากโมเดล

4.5 ดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสเปสเรล 7 ผลการวิเคราะห์ได้ค่า

สถิติต่าง ๆ ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ เท่ากับ .476 ค่าสถิติไค-สแควร์ เท่ากับ $35.93 (\chi^2_{(44, N = 387)} = 35.93, p < .933)$ ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน เท่ากับ .988 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว เท่ากับ .971 และค่าดัชนีราก ของกำลังที่สองเฉลี่ยของเศษ เท่ากับ .024

จากค่าสถิติดังกล่าวจะเห็นว่า รูปแบบจำลองทางทฤษฎีที่ทดสอบ มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากยิ่งขึ้น เนื่องจากค่าไค-สแควร์มีความน่าจะเป็น สูงกว่า .05 ($p < .933$) ซึ่งสถิตินี้ แสดงให้เห็นว่ารูปแบบจำลองทางทฤษฎีกับข้อมูล เชิงประจักษ์ไม่มีความแตกต่างกันแต่เมื่อพิจารณาเมตริกซ์ความคลาดเคลื่อน พบว่า ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานยังมีค่าเกิน 2.00 และยังมีค่าดัชนีตัดแปรโมเดล ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่มีค่าเกิน 5.00 จึงต้องทำการปรับโมเดลต่อไป

5. การปรับโมเดลเพื่อให้รูปแบบจำลองทางทฤษฎีมีความสอดคล้องกับข้อมูล เชิงประจักษ์มากขึ้น กระทำได้ดังนี้

5.1 การพิจารณาเมทริกซ์ความคลาดเคลื่อนจากตาราง 17 พบว่าไม่มี

ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐาน ของค่าผลระหว่างตัวแปรใดยังมีค่าเกิน 2.00

5.2 การพิจารณาดัชนีตัดแปรโมเดลจากตาราง 18 พบว่ายังมีค่า

ดัชนีตัดแปรโมเดลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่มีค่าต่ำกว่า 5.00 แต่มีค่าผลของกิจกรรม ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ และค่าผลของความถนัด ในการเรียนภาษาต่างประเทศที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน ที่มีค่าเกิน 3.00

5.3 การพิจารณาสถิติ t จากตาราง 19 เมื่อกำหนดสารระดับนัยสำคัญที่

ค่าผลนั้นไม่มีนัยสำคัญในทางสถิติและควรตัดออกไปจากรูปแบบจำลอง จากหลักเกณฑ์นี้เอง จะเห็นว่า ค่าผลระหว่างตัวแปรที่มีค่าสถิติ t ต่ำกว่าค่าสัมบูรณ์ 1.96 ได้แก่ค่าผลของ การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัวที่มีต่อการตั้งใจเชิงบูรณาการ และผลของ การตั้งใจเชิงบูรณาการที่มีต่อประสบการณ์ตรง

ตาราง 17 ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 4

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
สิ่งเสริม(ENC)	-.016														
เจตคติ(ATT)	.771	.156													
เครื่องมือ(INS)	.653	.311	.296												
บุรณาการ(INT)	.745	.327	.651	.600											
นิสัยการเรียนรู้(STU)	.735	.266	.953	.808	.236										
ประสบการณ์(EXP)	.241	.464	.431	.604	.698	.470									
สื่อ(MED)	.477	1.212	.544	.687	1.005	.539	.589								
กิจกรรม(ACT)	.398	.169	.690	.529	.836	.555	1.381	.762							
ความรู้เดิม(KNO)	-.652	1.283	1.156	.738	.220	-.460	1.500	.298	.633						
เวลา(TIM)	-.509	1.215	.497	.435	-.243	-1.020	1.182	-.647	.555	.168					
กลุ่มเพื่อน(PEE)	.825	.387	.229	1.005	.264	1.378	.527	.467	.451	.163	.000				
ฐานะ(ECO)	.068	.905	-.661	.635	.545	1.453	.585	.278	.072	.036	.000	.000			
การสอน(TEA)	.179	-.138	-.032	.488	.003	-.736	1.103	.081	.790	-.166	.000	.000	.000		
ความถนัด(APT)	-.591	.492	1.612	.832	-.187	-.688	2.125	.065	.563	.464	.000	.000	.000	.000	
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	-.350	.349	1.369	.078	-.389	.001	1.395	-.768	.621	.417	.572	-.080	-.180	.475	.701

$$\chi^2_{(44, N = 387)} = 35.93, p < .933$$

Adjusted Goodness of Fit Index = .971, Goodness of Fit Index = .988

Root Mean Square Residual = .024

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .476

ตาราง 18 สหสัมพันธ์อันดับของค่าการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 4

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
ส่งเสริม(ENC)	.000	.025	.355	.468	.010	.435	1.151	.340	.827	.279	1.340	.000	.000	.000	.000
เจตคติ(ATT)	.188	.000	.002	.968	.052	.000	.387	.014	1.011	2.217	.000	.703	.000	.308	.091
เครื่องมือ(INS)	.000	.000	.000	.021	.830	.211	1.245	.258	.086	.009	.003	1.407	.000	2.817	1.599
บุรณการ(INT)	.000	.000	.000	.000	.000	.000	1.402	.040	.091	.000	.655	.214	.556	.072	.160
นิสัยการเรียน(STU)	.000	.000	.901	.035	.000	.074	.113	.069	.077	.162	.000	.276	.000	.072	.291
ประสบการณ์(EXP)	.000	.167	.063	.000	.000	.000	.118	.128	.014	.469	1.282	2.319	.876	.000	.227
สื่อ(MED)	.000	1.180	.000	.000	.492	.000	.000	1.373	2.228	2.190	.024	.101	1.671	3.661	.942
กิจกรรม(ACT)	.000	.009	.000	.028	.000	.000	.000	.000	.037	.011	1.723	2.683	1.214	.000	1.651
ความรู้(ENO)	.109	1.114	.000	.000	.004	.154	.205	.000	.000	.044	.000	.000	.846	.000	1.084
เวลา(TIM)	.273	1.171	.000	.145	.000	1.288	.342	.145	.017	.000	.077	.000	.000	.000	.000
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	.040	.570	.000	.611	1.113	.000	.305	3.081	.000	.000	.016	.118	1.462	.000	.000

$$\chi^2_{(44, N = 387)} = 35.93, p < .933$$

Goodness of Fit Index = .988

Adjusted Goodness of Fit Index = .971

Root Mean Square Residual = .024

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .476

ตาราง 19 ค่าสถิติ t จากการปรับปรุงครั้งที่ 4

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
ส่งเสริม(ENC)	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	6.856*	2.348*	5.249*	.000
เจตคติ(ATT)	.000	.000	.000	.000	.000	3.601*	.000	.000	.000	.000	5.186*	.000	7.463*	.000	.000
เครื่องมือ(INS)	4.223*	7.846*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	3.468*	.000	.000
บูรณาการ(INT)	.641	7.155*	6.953*	.000	2.620*	.851	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000
นิสัยการเรียนรู้(STU)	4.414*	3.048*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	4.663*	.000	7.271*	.000	.000
ประสบการณ์(EXP)	16.434*	.000	.000	.485	3.944*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000
สื่อ(MED)	2.661*	.000	3.578*	3.050*	.000	4.316*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000
กิจกรรม(ACT)	6.532*	.000	2.237*	.000	3.159*	23.766*	1.671	.000	.000	.000	.000	.000	.000	2.088*	.000
ความรู้เดิม(KNO)	.000	.000	3.748*	4.392*	.000	.000	.000	3.029*	.000	.000	5.102*	4.994*	.000	11.100*	.000
เวลา(TIM)	.000	.000	.000	.000	2.550*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	2.042*	1.643*	2.299*	.000
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	.000	.000	2.826*	.000	.000	3.644*	.000	.000	16.056*	4.640*	.000	.000	.000	.000	.000

$$\chi^2_{(44, N = 387)} = 35.93, p < .933$$

Goodness of Fit Index = .988

Adjusted Goodness of Fit Index = .971

Root Mean Square Residual = .024

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .476

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.4 นำค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานและค่าดัชนีหักแปรโมเดล

ตลอดจนค่าสถิติ t มาพิจารณาและดำเนินการดังต่อไปนี้ คือ เพิ่มค่าผลของตัวแปรต่าง ๆ ต่อไปนี้คือ เพิ่มผลของการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัวที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และผลของความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน เข้าไปในโมเดล หาค่าผลของการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัวที่มีต่อการรับรู้เชิงบูรณาการ ผลของการรับรู้เชิงบูรณาการที่มีต่อประสบการณ์ตรงออกไปจากโมเดล

5.5 ดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมลิสเรล 7 ผลการวิเคราะห์ที่

ได้ค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้ ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ เท่ากับ .490 ค่าสถิติไค-สแควร์ เท่ากับ 42.00 ($\chi^2_{(43, N = 387)} = 42.00, p < .978$) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน เท่ากับ .989 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว เท่ากับ .974 และค่าดัชนีรากของกำลังที่สองเฉลี่ยของเศษ เท่ากับ .022

จากค่าสถิติดังกล่าวจะเห็นว่า รูปแบบจำลองทางทฤษฎีที่ทดสอบ

มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากยิ่งขึ้น เนื่องจากค่าไค-สแควร์มีความน่าจะเป็นสูงกว่า .05 ($p < .978$) ซึ่งสถิตินี้ แสดงให้เห็นว่ารูปแบบจำลองทางทฤษฎีกับข้อมูลเชิงประจักษ์ไม่มีความแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเมทริกซ์ความคลาดเคลื่อน พบว่าค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานยังมีค่าเกิน 2.00 และยังมีค่าดัชนีหักแปรโมเดลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่มีค่าเกิน 5.00 จึงต้องทำการปรับโมเดลต่อไป

6. การปรับโมเดลเพื่อให้รูปแบบจำลองทางทฤษฎีมีความสอดคล้องกับข้อมูล

เชิงประจักษ์มากขึ้น กระทำได้ดังนี้

6.1 การพิจารณาเมทริกซ์ความคลาดเคลื่อนจากตาราง 20 พบว่าไม่มีค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานของผลระหว่างตัวแปรใดยังมีค่าเกิน 2.00

6.2 การพิจารณาดัชนีตัดแปรโมเดลจากตาราง 21 พบว่ายังมีค่าดัชนีตัดแปรโมเดลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่มีค่าต่ำกว่า 5.00 แต่มีผลของความถัดในการเรียนภาษาต่างประเทศที่มีต่อการรู้จักเชิงบูรณาการ ที่มีค่าสูงถึง 2.797 จึงสมควรเพิ่มผลระหว่างตัวแปรดังกล่าวเข้าไปในโมเดล

6.3 การพิจารณาสถิติ t จากตาราง 22 เมื่อกำหนดค่าระดับนัยสำคัญที่ทางการเรียนมีค่าต่ำ (1.713) จึงตัดผลออกไปจากโมเดล

ตาราง 20 ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานของการปรับปรุง

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
สิ่งเสริม(ENC)	-.001														
เจตคติ(ATT)	.887	.091													
เครื่องมือ(INS)	.776	.390	.380												
บุรณาการ(INT)	1.867	.261	.635	.530											
นิสัยการเขียน(STU)	.773	.303	.960	.818	.238										
ประสบการณ์(EXP)	.299	.286	.016	.256	.755	.534									
สื่อ(MED)	1.116	1.217	.807	1.391	.894	.170	.972								
กิจกรรม(ACT)	.515	.005	.194	-.116	.855	.521	.375	.519							
ความรู้เสริม(KNO)	-.063	1.318	1.102	.796	.274	-.366	.752	-.035	.641						
เวลา(TIM)	-.501	1.273	.481	.488	-.066	-.997	.811	-.230	.698	.222					
กลุ่มเพื่อน(PEE)	.807	.338	.218	1.064	.250	1.276	.494	.417	.443	.164	.000				
ฐานะ(ECO)	.110	.937	-.653	.863	.570	1.435	.574	.336	.136	-.002	.000	.000			
การสอน(TEA)	.144	-.160	-.048	.455	-.005	-.861	.807	-.047	.789	-.133	.000	.000	.000		
ความกดดัน(APT)	-.614	.497	1.605	.924	-.180	-.610	.857	-.082	.582	.477	.489	.000	.000	.000	
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	-.357	.389	1.272	-.019	-.219	.035	.064	.139	.597	.435	.595	-.129	-.144	.489	.680

$$\chi^2_{(43, N = 387)} = 42.00, p < .978$$

$$\text{Adjusted Goodness of Fit Index} = .974, \text{ Goodness of Fit Index} = .989$$

$$\text{Root Mean Square Residual} = .022$$

$$\text{Total Coefficient of Determination for structural Equation} = .490$$

ตาราง 21 ค่าดัชนีวัดความเหมาะสมของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 5

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
ส่งเสริม(ENC)	.000	.168	.445	.575	.009	.325	.118	.011	.112	.259	1.325	.000	.000	.000	.000
เจตคติ(ATT)	.408	.000	.101	1.050	.146	.000	.620	.045	1.068	2.338	.000	.806	.000	.385	.104
เครื่องมือ(INS)	.000	.000	.000	.741	.822	.009	.641	.031	.012	.002	.002	1.431	.000	2.797	1.310
บูรณาการ(INT)	2.673	.000	.000	.000	.000	.000	.246	.120	.076	.000	.897	.534	.574	.146	.299
นิสัยการเรียนรู้(STU)	.000	.000	.889	.425	.000	.257	.088	.162	.088	.063	.000	.293	.000	.068	.139
ประสบการณ์(EXP)	.000	.383	.061	2.446	.000	.000	1.160	.192	.100	.518	.930	2.116	1.133	.000	.172
สื่อ(MED)	.000	1.074	.000	.000	.367	.000	.000	.117	.342	1.119	.029	.058	1.100	.000	.030
กิจกรรม(ACT)	.000	.005	.000	.023	.000	.000	.000	.000	.005	.649	1.498	2.284	1.319	.000	.036
ความรู้เดิม(KNO)	.027	1.193	.000	.000	.000	.049	.190	.000	.000	.069	.000	.000	.916	.000	.666
เวลา(TIM)	.268	1.237	.000	.244	.000	1.251	.403	.111	.027	.000	.083	.000	.000	.000	.000
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	.190	.547	.000	1.039	.690	.000	.349	.000	.000	.000	.006	.345	1.073	.000	.000

$$\chi^2_{(43, N = 387)} = 42.00, p < .978$$

Goodness of Fit Index = .989

Adjusted Goodness of Fit Index = .974

Root Mean Square Residual = .022

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .490

ตาราง 22 ค่าสถิติ t จากการปรับปรุงครั้งที่ 5

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
ส่งเสริม(ENC)	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	6.861*	2.355*	5.317*	.000
เจตคติ(ATT)	.000	.000	.000	.000	.000	3.844*	.000	.000	.000	.000	5.271*	.000	7.499*	.000	.000
เครื่องมือ(INS)	4.274*	7.871*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	3.488*	.000	.000
บูรณาการ(INT)	.000	7.095*	7.158*	.000	3.024*	2.552*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000
นิสัยการเรียนรู้(STU)	4.342*	3.131*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	4.661*	.000	7.263*	.000	.000
ประสบการณ์(EXP)	17.843*	.000	.000	.000	4.487*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	2.398*	.000
สื่อ(MED)	2.367*	.000	3.345*	2.990*	.000	4.481*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	1.951	.000
กิจกรรม(ACT)	6.760*	.000	2.208*	.000	3.213*	23.634*	1.653	.000	.000	.000	.000	.000	.000	2.125*	.000
ความรู้(ENO)	.000	.000	3.864*	4.215*	.000	.000	.000	3.050*	.000	.000	5.070*	5.024*	.000	11.109*	.000
เวลา(TIM)	.000	.000	.000	.000	2.569*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	2.055*	1.646	2.259*	.000
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	.000	.000	2.973	.000	.000	3.484*	.000	1.713	16.107*	4.577*	.000	.000	.000	6.638*	.000

$$\chi^2_{(43, N = 387)} = 42.00, p < .978$$

Goodness of Fit Index = .989

Adjusted Goodness of Fit Index = .974

Root Mean Square Residual = .022

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .490

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6.4 นำค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานและค่าดัชนีคิดแปรโมเดล

ตลอดจนค่าสถิติ t มาพิจารณาและดำเนินการดังต่อไปนี้ คือ เพิ่มผลของตัวแปรต่าง ๆ

ต่อไปนี้คือ เพิ่มผลของความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศที่มีต่อการรู้จักเชิงเครื่องมือ
เข้าไปในโมเดล

6.5 ดำเนินการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมลิสเรล 7 ผลการวิเคราะห์

ได้ค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้ ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ เท่ากับ .500 ค่าสถิติไค-สแควร์ เท่ากับ
 32.12 (χ^2 (50, $N = 387$) = 32.12 , $p < .977$) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน
 เท่ากับ .989 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว เท่ากับ .974 และค่าดัชนีราก
 ของกำลังที่สองเฉลี่ยของเศษ เท่ากับ .020

จากค่าสถิติดังกล่าวจะเห็นว่า รูปแบบจำลองทางทฤษฎีที่ทดสอบ

มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์มากยิ่งขึ้น เนื่องจากค่าไค-สแควร์มีความน่าจะเป็น
 สูงกว่า .05 ($p < .977$) ซึ่งสถิตินี้ แสดงให้เห็นว่ารูปแบบจำลองทางทฤษฎีกับข้อมูล
 เชิงประจักษ์ไม่มีความแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเมทริกซ์ความคลาดเคลื่อนจากตาราง 23
 ค่าดัชนีคิดแปรโมเดลจากตาราง 24 และค่าสถิติ t จากตาราง 25 พบว่าอยู่ในเกณฑ์
 ที่ยอมรับกันจึงถือว่าสิ้นสุดการปรับโมเดลและถือว่าโมเดลที่นำเสนอในภาพประกอบ 10
 เป็นโมเดลที่สมบูรณ์ที่สุด มีความสอดคล้องกันระหว่างข้อมูลเชิงประจักษ์กับรูปแบบจำลอง
 ทางทฤษฎี

ตาราง 23 ค่าความคลาดเคลื่อนในรูปคะแนนมาตรฐานของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 6

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
สิ่งเสริม(ENC)	-.017														
เจตคติ(ATT)	.853	.094													
เครื่องมือ(INS)	.727	.467	.433												
บุพการี(INT)	1.816	.294	.724	.590											
นิสัยการเรียน(STU)	.785	.298	.971	.825	.244										
ประสบการณ์(EXP)	.221	.293	.169	.355	.754	.411									
สื่อ(MED)	1.139	1.220	.492	1.286	.896	.292	.780								
กิจกรรม(ACT)	.488	.016	.223	-.079	.867	.506	.391	.518							
ความรู้เดิม(KNO)	-.315	1.349	-.067	.474	.288	-.432	.501	-.078	.094						
เวลา(TIM)	-.387	1.264	.069	.352	-.169	-.992	.682	-.720	.167	-.108					
กลุ่มเพื่อน(PEE)	.853	.344	.260	1.091	.265	1.311	.516	.412	.449	.177	.000				
ฐานะ(ECO)	.011	.939	-.661	.862	.551	1.392	.544	.244	.117	.097	.000	.000			
การสอบ(TEA)	.127	-.160	-.052	.460	-.007	-.874	.797	-.076	.820	-.123	.000	.000	.000		
ความกดดัน(APT)	-.141	.522	.350	.528	-.146	-.192	.242	-.117	.161	.088	.000	.000	.000	.000	
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	-.033	.401	.096	-.323	-.303	.83	-.258	-.979	.040	-.051	.583	-.014	-.130	.112	.095

$$\chi^2_{(50, N = 387)} = 32.12, p < .977$$

Adjusted Goodness of Fit Index = .974, Goodness of Fit Index = .989

Root Mean Square Residual = .020

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .500

ตาราง 24 ค่าดัชนีวัดแบบจำลองของการปรับปรุงโมเดลครั้งที่ 6

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
ส่งเสริม(ENC)	.000	.145	1.069	.649	.000	.563	.136	.285	.475	.203	1.416	.000	.000	.000	.000
เจตคติ(ATT)	.352	.000	.100	1.067	.123	.000	.611	.031	1.129	2.283	.000	.830	.000	.385	.109
เครื่องมือ(INS)	.000	.000	.000	.591	.895	.073	1.076	.047	2.099	.198	.000	1.438	.000	.000	.041
บูรณาการ(INT)	2.564	.000	.000	.000	.000	.000	.248	.100	.067	.000	.916	.552	.585	.151	.283
นิสัยการเรียนรู้(STU)	.000	.000	.892	.434	.000	.247	.087	.194	.072	.158	.000	.280	.000	.071	.250
ประสบการณ์(EXP)	.000	.332	.058	2.331	.000	.000	1.145	.200	.066	.708	.938	2.150	1.136	.000	.056
สื่อ(MED)	.000	1.067	.000	.000	.363	.000	.000	.117	.353	1.013	.031	.053	1.083	.000	.068
กิจกรรม(ACT)	.000	.009	.000	.021	.000	.000	.000	.000	.046	.012	1.705	2.657	1.220	.000	1.616
ความรู้เดิม(KNO)	.282	1.269	.000	.000	.000	.254	.129	.000	.000	.045	.000	.000	1.026	.000	1.224
เวลา(TIM)	.205	1.204	.000	.233	.000	1.195	.418	.124	.016	.000	.077	.000	.000	.000	.000
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	.003	.546	.000	1.037	1.031	.000	.440	2.941	.000	.000	.030	.067	1.290	.000	.000

$$\chi^2_{(50, N = 387)} = 32.12, p < .977$$

Goodness of Fit Index = .989

Adjusted Goodness of Fit Index = .974

Root Mean Square Residual = .020

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .500

ตาราง 25 ค่าสถิติ t จากการปรับปรุงครั้งที่ 6

	ENC	ATT	INS	INT	STU	EXP	MED	ACT	KNO	TIM	PEE	ECO	TEA	APT	ACH
ส่งเสริม(ENC)	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	6.845*	2.327*	5.068*	.000
เจตคติ(ATT)	.000	.000	.000	.000	.000	3.800*	.000	.000	.000	.000	5.287*	.000	7.503*	.000	.000
เครื่องมือ(INS)	4.033*	7.882*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	3.210*	1.681	.000
บูรณาการ(INT)	.000	7.108*	7.142*	.000	3.033*	2.521*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000
นิสัยการเรียบ(STU)	4.392*	3.141*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	4.652*	.000	7.256*	.000	.000
ประสบการณ์(EXP)	17.854*	.000	.000	.000	4.499*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	2.398*	.000
สื่อ(MED)	2.391*	.000	3.327*	2.990*	.000	4.484*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	.000	1.934	.000
กิจกรรม(ACT)	6.580*	.000	2.222*	.000	3.171*	23.654*	1.635	.000	.000	.000	.000	.000	.000	2.069*	.000
ความรู้(ENO)	.000	.000	3.768*	4.210*	.000	.000	.000	2.982*	.000	.000	5.043*	5.042*	.000	11.050*	.000
เวลา(TIM)	.000	.000	.000	.000	2.569*	.000	.000	.000	.000	.000	.000	2.026*	1.627	2.229*	.000
ผลสัมฤทธิ์(ACH)	.000	.000	2.755*	.000	.000	3.564*	.000	.000	16.077*	4.634*	.000	.000	.000	6.648*	.000

$$\chi^2 (50, N = 387) = 32.12, p < .977$$

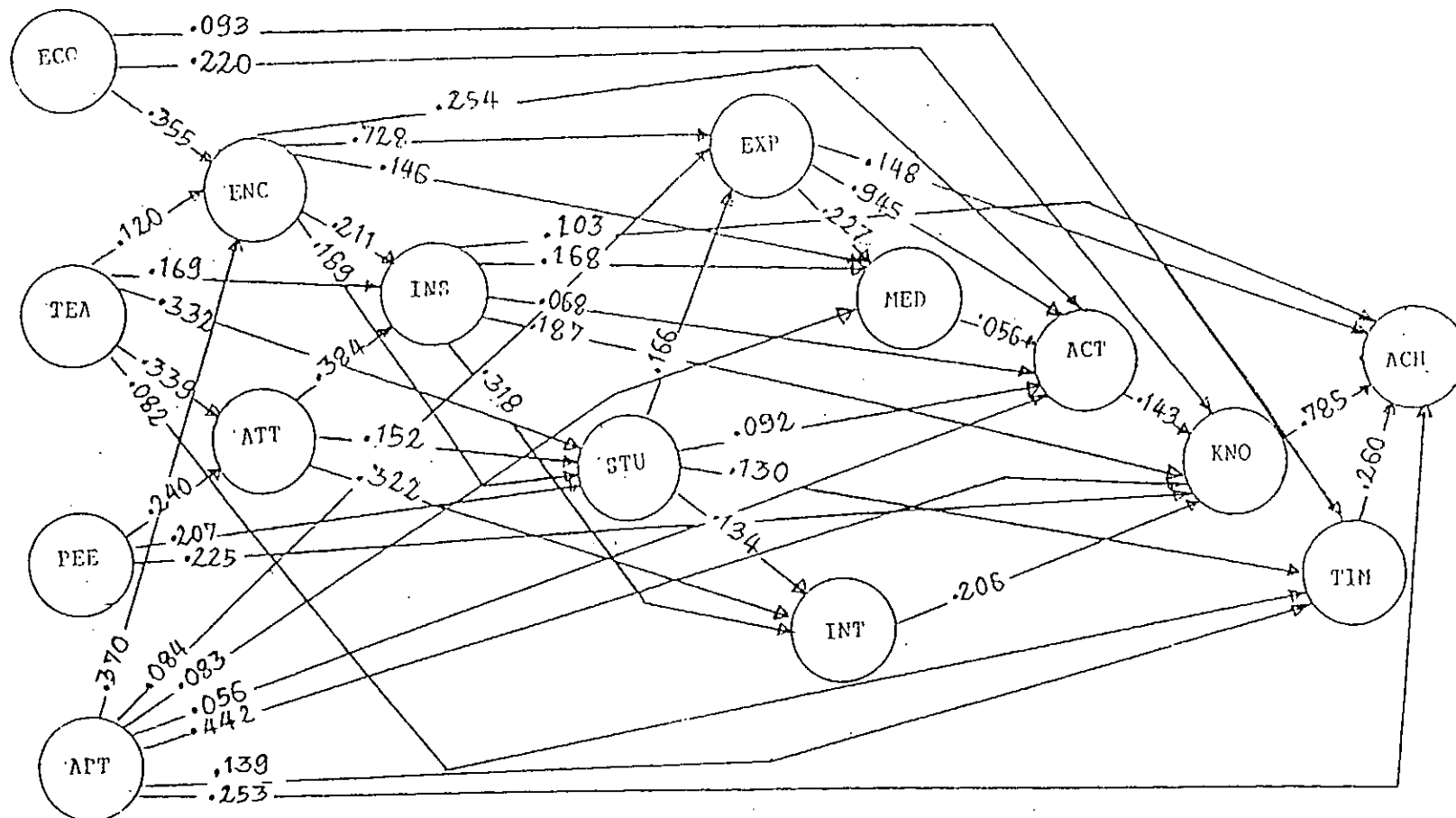
Goodness of Fit Index = .989

Adjusted Goodness of Fit Index = .974

Root Mean Square Residual = .020

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .500

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาพประกอบ 10 ผลของตัวแปรที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

$$\chi^2_{(50, N = 387)} = 32.12, p < .977$$

Goodness of Fit Index = .989

Adjusted Goodness of Fit Index = .974

Root Mean Square Residual = .020

Total Coefficient of Determination for structural Equation = .500

จากการทดสอบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และการปรับโมเดลเพื่อให้
แบบจำลองสมมติฐานการวิจัยมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ สามารถสรุป
เป็นตารางได้ดังนี้

ตาราง 26 การปรับโมเดลเพื่อให้แบบจำลองสมมติฐานการวิจัยสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ค่าไค-สแควร์	GFI	AGFI	RMR	SDR	MI	t Value
$\chi^2_{(42, N=387)} = 196.53, p < .001$	.938	.823	.095	>2	>5	-
$\chi^2_{(46, N=387)} = 59.83, p < .083$	.980	.948	.034	>2	>5	-
$\chi^2_{(40, N=387)} = 43.85, p < .312$	.985	.955	.032	>2	>5	-
$\chi^2_{(52, N=387)} = 41.44, p < .853$	.986	.967	.027	>2	>5	/
$\chi^2_{(44, N=387)} = 35.93, p < .933$	.988	.971	.024	>2	>5	/
$\chi^2_{(43, N=387)} = 42.00, p < .978$	.989	.974	.022	<2	<5	/
$\chi^2_{(50, N=387)} = 32.12, p < .977$	.989	.974	.022	<2	<5	/

หมายเหตุ GFI = Goodness of Fit Index

RMR = Root Mean Square Residual

SDR = Standardize Residual

MI = Model Modification Indices

แบบจำลองโครงสร้างเชิงเส้น ชนิดความสัมพันธ์เชิงสาเหตุในแบบจำลองท้ายสุด
ตั้งกล่าวมาข้างต้น ปรากฏผลการวิเคราะห์ซึ่งแสดงถึงผลโดยรวม ผลโดยอ้อมและผลโดยตรง
ระหว่างตัวแปรภายนอกต่อตัวแปรภายใน และระหว่างตัวแปรภายในต่อตัวแปรภายใน
ดังตาราง 27 และ 28 ต่อไปนี้

ตาราง 27 ผลโดยรวม ผลโดยย่อและผลโดยตรงระหว่างตัวแปรภายนอกที่ส่งผลต่อ

ตัวแปรภายในของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นแบบจำลองท้ายสุด

ตัวแปรภายใน	ตัวแปรภายนอกที่เป็นสาเหตุ											
	ECO			PEE			TEA			APT		
	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
ส่งเสริม (ENC)	.260	-.095	.355*	.048	.048	.000	.065	-.055	.120*	.092	-.287	.370*
เจตคติ (ATT)	.035	.035	.000	.254	.014	.240*	.359	.020	.339*	-.003	-.003	.000
เครื่องมือ (INS)	.069	.069	.000	.107	.107	.000	.321	.152	.169*	.019	.019	.000
บูรณาการ (INT)	.062	.062	.000	.161	.161	.000	.287	.287	.000	.006	.006	.000
นิสัยการโยน (STU)	.055	.055	.000	.254	.047	.207*	.399	.067	.332*	.017	.017	.000
ประสบการณ์ (EXP)	.199	.199	.000	.077	.077	.000	.114	.114	.000	.014	-.070	.084*
สื่อ (MED)	.114	.114	.000	.071	.071	.000	.139	.139	.000	.097	.014	.083
กิจกรรม (ACT)	.137	.137	.000	.095	.095	.000	.155	.155	.000	.027	-.029	.056*
ความรู้พื้นฐาน (KNO)	.265	.045	.220*	.158	-.067	.225*	.141	.141	.000	.451	.009	.442*
เวลา (TIM)	.225	.132	.093*	-.030	-.030	.000	.205	.123	.082	.368	.229	.139*
ผลสัมฤทธิ์ (ACH)	.186	.186	.000	-.093	-.093	.000	.107	.107	.000	.547	.294	.253*

หมายเหตุ TE = ผลโดยรวม, IE = ผลโดยย่อ, DE = ผลโดยตรง

$$\chi^2_{(50, N = 387)} = 32.12, p = .977$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นในแบบจำลองท้ายสุด พบว่า ตัวแปรภายนอก ที่มีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ(.253)

นอกจากนี้ยังพบอีกว่าตัวแปรความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ ยังมีผลโดยตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ต่อความรู้พื้นฐานเดิม(.442) การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว(.370) เวลาที่ใช้ในการเรียน(.139) ประสบการณ์ตรง(.084) การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน(.083) และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน(.056)

ตัวแปรฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมมีผลโดยตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ต่อ การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว(.355) ความรู้พื้นฐานเดิม(.220) เวลาที่ใช้ในการเรียน(.093)

สำหรับตัวแปรคุณภาพการสอนมีผลโดยตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ต่อเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ(.339) นิัยการเรียน(.332) การรู้จักเชิงเครื่องมือ(.169) การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว(.120) และเวลาที่ใช้ในการเรียน(.082)

ส่วนตัวแปรกลุ่มเพื่อนมีผลโดยตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ต่อเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ(.240) ความรู้พื้นฐานเดิม(.225) และนิัยการเรียน(.207)

สำหรับค่าผลโดยรวม ผลโดยอ้อม ผลโดยตรงของตัวแปรภายในคือตัวแปรภายในจากผลของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นในแบบจำลองท้ายสุดปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 28 ผลโดยรวม ผลโดยย่อและผลโดยตรงระหว่างตัวแปรภายในที่ส่งผลต่อตัวแปรภายใน ของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นแบบจำลองท้ายสุด

ตัวแปร		ตัวแปรภายในที่เป็นสาเหตุ																													
		ENC			ATT			INS			INT			STU			EXP			MED			ACT			KNO			TIM		
		TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE
ตัวแปรต้น	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	
เงินเฟ้อ(ENC)	-.105	-.105	.000	-.070	-.070	.000	-.120	-.120	.000	-.063	-.063	.000	-.019	-.019	.000	-.118	-.118	.000	-.002	-.002	.000	-.043	-.043	.000	-.304	-.304	.000	.101	.101	.000	
เงินเดือน(ATT)	.122	.122	.000	-.005	-.005	.000	-.016	-.016	.000	-.009	-.009	.000	.027	.027	.000	.163	-.015	.000	.000	.000	.000	-.006	-.006	.000	-.042	-.042	.000	.014	.014	.000	
เครื่องใช้(INS)	.236	.025	.211*	.367	-.017	.384*	-.032	-.032	.000	-.017	-.017	.000	.006	.006	.000	.038	.038	.000	-.001	-.001	.000	-.011	-.011	.000	-.080	-.080	.000	.027	.027	.000	
บุคลากร(INT)	.215	.215	.000	.462	.130	.332*	.289	-.029	.318*	-.015	-.015	.000	.162	.018	.134*	.165	.057	.108*	-.001	-.001	.000	-.010	-.010	.000	-.073	-.073	.000	.024	.024	.000	
ข้อมูลการไหล(STU)	.188	-.001	.189*	.138	-.014	.152*	-.025	-.025	.000	-.013	-.013	.000	.001	.001	.000	.002	.002	.000	.000	.000	.000	-.009	-.009	.000	-.064	-.064	.000	.021	.021	.000	
ประสบการณ์(EXP)	.683	-.045	.728*	-.028	-.028	.000	-.092	-.092	.000	-.048	-.048	.000	.152	-.014	.166*	-.086	-.086	.000	-.002	-.002	.000	-.033	-.033	.000	-.232	-.232	.000	.077	.077	.000	
สื่อ(MED)	.393	.247	.146*	.114	.114	.000	.164	-.004	.168*	.125	-.028	.153*	.065	.055	.000	.268	-.009	.277*	-.001	-.001	.000	-.019	-.019	.000	-.133	-.133	.000	.044	.044	.000	
กิจกรรม(ACT)	.725	.473	.251*	.033	.033	.000	.012	-.052	.064*	-.025	-.025	.000	.244	.152	.092*	.910	-.035	.945*	.051	-.001	.052	-.023	-.023	.000	-.161	-.161	.000	.053	.053	.000	
ความรู้(ความรู้(KNO))	.156	.156	.000	.168	.168	.000	.242	.055	.187*	.196	-.010	.206*	.069	.059	.000	.171	.171	.000	.007	.007	.000	.135	-.008	.143*	-.053	-.053	.000	.018	.018	.000	
เวลา(TIM)	.162	.162	.000	.110	.110	.000	.155	.155	.000	.081	.081	.000	.155	.025	.130*	.156	.156	.000	.003	.003	.000	.056	.056	.000	.392	.392	.000	-.130	-.130	.000	
ผลรวม(ACH)	.206	.206	.000	.137	.137	.000	.236	.133	.103	.124	.124	.000	.037	.037	.000	.233	.085	.148*	.004	.004	.000	.085	.085	.000	.599	-.186	.785*	.198	-.062	.260*	

หมายเหตุ TE = ผลโดยรวม, IE = ผลโดยย่อ, DE = ผลโดยตรง, * = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

$$\chi^2 (50, N = 387) = 32.12, p < .977$$

สมการโครงสร้างเชิงเส้นแบบจำลองท้ายสุดของตัวแปร 14 ตัวแปร

ENC = .06%, ATT = .265, INS = .270, INT = .428, STU = .344, EXP = .537

MED = .313, ACT = .736, KNO = .407, TIM = .276, ACH = .597, TOTAL = .500

ตาราง 28 ผลโดยรวม ผลโดยย่อและผลโดยตรงระหว่างตัวแปรภายในที่ส่งผลกระทบต่อตัวแปรภายใน ของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้าง เรียงเส้นในแบบจำลองท้ายสุด

ตัวแปร		ตัวแปรภายในที่เป็นสาเหตุ																													
		ENC			ATT			IRS			INT			STU			EXP			MED			ACT			KRO			TIM		
		TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE			
ตัวแปร	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE	TE	IE	DE				
ตัวแปร (ENC)	-.105	-.105	.000	-.070	-.070	.000	-.120	-.120	.000	-.063	-.063	.000	-.019	-.019	.000	-.118	-.118	.000	-.002	-.002	.000	-.043	-.043	.000	-.304	-.304	.000	.101	.101	.000	
ตัวแปร (ATT)	.122	.122	.000	-.005	-.005	.000	-.016	-.016	.000	-.009	-.009	.000	.027	.027	.000	.163	-.015	.000	.000	.000	.000	-.006	-.006	.000	-.042	-.042	.000	.014	.014	.000	
ตัวแปร (IRS)	.236	.025	.211*	.367	-.017	.384*	-.032	-.032	.000	-.017	-.017	.000	.006	.006	.000	.038	.038	.000	-.001	-.001	.000	-.011	-.011	.000	-.080	-.080	.000	.027	.027	.000	
ตัวแปร (INT)	.215	.215	.000	.462	.130	.332*	.289	-.029	.318*	-.015	-.015	.000	.162	.028	.134*	.165	.057	.108*	-.001	-.001	.000	-.010	-.010	.000	-.073	-.073	.000	.024	.024	.000	
ตัวแปร (STU)	.188	-.001	.189*	.138	-.014	.152*	-.025	-.025	.000	-.013	-.013	.000	.001	.001	.000	.002	.002	.000	.000	.000	.000	-.009	-.009	.000	-.064	-.064	.000	.021	.021	.000	
ตัวแปร (EXP)	.683	-.045	.728*	-.028	-.028	.000	-.092	-.092	.000	-.048	-.048	.000	.152	-.014	.166*	-.086	-.086	.000	-.002	-.002	.000	-.033	-.033	.000	-.232	-.232	.000	.077	.077	.000	
ตัวแปร (MED)	.393	.247	.146*	.114	.114	.000	.164	-.004	.168*	.125	-.028	.153*	.065	.065	.000	.268	-.009	.277*	-.001	-.001	.000	-.019	-.019	.000	-.133	-.133	.000	.044	.044	.000	
ตัวแปร (ACT)	.725	.473	.251*	.033	.033	.000	.012	-.052	.064*	-.025	-.025	.000	.244	.152	.092*	.910	-.035	.945*	.051	-.001	.052	-.023	-.023	.000	-.161	-.161	.000	.053	.053	.000	
ตัวแปร (KRO)	.156	.156	.000	.168	.168	.000	.242	.055	.187*	.196	-.010	.206*	.069	.069	.000	.171	.171	.000	.007	.007	.000	.135	-.008	.143*	-.053	-.053	.000	.018	.018	.000	
ตัวแปร (TIM)	.162	.162	.000	.110	.110	.000	.155	.155	.000	.081	.081	.000	.155	.025	.130*	.156	.156	.000	.003	.003	.000	.056	.056	.000	.392	.392	.000	-.130	-.130	.000	
ตัวแปร (ACH)	.206	.206	.000	.137	.137	.000	.236	.133	.103	.124	.124	.000	.037	.037	.000	.233	.085	.148*	.004	.004	.000	.085	.085	.000	.599	-.186	.785*	.193	-.062	.260*	

หมายเหตุ TE = ผลโดยรวม, IE = ผลโดยย่อ, DE = ผลโดยตรง, * = มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นในแบบจำลองท้ายสุด พบว่า
ตัวแปรภายใน ที่มีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม(.785)
เวลาที่ใช้ในการเรียน(.260) ประสพการณ์ตรง(.148) และการรู้จักเชิงเครื่องมือ(.103)

นอกจากนี้ยังพบอีกว่าการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัวมีผลโดยตรง
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ต่อประสพการณ์ตรง(.728) กิจกรรมภาษาอังกฤษ
นอกห้องเรียน(.251) การรู้จักเชิงเครื่องมือ(.211) นิสัยการเรียนรู้(.189) และการเรียน
ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน(.146)

เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษมีผลโดยตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
ต่อการรู้จักเชิงเครื่องมือ(.384) การรู้จักเชิงบูรณาการ(.322) และนิสัยการเรียนรู้(.152)

การรู้จักเชิงเครื่องมือ มีผลโดยตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05-
ต่อการรู้จักเชิงบูรณาการ(.318) ความรู้พื้นฐานเดิม(.187) การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อ
นอกห้องเรียน(.168) และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน(.068)

นิสัยการเรียนรู้ มีผลโดยตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ต่อประสพการณ์ตรง
(.166) การรู้จักเชิงเครื่องมือ(.134) เวลาที่ใช้ในการเรียน(.130) และกิจกรรม
ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน(.092)

ประสพการณ์ตรง มีผลโดยตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ต่อกิจกรรม
ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน(.945) การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน(.227) และ
การรู้จักเชิงบูรณาการ(.108)

การรู้จักเชิงบูรณาการ มีผลโดยตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
ต่อความรู้พื้นฐานเดิม(.206) และการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน(.153)

การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน มีผลทางตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05 ต่อกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน(.056)

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน มีผลโดยตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .05 ค่าความรู้พื้นฐานเดิม(.143)

นอกจากนี้ ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นในแบบจำลองท้ายสุด ยังสามารถอธิบาย
สมการโครงสร้างตัวแปร (R^2) ในแบบจำลองได้ดังนี้คือ อธิบายตัวแปรการส่งเสริม
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัวได้ร้อยละ 6.70 เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษได้ร้อยละ
26.50 การรู้จักเชิงเครื่องมือได้ร้อยละ 27.00 การรู้จักเชิงบูรณาการได้ร้อยละ 42.80
นิสัยการเรียนรู้ได้ร้อยละ 34.40 ประสบการณ์ตรงได้ร้อยละ 53.70 การเรียนภาษาอังกฤษ
จากสื่อนอกห้องเรียนได้ร้อยละ 31.30 กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนได้ร้อยละ 73.60
ความรู้พื้นฐานเดิมได้ร้อยละ 40.70 เวลาที่ใช้ในการเรียนได้ร้อยละ 27.60 และผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 59.70 และสามารถอธิบายสมการโครงสร้าง
รวมทั้งหมดได้ร้อยละ 50.00 ซึ่งแสดงไว้ในตาราง 28 ซึ่งถือได้ว่าเป็นแบบจำลอง
ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่มีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นที่น่าเชื่อถือและยอมรับได้ดังที่ สาริส
(Sarlis. 1984 : 282) ได้กล่าวไว้ว่า ในทางสังคมศาสตร์นั้น เครื่องมือการวัด
มักไม่ค่อยเที่ยงตรงและไม่น่าเชื่อถือ ทำให้ตัวแปรที่ศึกษาสามารถอธิบายความแปรปรวน
ของตัวแปรภายในได้ เพียงเล็กน้อย ถ้าแบบจำลองความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นสามารถ
อธิบายความแปรปรวนได้ถึงร้อยละ 40 ย่อมถือได้ว่าเป็นผลลัพธ์ที่ดีและยอมรับได้
ด้วยหลักเกณฑ์ดังกล่าว จึงถือได้ว่าเป็นแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดกรมสามัญศึกษา
กรุงเทพมหานคร ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ มีความน่าเชื่อถือและยอมรับได้ อีกทั้งยังเป็น
แบบจำลองที่มีนัยสำคัญทางสถิติและมีความเหมาะสม เนื่องจากตัวแปรเกือบทุกตัวมีผลต่อกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์การจำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis)

การวิเคราะห์การจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำ โดยใช้เทคนิคดิสคริมีแนทอนาลิซิส (Discriminant Analysis)

ในที่นี้จะเรียกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำว่า "กลุ่มสูง" และ "กลุ่มต่ำ" ตามลำดับ ในการจำแนกนักเรียนเป็นสองประเภทดังกล่าว อาศัยหลัก 2 ประการควบคู่กัน กล่าวคือ เมื่อจำแนกกลุ่มแล้ว

1. ทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันในด้านผลสัมฤทธิ์มากที่สุด (สำเร็จ บุญเรืองรัตน์. 2528 : 141 ; อ้างอิงมาจาก Tatsuoka. 1970)
2. ทั้งสองกลุ่มมีสมาชิกมากพอ ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามเงื่อนไขการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ตามเทคนิคดิสคริมีแนทอนาลิซิส กล่าวคือทั้งสองกลุ่มควรจะแตกต่างกันอย่างแท้จริงและเงื่อนไขเกี่ยวกับจำนวนตัวแปร จำนวนสมาชิกจะเป็นตัวจำกัดจำนวนตัวแปรที่จะศึกษา ทั้งนี้เพราะถ้าจำนวนสมาชิกในแต่ละกลุ่มมีน้อย จำนวนตัวแปรที่จะเปรียบเทียบก็ย่อมต้องอยู่ในวงจำกัด ทัทสุโอกะ (สำเร็จ บุญเรืองรัตน์. 2528 : 141 ; อ้างอิงมาจาก Tatsuoka. 1970) เสนอแนะว่า ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งสองกลุ่มรวมกันควรจะเป็น 2 หรือ 3 เท่าของจำนวนตัวแปรที่จะศึกษา และถ้าจะให้เหมาะสมกลุ่มตัวอย่างที่เล็กกว่าควรจะมีสมาชิกไม่น้อยกว่าจำนวนตัวแปรที่จะศึกษา ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาตัวแปรทั้งสิ้น 14 ตัวแปร

ในการวิเคราะห์การจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ต้องสามารถตอบปัญหาการวิจัย 2 ประการนี้ได้คือ

1. มีตัวแปรชุดใดที่สามารถบอกความแตกต่างระหว่างกลุ่มได้ดีที่สุด
2. ตัวแปรแต่ละตัวมีความสามารถในการจำแนกกลุ่มได้ดีเพียงไร

ในการวิเคราะห์การจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ต้องสามารถตอบปัญหาการวิจัย 2 ประการนี้ได้คือ

1. มีตัวแปรชุดใดที่สามารถบอกความแตกต่างระหว่างกลุ่มได้ดีที่สุด
2. ตัวแปรแต่ละตัวมีความสามารถในการจำแนกกลุ่มได้ดีเพียงไร

ในการวิจัยครั้งนี้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีคะแนนเต็ม 63 คะแนน กลุ่มสูงคือกลุ่มนักเรียนที่มีคะแนนไม่ต่ำกว่า 55 คะแนน มีนักเรียนที่ได้คะแนนเข้ากันหลายคน จึงทำให้กลุ่มสูงมีนักเรียนทั้งสิ้นจำนวน 50 คน และกลุ่มต่ำคือกลุ่มนักเรียนที่มีคะแนนไม่เกิน 18 คะแนน มีทั้งสิ้นจำนวน 38 คน

การวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนนีขอเสนอรายละเอียดต่าง ๆ เป็นลำดับดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (Multi-variate Analysis of Variance = MANOVA) ในการตรวจสอบว่ากลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีค่าเป็นทรอยด์ (Centroid) ของกลุ่มแตกต่างกันจริงผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง 29

ตาราง 29 ค่าเซนทรอยด์ (Centroid)

ค่าเซนทรอยด์ กลุ่มสูง	ค่าเซนทรอยด์ กลุ่มต่ำ	ค่าไฮเทลลิง (Hotellings) (H)	ค่าวิลค์ (Wilks) (λ)
2.784	-3.663	10.4340**	.0875**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่าคุณค่าเซนทรอยด์ (Centroid) ของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ผู้วิจัยจึงใช้เทคนิควิธีวิเคราะห์ดิสคริมิแนนทอนาลิซิสในการหาสมการของเส้นแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำได้ดีที่สุด

2. การวิเคราะห์การจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
ผู้วิจัยใช้เทคนิคดิสคริมิแนนทอนาลิซิส (Discriminant Analysis) โดยวิธีวิลค์ (Wilks Method) ผลการวิเคราะห์ได้แสดงไว้ในตาราง 30

ตาราง 30 สภาพของกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำ
และผลที่ได้จากการวิเคราะห์แต่ละขั้นตอน

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ยกลุ่มสูง($\bar{X}_H$)	ค่าเฉลี่ยกลุ่มต่ำ($\bar{X}_L$)	สัมประสิทธิ์การจำแนก(SDC)
ส่งเสริม(ENC)	35.66	39.45	-.719
เจตคติ(ATT)	69.92	66.16	-.239
เครื่องมือ(INS)	61.02	54.79	.426
นิสัย(STU)	113.90	109.68	.348
ประสบการณ์(EXP)	32.96	32.87	1.037
สื่อ(MED)	28.14	26.13	-.413
กิจกรรม(ACT)	40.64	36.58	-.376
ความรู้เดิม(KNO)	38.82	15.50	1.151
เวลา(TIM)	5.46	4.18	-.227
ความถนัด(APT)	31.34	18.39	.228

Canonical Correlation = .9553**

Wilks' Lambda = .0875**

Eigenvalue = 10.4340**

χ^2 (10, N = 88) = 197.364**

** = p < .01

จะเห็นว่า ตัวแปรที่มีความสำคัญในการจำแนกกลุ่มสูงออกจากกลุ่มต่ำมี 10 ตัว เรียงลำดับความสำคัญดังนี้ ความรู้พื้นฐานเดิม ประสบการณ์ตรง การส่งเสริมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษในครอบครัว การรู้จักเชิงเครื่องมือ การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อ นอกห้องเรียน กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน นิสัยการเรียนรู้ เจตคติในการเรียน ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศและเวลาที่ใช้ในการเรียนโดยผลรวมถ่วงน้ำหนัก (Weighted Sum) ของตัวแปรเหล่านี้แสดงการแบ่งแยกกลุ่มสูงกลุ่มต่ำอย่างชัดเจน และมีค่าสหสัมพันธ์คาโนนิคอล .9553

ตัวแปรที่แสดงลักษณะเด่นของกลุ่มนักเรียนที่ได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษสูงจากตาราง 30 ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม ประสบการณ์ตรง การรู้จักเชิงเครื่องมือ นิสัยการเรียนรู้และความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ตัวแปรที่แสดงลักษณะเด่นของกลุ่มนักเรียนที่ได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษต่ำจากตาราง 30 ได้แก่ การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อ นอกห้องเรียน กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษและเวลาที่ใช้ในการเรียน

นอกจากนี้การวิเคราะห์การจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยเทคนิคสถิติแบบทอแนลิสต์ ตามวิธีวิล์ค ยังได้จำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำออกจากกันได้ถึง 100 เปอร์เซ็นต์ ดังแสดงในตาราง 31

ตาราง 31 ความสามารถในการจำแนกกลุ่มโดยเทคนิคdiscriminant analysis ตามวิธีวัด

ชนิดของกลุ่ม	จำนวนสมาชิกในกลุ่ม (คน)	จำนวนสมาชิกในกลุ่มพยากรณ์	
		กลุ่มต่ำ	กลุ่มสูง
กลุ่มต่ำ	38	38 100.0%	0 .0%
กลุ่มสูง	50	0 .0%	50 100.0%

จากตาราง 30 และ 31 สามารถสร้างเป็นสมการพยากรณ์เพื่อจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงออกจากกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

$$Z' = 1.151Z_1 + 1.037Z_2 - .719Z_3 + .426Z_4 - .413Z_5 - .376Z_6 + 348Z_7 - .239Z_8 + .228Z_9 - .227Z_{10}$$

เมื่อ Z' = สมการจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง
ออกจากกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

Z_1 = ความรู้พื้นฐานเดิม

- Z_2 = ประสบการณ์ตรง
 Z_3 = การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว
 Z_4 = การรู้จักเชิงเครื่องมือ
 Z_5 = การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อออนไลน์เรียน
 Z_6 = กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน
 Z_7 = นิสัยการเรียนรู้
 Z_8 = เจตคติในการเรียน
 Z_9 = ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ
 Z_{10} = เวลาที่ใช้ในการเรียน

สมการพยากรณ์เพื่อจำแนกกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง
 ออกจากกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ ประกอบด้วยฟังก์ชันของ
 การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว เจตคติในการเรียน การรู้จักเชิงเครื่องมือ
 นิสัยการเรียนรู้ ประสบการณ์ตรง การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อออนไลน์เรียน กิจกรรม
 ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ความรู้พื้นฐานเดิม เวลาที่ใช้ในการเรียน และความถนัด
 ในการเรียนภาษาต่างประเทศตามลำดับ

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้เป็นการเสนอเนื้อหาสาระสำคัญของการวิจัยทั้งหมด โดยแบ่งออกเป็น บทย่อ
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ตามลำดับดังนี้

บทย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของกลุ่มตัวแปรองค์ประกอบทางสังคม
ซึ่งได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัวและ
กลุ่มเพื่อน กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ซึ่งได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม
ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ นิสัยการเรียนรู้ เวลาที่ใช้ในการเรียน เจตคติ
ในการเรียนภาษาอังกฤษ การรู้จักเชิงบูรณาการ การรู้จักเชิงเครื่องมือและกลุ่มตัวแปร
องค์ประกอบด้านสภาพการเรียนรู้การสอน อันประกอบด้วย คุณภาพการสอน ประสิทธิภาพตรง
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และ
เพื่อศึกษาร่วมตัวแปรใดบ้าง เป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
สูงหรือต่ำได้

กรอบความคิดในการวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปร
บางตัว ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
กรุงเทพมหานครดังนี้

1. ตัวแปรองค์ประกอบทางด้านสังคม คือฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม การส่งเสริม การเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัวและกลุ่มเพื่อน
2. ตัวแปรองค์ประกอบด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ซึ่งได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ นิัยการเรียนรู้ เวลาที่ใช้ในการเรียน เจตคติ ในการเรียนภาษาอังกฤษ - การรู้จักเชิงบูรณาการ การรู้จักเชิงเครื่องมือ
3. กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านสภาพการเรียนการสอน อันประกอบด้วย คุณภาพ การสอน ประสบการณ์ตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน และกิจกรรม ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง แบบแบ่งชั้น ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 432 คน แต่มีกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามและแบบทดสอบ ต่าง ๆ ไม่ครบ จำนวน 45 คน จึงตัดออกไป เหลือกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล จำนวน 387 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยกระทำโดยใช้แบบสำรวจ แบบสอบถามและแบบทดสอบ เป็นเครื่องมือการวิจัย ซึ่งมีรวมทั้งสิ้น 14 ฉบับ คือ แบบสอบถามฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ของบิดามารดา/ผู้ปกครองซึ่งประกอบด้วย แบบสำรวจฐานะทางเศรษฐกิจของบิดาของบิดา มารดา/ผู้ปกครองและแบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา/ผู้ปกครอง แบบสำรวจ การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว แบบวัดการคบเพื่อนอย่างเหมาะสม แบบวัด ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ แบบสำรวจนิสัยการเรียนรู้ แบบสำรวจเวลาที่ใช้ ในการเรียน แบบวัดเจตคติในการเรียนภาษาต่างประเทศ แบบสอบถามการรู้จักในการเรียน ภาษาอังกฤษ แบบสำรวจคุณภาพของการสอน แบบสอบถามประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อออนไลน์ แบบสอบถามกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน แบบวัดความรู้พื้นฐานเดิม และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้วิเคราะห์สถิติพื้นฐานของข้อมูลด้วยสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันและวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/PC+ VERSION 4.00 ส่วนการวิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร กระทำโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ PRELIS 1.20 และ LISREL 7.20

สรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร สรุปได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่นำมาศึกษา

การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างตัวแปรที่นำมาศึกษา พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กับตัวแปรที่ศึกษาดังนี้

ตัวแปรคุณภาพการสอน นิสัยการเรียนรู้ กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคม ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ การรู้จักเชิงเครื่องมือ การรู้จักเชิงบูรณาการ ความรู้พื้นฐานเดิม เวลาที่ใช้ในการเรียน

และการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน ส่วนตัวแปรการส่งเสริมการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษในครอบครัว กลุ่มเพื่อนและประสบการณ์ตรง ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน

2. การวิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่มีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ เรียงจากมากไปหาน้อยคือ (1) ความรู้พื้นฐานเดิม (2) เวลาที่ใช้ในการเรียน
(3) ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (4) ประสบการณ์ตรง (5) การรู้จัก
เชิงเครื่องมือ

นอกจากนี้ยังพบว่าความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ ประสบการณ์ตรง
และการรู้จักเชิงเครื่องมือ นอกจากมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร แล้วยังมี
ผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทางตัวแปรต่าง ๆ ดังนี้

ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ภาษาอังกฤษโดยผ่านทางความรู้พื้นฐานเดิม การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว
เวลาที่ใช้ในการเรียน ประสบการณ์ตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน
และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

ประสบการณ์ตรงมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยผ่านทาง
กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน

การรู้จักเชิงเครื่องมือ มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทางการรู้จักเชิงบูรณาการ ความรู้พื้นฐานเดิม การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อ นอกห้องเรียน และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

ส่วนตัวแปรที่มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ได้แก่

1. คุณภาพการสอน มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทางการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ การรู้จักเชิงเครื่องมือ นิสัยการเรียนและเวลาที่ใช้ในการเรียน
2. กลุ่มเพื่อน มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทาง เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ นิสัยการเรียนและความรู้พื้นฐานเดิม
3. ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ โดยผ่านทางการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว ความรู้พื้นฐานเดิม และเวลาที่ใช้ในการเรียน
4. การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทางการรู้จักเชิงเครื่องมือ นิสัยการเรียน ประสบการณ์ตรง กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อ นอกห้องเรียน
5. เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ โดยผ่านทางการรู้จักเชิงเครื่องมือ นิสัยการเรียนและการรู้จักเชิงบูรณาการ
6. นิสัยการเรียน มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทางประสบการณ์ตรง การรู้จักเชิงบูรณาการ กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และเวลาที่ใช้ในการเรียน
7. การรู้จักเชิงบูรณาการ มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ภาษาอังกฤษ โดยผ่านทางความรู้พื้นฐานเดิม

8. การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทางกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

9. กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านทางความรู้พื้นฐานเดิม

3. การวิเคราะห์การจำแนกกลุ่ม

ตัวแปรที่มีความสำคัญในการจำแนกกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงออกจากกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานครที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มี 10 ตัวแปร เรียงลำดับความสำคัญดังนี้คือ ความรู้พื้นฐานเดิม ประสบการณ์ตรง การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว การงู้อะเอียดเชิงเครื่องมือ การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน นิสัยการเรียน เจตคติในการเรียน ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศและเวลาที่ใช้ในการเรียน

ตัวแปรที่แสดงลักษณะเด่นของกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม ประสบการณ์ตรง การงู้อะเอียดเชิงเครื่องมือ นิสัยการเรียนและความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ส่วนตัวแปรที่แสดงลักษณะเด่นของกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้แก่ การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เจตคติในการเรียนและเวลาที่ใช้ในการเรียน

อภิปรายผล

การอภิปรายผลครั้งนี้ ขออภิปรายผล เป็นลำดับดังนี้

1. การอภิปรายผล เกี่ยวกับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่นำมาศึกษา

การรายงานผลของการวิจัย เกี่ยวกับตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ในการวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบ เพียร์สันระหว่างตัวแปรที่นำมาศึกษา พบว่าตัวแปร ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ เวลาที่ใช้ในการเรียน มีความสัมพันธ์สูงมากในทางบวกกับสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ นั่นคือนักเรียนที่มีความรู้พื้นฐานเดิมมากกว่าจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีความรู้พื้นฐานเดิมน้อยกว่า และนักเรียนที่มีความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศสูงกว่าจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ น้อยกว่า นอกจากนี้นักเรียนที่ใช้เวลาในการเรียนมากกว่าจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ใช้เวลาในการเรียนน้อยกว่า

2. การอภิปรายผล เกี่ยวกับการศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า เมื่อทำการศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปร ทุกตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า กลุ่มตัวแปรภายนอกทั้งหมด ได้แก่ กลุ่มเพื่อน

ฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคม คุณภาพการสอนและความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ เป็นตัวแปรที่มีผลโดยตรงและผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยที่ตัวแปร ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศที่ผลทั้งโดยตรงและโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ ส่วนตัวแปรอื่น ๆ มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น

สำหรับตัวแปรภายใน พบว่า ความรู้พื้นฐานเดิมและเวลาที่ใช้ในการเรียน มีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนตัวแปรการตั้งใจเชิงเครื่องมือ และประสบการณ์ตรงมีผลทั้งโดยตรงและโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ตัวแปรการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว เจตคติในการเรียน ภาษาอังกฤษ นิสัยการเรียน การตั้งใจเชิงบุรณาการ การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อ นอกห้องเรียนและกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการวิจัยครั้งนี้มีประเด็นที่สามารถนำไปสู่การอภิปรายได้ดังนี้

1. ในด้านผลโดยตรง

ตัวแปรที่มีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เรียงตามลำดับดังนี้ (1) ความรู้พื้นฐานเดิม (2) เวลาที่ใช้ในการเรียน (3) ความถนัด ในการเรียนภาษาต่างประเทศ (4) ประสบการณ์ตรง (5) การตั้งใจเชิงเครื่องมือ ผลการวิจัยนี้มีความสอดคล้องกับแนวความคิดและหลักฐานการวิจัยของนักวิชาการหลายท่าน ดังจะแยกอภิปรายแต่ละปัจจัยดังนี้

1.1 ผลการวิจัยที่พบว่าความรู้พื้นฐานเดิม มีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา

กรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกับผลงานวิจัยของบุญชม ศรีสะอาด (2524 : 77 - 154) ปาจารย์ รัชชวัลลภ (2527 : 68 - 70) เพ็ญ จรูญธรรมพินิจ (2530 : 121 - 127) และ จวีวรรณ หลิมวัฒนา (2533 : 196) ที่พบว่า ตัวแปรความรู้พื้นฐานเดิมมีผลโดยตรงต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้ผลการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัย ของชาวต่างประเทศได้แก่ผลงานวิจัยของโฮวเลต (Howlett. 1987 : 617-A) ที่พบว่า คะแนนการอ่านของนักเรียนในเกรด 1 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนักเรียนเกรด 9 และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเกรด 6 สามารถอธิบายความแปรปรวนของระดับคะแนนในระดับมัธยมศึกษาได้ครึ่งหนึ่ง

1.2 ผลการวิจัยที่พบว่าเวลาที่ใช้ในการเรียนมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกับแนวคิดของการ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert. 1972 : 9) ที่เสนอไว้ว่าเวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ในแต่ละหลักสูตร เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีความสำคัญมากในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และถ้าผู้เรียนใช้เวลาในการเรียนมากโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนจะมีความด้วย นอกจากนี้ผลการวิจัยนี้ยังได้ผลเช่นเดียวกับงานวิจัยของคนอื่น ๆ เช่น ดีเกนฮาร์ท (Degenhart. 1990 : 1845-A) และมูนนี่ (Moony. 1991 : 1986-A) ที่พบว่าเวลา ที่ใช้ในการเรียนมีความสัมพันธ์อย่างสูงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้บุญชม ศรีสะอาด (2524 : 77 - 154) ยังพบว่า เวลาที่ใช้ในการเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน

1.3 ผลการวิจัยที่พบว่าความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศมีผลโดยตรง

และโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญชม ศรีสะอาด (2524 : 77 - 154) ที่พบว่า ความถนัดในการเรียนมีผลโดยตรงและโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียน ซึ่งผลโดยอ้อมของความถนัดที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีผลผ่านทาง
ความรู้พื้นฐานเดิม

1.4 ผลการวิจัยที่พบว่าประสบการณ์ตรงมีผลโดยตรงและโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา
กรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของปราโมทย์ ครอบบุญศรี (2533 : 198)
ที่พบว่า ประสบการณ์ในการอยู่ต่างประเทศ และการพูดภาษาอังกฤษของสมาชิก
ภายในครอบครัวที่บ้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา

1.5 ผลการวิจัยที่พบว่าการรู้จักเชิงเครื่องมือมีผลโดยตรงและโดยอ้อม
ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของการ์ด เนอร์และคนอื่น ๆ
(Gardner. 1985 : 159 - 160 ; citing Gardner and others. 1983 :
unpaged) ที่พบว่าการรู้จักเชิงเครื่องมือ มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
เป็นภาษาที่สอง ตลอดจนผลงานวิจัยของมูนนี่ (Moony. 1991 : 179-A) ที่พบว่า การรู้จัก
เชิงเครื่องมือ เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและ
สอดคล้องกับงานวิจัยของโลเปซ (Lopez. 1990 : 1939-A) ที่พบว่าการศึกษาครูผู้สอน
สร้างการรู้จักเชิงเครื่องมือให้เกิดขึ้นกับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จะช่วยให้
นักศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

2. ในด้านผลโดยอ้อม

ตัวแปรที่มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจ

และสังคม กลุ่มเพื่อน คุณภาพการสอน การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว
 เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ นิสัยการเรียนรู้ การตั้งใจเรียน และการเรียน
 ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

2.1 ผลการวิจัยที่พบว่าฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา
 กรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของพาร์เคอร์สันและคนอื่น ๆ (Parkerson
 and others. 1984 : 638 - 646) ซองและแฮทตี (Song and Hattie.
 1984 : 1269 - 1281) และปาจรีรี่ วัชวัลลคุ (2527 : 68 - 70) ที่พบว่า ฐานะ
 ทางเศรษฐกิจของบิดามารดาของนักเรียนมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้
 ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของวิง (Wing. 1987 : 3939-A) เรโซกิ (Razouki.
 1987 : 1732-A) บรูค (Brook. 1987 : 831-A) อรพินทร์ ชูชมและคนอื่น ๆ (2529
 : 53 - 55) และสุพัตรา วิจิตรโสภา (2535 : 40 - 41) ที่พบว่าฐานะทางเศรษฐกิจและ
 สังคมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2.2 ผลการวิจัยที่พบว่ากลุ่มเพื่อนมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
 มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของพาร์เคอร์สันและคนอื่น ๆ (Parkerson and others.
 1948 : 638 - 646) ที่พบว่า กลุ่มเพื่อนของนักเรียนเกรด 5-8 มีผลโดยอ้อมต่อ
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ โดยผ่านทางสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน

2.3 ผลการวิจัยที่พบว่าคุณภาพการสอนมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
 มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของบุญชม ศรีสะอาด. 2524 : 77 - 154) ที่พบว่า
 คุณภาพการสอนมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาโดยผ่านทาง การตั้งใจ
 ใฝ่สัมฤทธิ์และอัธมโนทัศน์ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของปาจรีรี่ วัชวัลลคุ

(2527 : 68 - 70) ที่พบว่าคุณภาพการสอนมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
คณิตศาสตร์โดยผ่านทางเจตคติในการเรียนและการรู้งานใฝ่สัมฤทธิ์

2.4 ผลการวิจัยที่พบว่า การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว

มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ กอบกุล รังลิยะโรจน์
(2527 : 192) ชเนดี สวัสดิฤกษ์ (2527 : 193) และทศพล สังข์ทิตนุ (2533 : 198)
ที่พบว่า การได้รับการส่งเสริม สนับสนุนจากบิดามารดา ผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ
ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของไช (Tsai. 1993
: 3129-A) ที่พบว่า การที่บิดามารดามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสมาชิกในครอบครัวตลอดจน
ส่งเสริมและช่วยเหลือทั้งทางด้านจิตใจและเงินทองแก่นักเรียนที่เป็นบุตรหลาน จะเป็นสิ่งหนึ่ง
ที่ทำให้เด็กเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น

2.5 ผลการวิจัยที่พบว่า เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา
กรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของปราชญ์ วีชวัลคุ (2527 : 68 - 70)
ที่พบว่า เจตคติในการเรียนมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์โดยผ่านทาง
ความรู้พื้นฐานเดิม และผลการวิจัยของเพ็ญ จรูญธรรมคินิจ (2530 : 121 - 127) ที่พบว่า
เจตคติในการเรียนมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์โดยผ่านทาง การรู้งาน
ใฝ่สัมฤทธิ์และนิสัยการเรียน และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของชาวต่างประเทศ เช่น การ์ดเนอร์
(Gardner. 1985 : 156 -163) ที่พบว่า เจตคติในการเรียนเป็นตัวแปรที่มีผลโดยอ้อมต่อ
ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศ โดยผ่านทาง การรู้งานใฝ่สัมฤทธิ์
ทั้งการรู้งานเชิงบูรณาการและการรู้งานเชิงเครื่องมือ

2.6 ผลการวิจัยที่พบว่า นิสัยการเรียนมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุรีย์ ประกายจันทร์ (2536 : 304 - 305) ที่พบว่านิสัยการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .4047 และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของอัจจรา วงศ์โสธร (Achara Wongsotorn. 1987 : 31 - 45) ที่พบว่านิสัยการเรียนเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน

2.7 ผลการวิจัยที่พบว่าการรู้ใจเชิงบูรณาการ มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของการ์ดเนอร์ (Gardner. 1985 : 52) ที่พบว่าการรู้ใจเชิงบูรณาการมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศโดยผ่านทางกิจกรรมภาษาต่างประเทศนอกชั้นเรียน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของจิราภว สุทธานุกุล (2533 : บทคัดย่อ) และปราโมทย์ ครอบบุญศรี (2533 : 198) ที่พบว่าการรู้ใจเชิงบูรณาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.8 ผลการวิจัยที่พบว่าการเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของศศิธร จำภากร (2533 : 113 - 114) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน เช่น การเรียนกับเครื่องคอมพิวเตอร์ จะทำให้นักเรียนมีความพอใจกับบรรยากาศและอยากเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว ตลอดจนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.9 ผลการวิจัยที่พบว่ากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของกอบกุล รังสิยะโรจน์ (2527 : บทคัดย่อ) ที่พบว่ากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของศศิธร จำภากร (2533 : 113 - 114) ที่พบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมเสริมทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเคซี (Casey. 1986 : 30-A) และอัล-คาร์นิ (Al-Karni. 1987 : 3248-A) ที่พบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

3. การอภิปรายผล เกี่ยวกับการจำแนกกลุ่ม

ตัวแปรที่มีความสำคัญในการจำแนกกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงออกจากกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มี 10 ตัวแปร เรียงลำดับความสำคัญดังนี้คือ ความรู้พื้นฐานเดิม ประสบการณ์ตรง การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว การรู้จักเชิงเครื่องมือ การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน นิัยการเรียนรู้ เจตคติในการเรียน ความถนัดในการเรียน ภาษาต่างประเทศและ เวลาที่ใช้ในการเรียน

การรายงานผลการวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดย การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่มของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำโดยใช้เทคนิค ดิสคริมีแนทอนาลิซิส พบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงมีความรู้พื้นฐานเดิม ประสบการณ์ตรง และมีการรู้จักเชิงเครื่องมือสูง นอกจากนี้ยังมี นิัยการเรียนรู้ที่ดีและความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศสูงซึ่งสามารถอภิปรายตัวแปรต่าง ๆ ได้ดังนี้

3.1 ความรู้เดิม ถือว่าเป็นตัวแปรที่เป็นทั้งความรู้ ทักษะ และความถนัดที่จำเป็นต่อการเรียนรู่นั้น ๆ การมีความรู้เดิมอยู่มากจะเป็นรากฐานสำคัญที่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้มากขึ้น เร็วขึ้นและมั่นคงยิ่งขึ้น (บุญชม ศรีสะอาด. 2524 : 29 ; อ้างอิงมาจาก Bloom. 1976) นอกจากนี้ถ้านักเรียนขาดความรู้เดิมจะทำให้นักเรียนไม่สามารถเรียนรู้เนื้อหาใหม่ได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนด (Bloom. 1976 : 30 - 34)

3.2 ประสบการณ์ตรง การได้รับประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษจะทำให้นักเรียนได้รับความรู้และเกิดความรู้สึกขึ้นในเรื่องดังกล่าว โดยทั่วไปแล้วประสบการณ์ตรงที่ได้รับ เช่น การใช้ภาษาอังกฤษสนทนากับชาวต่างประเทศ เป็นตัวบ่อนทางภาษาตัวหนึ่ง ที่ทำให้นักเรียนได้ฝึกฝนภาษาอังกฤษและสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยอัตโนมัติ (Bloom. 1986 : 70 - 77) ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

3.3 การจูงใจเชิงเครื่องมือ เป็นการจูงใจที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองสะท้อนให้เห็นถึง ความเต็มใจ ความต้องการ หรือความปรารถนาของตนที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในด้านเศรษฐกิจ เช่น การหางานทำโดยมุ่งหวังว่า การที่ตนได้เรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะทำให้หางานที่ดีทำ ได้รับค่าตอบแทนสูงหรือมุ่งหวังว่าการเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อให้จบหลักสูตรหรือเพื่ออ่านตำรา เอกสาร หรือวารสารเกี่ยวกับภาษาเป้าหมายที่ตนเรียนในการศึกษาระดับที่สูงขึ้น และด้วยปัจจัยนี้เป็นสิ่งจูงใจให้เกิดความจำเป็นในเรื่องดังกล่าวจึงมีสูงขึ้น

3.4 นิสัยการเรียนรู้ที่ดี มีความสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียน การทำงานอย่างจริงจังและการเรียนที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน (Jakobovits. 1971 : 104 - 110) นอกจากนี้การที่นักเรียนประสบปัญหาเกี่ยวกับการเรียนแล้วไปปรึกษาครู ไม่นิ่งใจลอยขณะเรียนหนังสือ สอบถามครูผู้สอนเมื่อไม่เข้าใจใช้เวลาว่างศึกษาค้นคว้าในห้องสมุด เป็นประจำจะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จ

การเรียนมากกว่านักเรียนที่ไม่มีนิสัยการเรียนดังกล่าว (ประสาธ อิศรปรีดา. 2532 : 45)

3.5 ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ ถือว่าเป็นปัจจัยอันสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยชี้แนวทางของบุคคลในการที่จะเลือกเรียนวิชาหรืออาชีพที่ตนถนัด ซึ่งคุณสมบัติอันนี้มีความจำเป็นในด้านการเรียน เพราะจะทำให้บุคคลได้ฝึกฝนและเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนได้ดีกว่า การที่จะเคี่ยวเข็ญให้เรียนในทางที่ตนไม่ถนัด (สมบูรณ์ ชิตพงศ์ และสำเริง บุญเรืองรัตน์. 2528 : 18)

4. การอภิปรายผล เกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

แนวคิดและทฤษฎีที่นำมาเป็นพื้นฐานในการวิจัยครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นทฤษฎีทางสังคมศาสตร์ ที่ยังขาดการตรวจสอบด้วยหลักฐานเชิงประจักษ์ให้มีความเที่ยงตรงหรือมีความเข้มแข็งเพียงพอที่นักวิจัยจะสามารถนำไปตรวจสอบซ้ำ ด้วยเทคนิคสถิติขั้นสูงอย่าง การวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้การวิจัยครั้งนี้ไม่สามารถวิเคราะห์แบบจำลองความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นในลักษณะแบบจำลองเต็มรูปได้ (Structural Equation Models for Latent Variables : The Full LISREL Model) กล่าวคือ ผลการวิเคราะห์ไม่ได้รับการยืนยันว่าแบบจำลองสมมุติฐานที่สร้างขึ้นจากทฤษฎีมีความกลมกลืนสอดคล้องกับข้อมูลการวิจัย ทำให้ผู้วิจัยต้องใช้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นในลักษณะแบบจำลองย่อยที่สองที่เรียกว่าแบบจำลองโครงสร้างเชิงสาเหตุที่ตัวแปรสังเกตได้โดยตรง (Submodel 2 : Causal Models for Directly Observed Variables) จึงสามารถวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นที่มีความกลมกลืนสอดคล้องกับข้อมูลได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนำผลการวิเคราะห์มาสร้างรูปแบบจำลองความสัมพันธ์สร้างเชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้

ดังนั้นนักวิจัยสาขาสังคมศาสตร์ควรระวังว่า การจะศึกษาวิจัยด้วยเทคนิค

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นแบบเต็มรูปด้วยโมเดลลิสเรลนั้น ตัวแปรและ
 กรอบทฤษฎีจะต้องมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างที่เชื่อถือได้อย่างมาก ข้อคำถามของ
 เครื่องมือที่ใช้วัดตัวแปรและตัวแปรต่าง ๆ ในกรอบทฤษฎีที่นำมาควรมีความแปรปรวนร่วมกัน
 เพราะจะมีอำนาจสูงในการอธิบายความสัมพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ควรเป็นทฤษฎีที่เคย
 ตรวจสอบจากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นมาบ้างแล้ว นอกจากนี้ยังควรเป็น
 เครื่องมือวัดและทฤษฎีที่ได้รับการตรวจสอบยืนยันมาอย่างดี มิฉะนั้นจะทำให้ผู้วิจัยไม่อาจ
 วิเคราะห์ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นแบบเต็มรูปได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้ยังอาจทำให้
 เสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ เนื่องจากการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมลิสเรลนั้น ต้องใช้เวลา
 นานมากกว่าการวิเคราะห์สถิติแบบอื่น ๆ ซึ่งซาริส (Sarlis. 1984 : 282) ได้กล่าว
 เตือนไว้เช่นกันว่า สถานการณ์ในสังคมศาสตร์ที่มักเกิดขึ้นได้บ่อยครั้งคือ มักจะอธิบาย
 ความแปรปรวนของตัวแปรภายในได้เพียงเล็กน้อย อันเนื่องมาจากการใช้เครื่องมือวัด
 ไม่เที่ยงตรงหรือไม่น่าเชื่อถือ ซึ่งหากผู้วิจัยมีปัญหาดังกล่าว สามารถแก้ไขด้วยการวิเคราะห์
 ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นในรูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงสาเหตุแทนการวิเคราะห์
 แบบเต็มรูป จะช่วยให้ได้ผลลัพธ์การวิเคราะห์ตามจุดมุ่งหมายได้เช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

จากข้อค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะ 2 ประการ คือ

1. ข้อเสนอแนะในด้านการนำไปประยุกต์ใช้

1.1 สำหรับครูผู้สอน ครูแนะแนว และผู้บริหารการศึกษา

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ตัวแปรสำคัญที่มีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร คือ ความรู้พื้นฐานเดิม เวลาที่ใช้ในการเรียนและความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ ดังนั้นจากผลการวิจัยนี้ ครูผู้สอนควรจะช่วยสร้างความรู้พื้นฐานเดิมที่เพียงพอให้แก่เด็กเรียนก่อนที่จะเรียนเนื้อหาใหม่ เช่นก่อนที่จะเรียนวิชา อ.015 ภาษาอังกฤษหลัก 5 ครูผู้สอนควรตรวจสอบว่านักเรียนมีทักษะต่าง ๆ ตามเนื้อหาวิชา อ.014 ภาษาอังกฤษหลัก 4 มากน้อยเพียงใด ส่วนเด็กที่นักเรียนขาดอยู่ ครูก็ควรจัดสอนซ่อมเสริมให้เด็กเรียนก่อนที่จะพวกเขาจะเรียนเนื้อหาใหม่ สำหรับเวลาที่ใช้ในการเรียน ซึ่งหมายถึงเวลาที่นักเรียนใช้ในการเรียนอย่างแท้จริงในแต่ละคาบเรียนนั้น ครูควรมีการสอนที่มีคุณภาพ ที่เข้าใจและดึงดูดความสนใจให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนแต่ละคาบเรียนอย่างแท้จริง เพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเรียนมากขึ้น และในด้านความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ เนื่องจากขณะนี้ยังไม่มีหลักฐานสนับสนุนว่าจะสามารถเพิ่มความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศให้กับนักเรียนได้อย่างไร สิ่งที่ควรกระทำคือ การใช้แบบวัดความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ สำหรับการวิจัยปัญหาการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียน เพื่อผู้สอนจะได้แก้ไข้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้อง จากผลการวิจัยยังพบว่าประสบการณ์ตรง การลงใจเชิงเครื่องมือ มีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ สิ่งที่ครูผู้สอน

ครูแนะแนวและผู้บริหารการศึกษาควรกระทำคือ การสนับสนุนให้นักเรียนเกิดการรู้จักเชิงเครื่องมือ โดยชี้แนะให้นักเรียนได้เห็นประโยชน์และคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษว่ามีประโยชน์ต่อหน้าที่การงาน ความก้าวหน้าในชีวิตและการศึกษาในระดับสูงอย่างไร นอกจากนี้ควรส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษโดยตรงมากยิ่งขึ้น

1.2 สำหรับตัวนักเรียนเอง นักเรียนควรสร้างเจตคติในการเรียนที่ดี สร้างนิสัยการเรียนที่ดีให้เกิดขึ้นกับตนเอง หมั่นเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะส่งเสริมความรู้ให้กับตนเอง เช่น กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียนและการมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาอังกฤษโดยตรง เช่น การสนทนาภาษาอังกฤษกับชาวต่างประเทศ หรือกลุ่มเพื่อน ตลอดจนครู-อาจารย์ที่สอน นอกจากนี้นักเรียนควรรับผิดชอบในการปรับปรุงความรู้พื้นฐานเดิมให้มีเพียงพอก่อนที่จะเรียนเนื้อหาใหม่ และนักเรียนคนใดที่มีความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศค่อนข้างต่ำ ก็ควรจะอุทิศเวลาให้กับการศึกษาทบทวน หรือทำแบบฝึกหัดให้มากขึ้น

1.3 สำหรับผู้ปกครองนักเรียน ผู้ปกครองนักเรียนควรจะเข้าใจว่าฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม และการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัวของผู้ปกครองมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ดังนั้นผู้ปกครองควรส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้มากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรจะมีการวิเคราะห์ตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับประถมศึกษา เนื่องจากนักเรียนประถมศึกษาผู้นั้นอยู่ในช่วงการพัฒนากายที่แตกต่างจากนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นไปได้ว่า

รูปแบบความสัมพันธ์ของตัวแปรที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในสองระดับนี้อาจจะแตกต่างกันอยู่บ้าง

2.2 ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่าในแบบจำลองความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร สามารถอธิบายสมการโครงสร้างรวมทั้งหมดได้ร้อยละ 50.00 แสดงว่ายังมีตัวแปรอื่นที่เป็นสาเหตุของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ยังไม่ได้นำมาศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ควรที่นักวิจัยที่สนใจจะได้ศึกษาทฤษฎีแนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อนำตัวแปรอื่น ๆ ที่ไม่ได้ศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้มาศึกษาเพิ่มเติมว่าจะสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพิ่มขึ้นอีกหรือไม่เพียงใด

2.3 งานวิจัยที่จะศึกษา เรื่องความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ควรพิจารณาตัวแปรที่จะศึกษาว่า เป็นตัวแปรที่ใช้เครื่องมือวัดที่มีการตรวจสอบซ้ำแล้วว่ามี ความเที่ยงตรง เชื่อถือได้ ข้อคำถามมีความแปรปรวนร่วมกัน มีมาตรวัดในระดับอันตรภาค (Ratio) ขึ้นไป หากตัวแปรมีการแยกเป็นองค์ประกอบย่อย ก็ควรที่จะเลือกเฉพาะตัวแปรที่ได้รับการตรวจสอบและยืนยันจากการวิเคราะห์องค์ประกอบมาแล้ว นอกจากนี้ควรเป็นตัวแปรที่มีทฤษฎีและหลักฐานการวิจัยด้วยวิธีการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุมายืนยันสนับสนุน จึงจะสามารถนำมาใช้ศึกษาวิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.4 งานวิจัยที่สนใจจะศึกษาวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรต่าง ๆ ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ LISREL ควรนำข้อมูลดิบ (Raw Data) ที่จะวิเคราะห์ มาจัดทำข้อมูลเมทริกซ์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร เมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมกันระหว่างตัวแปร โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ PRELIS ซึ่งเป็นโปรแกรมที่มีมาพร้อมกับโปรแกรมลิสเรล

จะช่วยให้นักวิจัยวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุได้โดยสะดวกรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ
เนื่องจากโปรแกรม PRELIS สามารถจัดทำแมทริกซ์ความแปรปรวนได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้
โปรแกรมยังช่วยปรับเปลี่ยนข้อมูลให้มีการกระจายเป็นโค้งปกติ สามารถคัดเลือกตัวแปร
เพื่อใช้ในการวิเคราะห์โปรแกรมลิสเรลได้ตามต้องการ โดยไม่ต้องเตรียมข้อมูลดิบใหม่
นอกจากนี้ยังสามารถจัดเตรียมแมทริกซ์ข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมลิสเรลได้
หลายรูปแบบ เพื่อให้สอดคล้องกับวิธีการวิเคราะห์แต่ละวิธีของโปรแกรมลิสเรล ที่ต้องใช้
แมทริกซ์ข้อมูลในรูปแบบที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังสามารถวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณได้ด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกศรี ทองฤทธิ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกาเลือกใช้ความรู้ ความสามารถในการแก้ปัญหาวิชาลิสลกับภูมิหลังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร," ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์ ปริญญาการศึกษา 2531. หน้า 169. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- กมลทิพย์ เสวตมาลย์. ระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530. จัดสำเนา.
- กรรณิการ์ ทองทา. การเปรียบเทียบความเข้าใจและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการสอนด้วยวิธีการอาร์เอสเอ็มและวิธีการโคลซ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. จัดสำเนา.
- กาญจนา จงอุตสาห์. ระดับความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531. จัดสำเนา.
- กาญจนา ศรีภทรวิทย์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธี MIT และวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. จัดสำเนา.
- การมัธยมศึกษา, กอง. จำนวนห้องเรียน นักเรียน ครูและภารโรงในสังกัดกองการมัธยมศึกษาปีการศึกษา 2538. กรุงเทพฯ : กรมสามัญศึกษา, 2538.

- เกศสุดา ฐาภาวิชรุณ. "การเปรียบเทียบวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสูงและต่ำ," ใน
รวมบทความวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2529. หน้า 396-397. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- กุลชาติ โยธิตา. การเปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
ทักษะการฟัง-พูด เพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอน
แบบบทบาทสมมติและวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. จัดสำเนา.
- ถ่อ สวัสดิทานิชย์. "สัมภาษณ์พิเศษ ดร.ถ่อ สวัสดิทานิชย์ : ขยายโอกาสทางการศึกษา,"
แนะแนว. 27(144) : 9-12 ; มกราคม 2536.
- กรองทอง โพธิ์ทอง. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักการเรียน
เพื่อการรู้จริง (Mastery Learning) กับการสอนของครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. จัดสำเนา.
- กอบกุล รังสิยะโรจน์. "ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านและทางโรงเรียน
กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่สาม," ใน
รวมบทความวิทยานิพนธ์ประจำปีการศึกษา 2526. หน้า 192. กรุงเทพฯ :
บพิธการพิมพ์, 2527.
- โกวิท ประวาลพุกษ์. "ความคาดหวังของหลักสูตร(ฉบับปรับปรุง)," วิจัยสนเทศ.
12(137) : 1-4 ; กุมภาพันธ์ 2535.
- ขจร สุขรังสรรค์. "การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร," ศรีนครินทรวิโรฒวิจัยและพัฒนา. 3(2) : 41-46 ;
เมษายน 2533.

- จิรนาฏ สุธานกุล. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านภูมิหลังทางครอบครัว และด้านตัวนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนบทสนทนา. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. พิชญโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิชญโลก, 2533. ยัดสำเนา.
- จินตนา นิกันฎ. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจ ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอน ด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริงโดยอาศัยทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานกับ วิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. ยัดสำเนา.
- เจสสิยา บุษเนียร. "ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเรียนพฤติกรรมการสอน พื้นฐานความรู้ทางคณิตศาสตร์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 8," ใน รวมบทคัดย่อ วิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2530. หน้า 143-144. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- จวีวรรณ หลิมวัฒนา. "การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างองค์ประกอบ ด้านภูมิหลัง ด้านสภาพแวดล้อมทางบ้านและด้านการเรียนการสอนกับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย," ใน รวมบทคัดย่อ วิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2531. หน้า 196. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- ชลธิชา จินดากุล. "ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ ทศนคติต่อครูภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร," ใน รวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2529. หน้า 398 - 399. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

ชเนติ์ สวัสดิฤกษ์. "ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม,"
ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2526. หน้า 193. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ปิตุการพิมพ์, 2527.

ชัยนาถ นาคบุผา. จิตวิทยาวัยรุ่นกับหลักสูตรและการเรียนการสอน. เชียงใหม่
: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2528.

ชัยวัฒน์ คุประตกุล. "ทำไมผู้หญิงเก่งภาษามากกว่าผู้ชาย," เคล็ดลับ.
16,727 : 31 ; 31 กรกฎาคม 2538.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน, งามตา วนิชทานนท์ และคนอื่น ๆ. ลักษณะทางจิตและพฤติกรรม
ของนักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในสภาวะเสี่ยงเงินครอบครัวและทางป้องกัน. กรุงเทพฯ
: สำนักงานส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, 2536.

ทศพล สังข์ทิดนุ. "ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมทางบ้านและสภาพแวดล้อม
ทางโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 เขตการศึกษา 10," ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2532.
หน้า 189. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

ทวานิต ฤถาวร. พัฒนาการของการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.

ทัศนภารณ์ สอดศรี. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาและความสนใจที่มีต่อ
การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เทคนิคของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ 2 สาขา
ช่างอุตสาหกรรมที่ได้รับการสอนโดยวิธี Erica Model และวิธีสอนตามแผนการสอน
ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.

ทัศนีย์ จระมาศ. การศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก
 มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2536. จัดสำเนา.

ธรรมการ, กระทรวง. ประมวลศึกษาพิเศษ ภาค 1 ตอนที่ 2 ประมวลการสอนชั้นมัธยมศึกษา
 พระนคร : โรงเรียนช่างพิมพ์วัดสังเวช, 2480.

นางสัทธยา วิรัชชัย. ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น(LISREL) สถิติวิเคราะห์สำหรับ
การวิจัยทางสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย, 2537.

นัตตา ขจรนที. การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ
แรงจูงใจและความสามารถในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับ
การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับแนวการศึกษาตามคู่มือครู.
 วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
 2530. จัดสำเนา.

นาราวดี กิจวิทย์. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอน
โดยวิธีตามแนวทฤษฎีธรรมชาติและวิธีการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. จัดสำเนา.

นิธินา สุปรรเทิง. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลเขต
กรุงเทพมหานคร กลุ่ม 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
 เกษตรศาสตร์, 2532. จัดสำเนา.

นิยะดา ศรีจันทร์. ความสามารถทางความคิด เชื่อมโยงและมโนทัศน์ของเด็กไทยที่มี
สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่างกัน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521. จัดสำเนา.

บุญล ภูประเสริฐ. "องค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตจังหวัดสุพรรณบุรี," ใน

เนื้อความย่อวิทยานิพนธ์ พ.ศ. 2533. หน้า 282 - 283. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์มิตรสยาม, 2536.

เบญจา ลิบเสน. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟัง-พูดและแรงจูงใจในการเรียน

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสูตรที่สนา

ของเคลลี. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร, 2532. จัดสำเนา.

บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น. มหาสารคาม : อภิชาดิการพิมพ์, 2532.

_____. รูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน. ปรินญาณพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. จัดสำเนา.

บุษยา ลัมทิพย์ธารา. "ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนภาษา ความถนัด

ทางวิชาชีพและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เทคนิคของนักศึกษาระดับ

ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา," ใน

รวมบทความย่อวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2529. หน้า 400 - 401. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

บวรเพ็ญ ทิวะเวช. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสนใจในการเรียนวิชา

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ

(The Natural Approach) และการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. จัดสำเนา.

ปนัดดา นาคอนุรักษ. ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษา สติปัญญาและความสนใจกับ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดฉะเชิงเทรา.

ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2531.

จัดสำเนา.

ปจวริย วิชชวัลลศ. อิทธิพลขององค์ประกอบด้านลักษณะของนักเรียน สภาพแวดล้อมทางบ้าน และสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน ระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.

ประทุม เจริญผล. "องค์ประกอบบางประการที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่อายุระดับที่ 5 ในเขตการศึกษา 5,"
ใน บทคัดย่อปริยฐานิพนธ์ปริยฐานหาบัณฑิต 2526 - 2527. หน้า 42-43.
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2529.

ประนอม ทวีกาญจน์. ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนเดิม สภาพแวดล้อมทางบ้าน บรรยากาศในชั้นเรียน คุณภาพการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่ม
สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.

ประพาศน์ พุทธิประภา. วิทยาการสอนภาษาอังกฤษ ELT METHODOLOGY แนวทางนำไปสู่
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร TOWARDS COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING.
กรุงเทพฯ : บรรณบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

ประมาธ สะกีนี. "สื่อการสอน," ใน สารานุกรมศึกษาศาสตร์ฉบับเฉลิมพระเกียรติ
สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถในมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 5 รอบ.
หน้า 338-340. กรุงเทพฯ : วิสัทธิ์พัฒนาจำกัด, 2535.

ประสาธ อิศรปรีดา. จิตวิทยาการเรียนรู้กับการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
กราฟิคอาร์ต, 2532.

ประสงค์ คอโษติ. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างองค์ประกอบด้านคุณลักษณะ
ของนักเรียนและครู สภาพแวดล้อมทางบ้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตการศึกษา 11. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.

ประหยัด ภูมิโคกรักษ์. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ข้อความ
ต่อเนื่องโดยใช้ตัวสัมพันธ์ความกับวิธีการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.

กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

ประยูรศรี มณีสาร. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์
วิทยาลัยครูจันทระเกษม, ม.ป.ป.

ปราณี จานงเจริญ. "การเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตการศึกษา 11 ที่ได้จาก
การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณและการวิเคราะห์พหุระดับ," ใน รวมบทความย่อ
วิทยานิพนธ์การศึกษา 2533. หน้า 241. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2534.

ปราณี ปฐมชัยวัฒน์. การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารความคิดเห็น
ที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนและกิจกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2534. อัดสำเนา.

ปราโมทย์ ครอบบุญศรี. "ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนแรงจูงใจและความสามารถ
ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียน
มัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร," ใน รวมบทความย่อวิทยานิพนธ์
การศึกษา 2532. หน้า 198. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2533.

ปิ่น มาลากุล, ม.ล. การศึกษาของไทยในปัจจุบัน 2489. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว, 2513.

- ปองรัตน์ นิลคำ. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน แรงจูงใจและความวิตกกังวล
ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีสอน 3 วิธี :
ตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการและ
การสอนตามคู่มือครู. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. ชัดสำเนา.
- ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์ และสมชาติ สว่างเนตร. การวิเคราะห์เส้นโยงด้วยลิสเวล : สถิติ
สำหรับนักวิจัยทางวิทยาศาสตร์สังคมและพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : โครงการ
 ส่งเสริมเอกสารวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2535.
- ผานิต บุญช่วย. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมศึกษา
 ตอนปลายกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยของนักศึกษาปริญญาตรี
 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในปีการศึกษา 2531," ใน รวมบทความอภิปริญญาโทปี
พ.ศ. 2529 - 2534. หน้า 58 - 59. สงขลา : ฝ่ายวิชาการและวิจัย
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2535.
- พนอม แก้วกาเนิด. หลักการของหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาฉบับปรับปรุง 2533.
 กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2533.
- พัชรภา อุดลย์วิทย์. หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตร
 และการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- พันธ์ศรี ลิทธิชัย. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อวิธีการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอนโดยใช้เพลงประกอบและด้วยวิธีสอนตามคู่มือครู.
 ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
 2529. ชัดสำเนา.

พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. "ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีสอน คุณภาพของกลวิธีสอน เวลาที่ใช้ในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร," ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2530.
หน้า 4-5. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

เพ็ญ จรูญธรรมพินิจ. ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของสภาพแวดล้อมภายในครอบครัว ลักษณะของนักเรียนและลักษณะของครูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530. อัดสำเนา.

เพ็ญศรี ชินดาปัญญากุล. "วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร," ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2530.
หน้า 111-112. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

เพ็ญศรี นิประทุม. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ความสนใจ และความคงทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการใช้ภาษาที่เป็นเกมและการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดการใช้ภาษาในแบบเรียน.
ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

ทองทอง วิโรจนกร. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนตามคู่มือครู.
ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.

ทองเพ็ญ อินทรประวัติ. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2523.

- เยี่ยมจิต บุรณโกศา. การเปรียบเทียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและ
ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับ
การสอนโดยวิธีสอนที่อิงแนวทฤษฎีอภิปัญญากับวิธีสอนตามคู่มือครู.
 ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
 2533. จัดสำเนา.
- เหยี่ยว มรกต (นามแฝง). "ยังสอนอังกฤษไม่ดี : บทนำของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ,"
มิตรครู. 34 : 39 ; กุมภาพันธ์ 2535.
- ยุวบุษ วิชชนานนท์. "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษา ทักษะคิด
 ต่อการอ่าน แรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
 เขตกรุงเทพมหานคร," ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์ 2531 - 2532.
 หน้า 386-387. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2533.
- รสริน วรธนะภัก. ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
 2531. จัดสำเนา.
- รัตนารอดส่อง. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ฝึกอ่านในใจช้า ๆ อย่างเดียวกับที่ฝึกอ่านในใจช้าพร้อมกับ
การฟังเทปบันทึกเสียงด้วยความเร็วปกติและความเร็วที่ช้ากว่าปกติ.
 ปรียญานิพนธ์ กศ.ม. ศิษย์โลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2536. จัดสำเนา.
- รัชนิย์ บุญมี. การศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการกำหนดอัตราความก้าวหน้ากับระดับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน. ปรียญานิพนธ์ กศ.ม.
 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. จัดสำเนา.
- รุจิ สิตะมัย. "ความสามารถด้านภาษาศาสตร์ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
 ปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา," ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์การศึกษา
2535. หน้า 163-164. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

รุ่งฤดี เมธธีารง. ทัศนคติต่ออบายมุข 6 ของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร.

ปริญญาพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2536. อัดสำเนา.

วิชาการ, กรม. คู่มือประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521.

กรุงเทพฯ : ห้องหุ้นส่วนจำกัด ป. สัมพันธ์พาณิชย์, 2521.

_____. คู่มือประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521

(ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). กรุงเทพฯ : ศุภสภาลาดพร้าว, 2534.

วิชาการ, กรม. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533).

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2532.

_____. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. กรุงเทพฯ : จงเจริญการพิมพ์,

2520.

_____. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533).

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2533.

วิชาการ, กรม. หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ.1-2-3) พุทธศักราช 2503.

พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2517.

_____. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุงพ.ศ. 2533).

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2533.

_____. บัญชีหนังสือเรียนและสื่อการเรียนอื่น ๆ ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น

พุทธศักราช 2521 และคำสั่งกระทรวงศึกษาธิการที่ วก. 133/2528 เรื่อง

การกำหนดหนังสือเรียนสำหรับเลือกใช้ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น.

กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2528.

วิชาการ, กรม. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการวัดผลการศึกษาชั้น

มัธยมศึกษาตอนต้นสายสามัญ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2511 พร้อมด้วยฉบับ พ.ศ. 2505
และ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2510. พิมพ์ครั้งที่ 2. พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา,
2513.

วิบูลรัตน์ วาดรักษ์ชิต. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีการแบบไฮเลนท์เวย์
กับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินทิพจน์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. จัดสำเนา.

วิโรจน์ คล้ายลี. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เทคนิคและศึกษา
ความสนใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพแผนกช่างอิเล็กทรอนิกส์โดย
ใช้การสอนตามรูปแบบ เอริก้า (ERICA) ที่จัดเป็นชุดการสอนมินิคอร์สกับการสอน
ตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์. ปรินทิพจน์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. จัดสำเนา.

วิภา สังข์ทองจีน. ระดับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2530. จัดสำเนา.

วรพรรณ พรนิมิตร. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติต่อการอ่านวิชาภาษา
อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนอ่านโดยใช้กิจกรรมคู่
และกิจกรรมตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร,
2535. จัดสำเนา.

ศศิธร จ่างภากร. "ผลของกิจกรรมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ภาษาอังกฤษสูง," ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2531.
หน้า 113-114. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

ศิริพร ฉันทานนท์. "ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของครูและเวลาที่ใช้ในการเรียนของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายกรุงเทพมหานคร," ใน รวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ ปีการศึกษา 2532. หน้า 203. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

ศิริพร พึ่งเพ็ชร. การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาเขต 11," ใน รวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ 2531 - 2532. หน้า 403-404. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2533.

ศรีมาลา พิมพ์นิคย์. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสารและการสอนเขียนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. คำสั่งกระทรวงศึกษาธิการที่วก.59/2504 เรื่องการกำหนดแบบเรียนบังคับใช้ในระดับโรงเรียนมัธยมศึกษา ปีการศึกษา 2504. พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2504.

_____. เอกสารประชาสัมพันธ์การขยายโอกาสทางการศึกษานอกระบบโรงเรียน. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองการพิมพ์, 2534.

ศึกษานิเทศก์, หน่วย. กรมสามัญศึกษา. คู่มือครูการวัดผลและประเมินผลการเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2519.

สมควร เกตุทอง. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านการเขียนการระลึกสิ่งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.

- สมชัย วุฒิปรีชา. "สัมภาษณ์นายสมชัย วุฒิปรีชา เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ," วิทยาสาร. 88(7) : 5-10 ; กรกฎาคม, 2533.
- สมบุรณ อิตพงศ์. การประเมินหลักสูตรคณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของสถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. ปรินญาณพนธ์ กศ.ค. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2519. อัดสำเนา.
- สมบุรณ อิตพงศ์ และสำเริง บุญเรืองรัตน์. การวัดความถนัด. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2528.
- สมศักดิ์ ศรีประสิทธิ์. "ผลกระทบของการอบรมเลี้ยงดูและสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ขั้นผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร," ใน เพื่อความยอวิทยานิพนธ์ พ.ศ. 2531. หน้า 284-285. นครปฐม : โรงพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมและฝึกอบรมการเกษตรแห่งชาติ, 2536.
- สมศีล ฌานวังสะ. "การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ : จุดบอดในระบบการศึกษาไทย," มติชนสุดสัปดาห์. 11(531) : 22-23 ; 4 พฤศจิกายน 2533.
- สงวนศรี เจริญรัตน์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถทางการเขียนและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธี TLS และวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.
- สวัสดิ์ ประทุมราช. การศึกษาความเข้าใจและเจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอนที่ใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.

สัญญา สัญญาวัฒน์. หลักสังคมวิทยา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2520.

สาโรช บัวศรี. "ประสบการณ์," ใน สารานุกรมศึกษาศาสตร์. 25-28 ;

ก.ค.-ก.ย. 2528.

สุกานดา ปันนาค. การศึกษาความเข้าใจและเจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการสอนที่ใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน.

ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,

2531. จัดสำเนา.

สุชาติ หล่อนกลาง. การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการฟัง การพูด และ

ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ โดยใช้การดูกับการสอนตามคู่มือครู.

ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,

2531. จัดสำเนา.

สุนันท์ สังข์อ่อง. "การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุขององค์ประกอบด้านนักเรียน

โรงเรียนและสภาพแวดล้อมทางบ้านกับองค์ประกอบแต่ละด้านของความรู้

ความสามารถเชิงวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร,"

ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2530. หน้า 6-7. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

สุพัทธา วิจิตรโสภณ. "ศึกษาองค์ประกอบบางประการที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์," ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์ปี

พ.ศ. 2529 - 2534. หน้า 40-41. สงขลา : ฝ่ายวิชาการและวิจัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2535.

สุพัฒน์ สุกมลสันต์. "คุณภาพของการเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาของไทย,"

วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 24(4) : 54-64 ; เมษายน - พฤษภาคม

2533.

สุภาพธรรม โคตรจรัส. สื่ภาพจิตและทฤษฎีบุคคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.

สุภาพ บุตรสีห์. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษและทัศนคติ
ต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนการอ่านด้วยการใช้
TSL, SQ3R และวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

สุรัตน์ ไชยชมภู. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความตั้งใจในการเรียนต่อระดับมัธยมศึกษาของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตโครงการพัฒนาพื้นที่บริเวณชายฝั่งตะวันออก.
ปรินญาณพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2535. อัดสำเนา.

สุรีย์ ประกายจันทร์. "ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยทางการเรียน ทัศนคติทางการเรียน
และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาลเมืองอุดรดิตถ์ จังหวัดอุดรดิตถ์,"
ใน เนื้อความย่อวิทยานิพนธ์ พ.ศ. 2531. หน้า 284-285. นครปฐม :
โรงพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมและฝึกอบรมการเกษตรแห่งชาติ, 2536.

สุวรรณ พิณฑ์พริกส์ และงามทิพย์ วิมลเกษม. "ทำไมนักศึกษาช่างจึงไม่เก่งภาษาอังกฤษ,"
พัฒนาเทคนิคศึกษา. 6(6) : 36-38 ; เมษายน 2536.

สุวิทย์ โคตรธนู. "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสนใจในกิจกรรม
เสริมหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์," ใน รวมบทความย่อวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2522.
หน้า 113-114. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

เสาวนีย์ ศศิวิมล. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมในเขตการศึกษา 7. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ
: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.

สำเร็จ บุญเรืองรัตน์. รายงานผลการวิจัยและประเมินผลวิชาคณิตศาสตร์

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. กรุงเทพฯ : สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กระทรวงศึกษาธิการ, 2528.

อมรา รัชกษมณี. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เจตคติ และความคงทนในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคกับการสอนโดยใช้คู่มือครู. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

อนงค์ อารินทร์. การทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษและเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่เรียนโดยวิธีและกลุ่มที่เรียนโดยไม่ใช้วิทยุโรงเรียนประกอบการสอน. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2532. อัดสำเนา.

อัจฉรา วงศ์โสธร และคนอื่น ๆ. การศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเรียนและความถนัดในการเรียนภาษาของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

อัญชลี แจ่มเจริญ, จินตนา สุขมาก และข้าเลื่อง มินะนันท์. ศึกษา 231 วิธีสอนวิชา
กลุ่มทักษะ"ภาษาอังกฤษ". กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล, 2526.

อัสรา สาระงาม. การสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา. เชียงใหม่ : ภาควิชา
มัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2529.

เอกศักดิ์ อินทร์ประสิทธิ์. "การศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร,"
ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2533. หน้า 244. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

อุทุมพร จามรมาน. "การศึกษาเกี่ยวกับการเป็นนิกล์ของเมืองไทย,"

วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช. 6(3) : 13-22 ; กันยายน-ธันวาคม 2536.

อุรี ลัมพิสุทธ์. ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบบางประการ ซึ่งไม่ใช่ว่าความสามารถทางสติปัญญาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.

อรพินท์ ชูชม. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นฐานความรู้เดิม สภาพแวดล้อมทางบ้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523. อัดสำเนา.

อรพินท์ ชูชม และคนอื่น ๆ. ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูความพร้อมทางการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.

อรรรรณ บรรจงสวัสดิ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการอ่านวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยการสอนโดยใช้ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ที่จัดกิจกรรมการสอนแบบโคลงสร้างระดับยอดกับการสอนตามคู่มือครู.

ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พินิจโลก, 2534. อัดสำเนา.

อรรรรณ วัดเอก. "ปัจจัยที่ใช้อธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเพชรบุรี,"

ใน รวมบทความวิทยานิพนธ์ปีการศึกษา 2531 - 2532. หน้า 422-423.

กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2533.

Alatis, J.E., H.B .Altman and P.M. Alatis. The Second Language Classroom : Direction for the 1980's. Oxford : Oxford University Press, 1981.

Al-Karni, A.S. "Students Perceptions of the Extracurricular Activities Program at King Saud University'" Dissertation Abstracts International. 47(9) : 3248-A ; March, 1989.

Anastasi, Anne. Psychological Testing. 2nd ed. New York : Mac Millan, 1961.

Barnhill, D.C. "The Relationship Between Secondary Students' Achievement in Mathematics and Parental Support for Education in Selected School Districts in South Carolina," Dissertation Abstracts International. 47(3) : 839-A ; September, 1896.

Belland, J.C. "Is the Self - Paced Instruction Program, Via Microcomputer - Based Instruction, the Most Effective Method of Addressing Individual Learning Difference ?," Educational Communications & Technology. 33 : 185-197 ; Fall, 1985.

Benson, J.M. "Attitudes and Motivation Towards English : A Survey of Japanese Freshmen," RELJ Journal. 22(1) : 34-48 ; June, 1991.

Bloom, B.S. "Automaticity," Educational Leadership.

43 : 70-77 ; February, 1986.

Bloom, B.S. Human Characteristics and School Learning. New York :

Mc Graw-Hill, 1976.

Bloom, B.S. "The New Direction in Educational Research : Alterable Variables," Phi Delta Kappan. 61 : 382-385 ; February,

1980.

Brashear, N.L. "Sibling and Parental Behavior in Literacy

Development," Dissertation Abstracts International. 54(6)

: 2131-A ; December, 1993.

Brook, J.H. "A Study of The Relationship of Pupil Achievement Test

Score in Reading and Mathematics to Pupil Expenditures and

Selected District Socioeconomic Variables," Dissertation

Abstracts International. 48(4) : 831-A ; October, 1987.

Brown, B.B. "The Role of Peer Groups in Adolescents' Adjustment

to Secondary School," in Peer Relationships in Child

Development. p. 188-216. New York : John Wiley & Sons Inc,

1989.

Brown, Douglas. "Affective Factors in Second Language Learning,"
in The Second Language Classroom : Direction for The 1980's.
p. 113-129. New York : Oxford University Press, 1981.

_____. Principle of Language Learning and Teaching.
London : Longman Group Ltd., 1980.

Broxie, G.J. "Parental Participation in Homework Completion
as a Predictor of Academic Success of Students in
the Single Parent Family," Dissertation Abstracts
International. 48(11) : 2806-A ; May, 1988.

Bukowski, W.B. and Betsy Hoza. "Popularity and Friendship Issues
in Theory, Measurement, and Outcome," in Peer Relationships
in Child Development. p. 15-45. New York : John Wiley &
Sons Inc, 1989.

Buonomo, C.L. "The Successful and Unsuccessful Foreign Language
Student : The Affective Domain," Dissertation Abstracts
International. 51(2) : 437-A ; August, 1990.

- Burson, C.D. "A Comparison of Study Habits and Attitudes of Academically Successful and Academically Unsuccessful American Indian Students in Higher Education," Dissertation Abstracts International. 46(10): 2935-A ; April, 1986.
- Burton, J.T. "Educable Mentally Retarded Adolescent Males' Reaction to Failure as a Function of Cognitions, Motivational Orientations, and the Instructional Set," Dissertation Abstracts International. 52(12) : 112-A ; June, 1992..
- Carroll, J.B. "A Model of School Learning," Teacher College Record. 64 : 723-733 ; May, 1963.
- Casey, A.C. "A Study of the Relationship of Student Participation in the Activities Program to Student Achievement, Attendance, and Scores on College Admissions Examination," Dissertation Abstracts International. 47(1) : 30-A ; July, 1986.
- Centra, J.A. and D.A. Potter. "School and Teacher Effects : An Interrelationall Model," Review of Educational Research. 50 : 273-274 ; Summer, 1980.

- Chihara, T. and W.O. John, Jr. "Attitude and Attained Proficiency in EFL : A Sociolinguistic Study of Adult Japanese Speaker," Language Learning. 8 : 55-68 ; June, 1978.
- Cotten, Theodora. "Parental Attitude toward Reading : Its Relationship with the reading Achievement and Attitude toward Reading of First Grade Students," Dissertation Abstracts International. 54(7) : 2520-A ; January, 1994.
- Cuellar, N.J. "High Achieving Language Minority Students : Self-Perceptions of Intellectual Competence," Dissertation Abstracts International. 50(11) : 3476-A ; May, 1990.
- Cutrer, S.S. "The Relationship Between Parent Self-esteem and Parent Participation in Parent involvement," Dissertation Abstracts International. 54(3) : 747-A - 748-A ; September, 1993.
- Damon, W and E. Phelps. "Strategic Uses of Peer Learning in Children's Education," in Peer Relationships in Child Development. p. 135-157. New York : John Wiley & Sons Inc, 1989.

- Degenhart, J.L. "A Correlation Study of Teacher Perceptions of Effective Schools Characteristics and Student Achievement in Various Socioeconomic Status Group," Dissertation Abstracts International. 51(6) : 1845-A ; December, 1990.
- Ely, C.M. "An Analysis of Discomfort, Risktaking, Sociability, and Motivation in the L2 Classroom," Language Learning. 36 : 1-25 ; March, 1986.
- Eysenck, H.J. The Structure of Human Personality. 3rd ed. London : Methuen, 1970.
- Fan, C.T. Item Analysis Table. New Jursy : Education Service, 1952.
- Finocchiaro, Mary and Michael Bonomo. The Foreign Language : A Guide for Teacher. New York : Regents Publishing Company Inc., 1973.
- Gardner, R.C. Social Psychology and Second Language Learning. London : Arnold (Publishers) Ltd., 1985.

Gardner, R.C., R.N. Lalonde and Moorcroft. "The Role of Attitude and Motivation in Second Language Learning : Correlational and Experimental Consideration," Language Learning. 35 : 207-227 ; June, 1985.

Gardner, R.C. and W.E. Lambert. Attitudes and Motivation in Second Language Learning. Rowley : Newbury House, 1972.

Gardner, R.C. and P.E. Tremblay. "On Motivation, Research Agendas, and Theoretical Frameworks," The Modern Language Journal. 78(3) : 359-368 ; Fall, 1994.

Hamayan, Else, Fred Genesee and G.R. Tucker. "Affective Factors and Language Exposure in Second Language Learning," Language Learning. 27 : 225-241 ; December, 1977.

Hilgard, E.R. Introduction to Psychology. 3rd ed.
New York : Harcourt, Brace & World, 1962.

Hornby, A.S. Oxford ESL Dictionary For students of American English.
Oxford : Oxford University Press, 1993.

Howlett, N.R. "A Longitudinal Study of Reading Aptitude,

Reading Achievement, and School Achievement,"

Dissertation Abstracts International. 48(9) : 617-A ;

March, 1990.

Jack, C.R. and David Nunan. Second Language Teacher Education.

New York : Cambridge University Press, 1990.

Jakobovits, L.A. Foreign Language Learning : A Psycholinguistic

Analysis of the Issues. 2nd ed. Rowley : Newbury House, 1971.

_____. Foreign Language Learning "Compensatory Instruction".

Rowley : Newbury House, 1971.

Johnson, Keith. Communicative Syllabus Design and Methodology.

Oxford : Oxford University Press, 1981.

Joreskog, K.G. and Dag Sorbom. Prelis : A Program of

Multivariate Data Screening and Data Summarization a

Preprocessor for LISREL. 2nd ed. Mooresville : Scientific

Software, Inc., 1987.

_____. LISREL 7 : User's Reference Guide. Mooresville : Scientific

Software, Inc., 1989a.

Joreskog, K.G. and Dag Sorbom. LISREL 7 : A Guide to the Program and Applications. 2nd ed. Chicago, SPSS Inc., 1989b.

Keenan, J.M. "An Examination of the Relationship Between Socioeconomic Status and Reading Ability Conditioned on the Variable of Grade Level in School," Dissertation Abstracts International. 48(7) : 1641-A ; January, 1988.

Keitges, D.J. "Relationship Between Foreign Language Aptitude, Attitudes and Motivations, and Personality Traits, and the Attained English Language Proficiency of Japanese University Students," Dissertation Abstracts International. 48(9) : 3341-A ; March, 1987.

Krashen, S.D. Principles and Practice in Second Language Acquisition. Oxford : Pergamon Press, 1982.

Littlewood, William. Foreign and Second Language Learning. Cambridge : Cambridge University Press, 1984.

Lopez. "The Relationship Between Practical Value of English and Instrumental Motivation Among Puerto Rican ESL Students," Dissertation Abstracts International. 54(6) : 1939-A ; December, 1994.

McLland, Esther. "Factors in the Prediction of Kindergarten Achievement : A Study of the Influence of Neuropsychological, Social Adjustment and Socioeconomic Variables," Dissertation Abstracts International. 48(12) : 4331-A ; June, 1987.

Mooney, P.M. "Variable Affecting Oral Proficiency Among Spanish-Speaking Adults Learning English as a Second Language (Adult Learners)," Dissertation Abstracts International. 52(6) : 1986-A ; December, 1991.

Mullins, P.Y. "Successful English Language Learning Strategies of Students Enrolled at the Faculty of Arts, Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand," Dissertation Abstracts International. 53(6) : 1829-A ; December, 1992.

Murray, James. Restaurant English : Communication with the International Traveller. Oxford : Pergamon Press, 1982.

Nelson, Robert and L.A. Jakobovits. Motivation in Foreign Language and the "New" Student. New York : Northeast Conference on Teaching of Foreign Language, 1970.

- Noonan, Richard. "School Environments and School Outcomes :
An Empirical Comparative Study Using the IEA Data," in
Comparative Research on Education : Overview Strategy and
Application in Eastern and Western Europe. p. 169 - 202.
Edited by Manfred Niessen, and Jules Pescher. Budapest :
Akademiai Kiado, 1982.
- Parkerson, J.A. and others. "Exploring Causal Models of Educational
Achievement," Journal of Educational Psychology.
76 : 638-646 ; August, 1984.
- Piaget, Jean. Science of Education and the Psychology of the Child.
Translated From the French by Derek Coltman. New York :
Orion Press, 1970.
- Pimsleurs, P.D., M. Sundlund and M. Ruth. Under Achievement in
Foreign Language. New York : McIntyre, 1966.
- Pollard, P.S. "Learning English as a Second Language :
A Field Study of Motivational Factors in Adult Migrant
Farmworker (Adult Learners)," Dissertation Abstracts
International. 52(1) : 90-A ; July, 1992.

- Razouki, A.A. "Analysis of Socio-economic Factors on Students' Academic Achievement in the Preparatory Academic School in Irag," Dissertation Abstracts International. 48(6) : 1372-A ; December, 1987.
- Rubin, J.Z. Social Psychology : People in Group. New York : John Wiley, 1976.
- Saris, W.E. and Stronkhorst. Causal Modeling in Nonexperimental Research : an Introduction to the Lisrel Approach. Amsterdam : Sociometric Resrarch Foundation, 1984.
- Sattler, J.M. Assessment of Children's Intelligence. Revised, reprinted. Philadelphia : Saunders, 1974.
- Schumann, J.H. "Social and Psychological Factor in Second Language Acquisition," in Understanding Second and Foreign Language Issues & Approaches. p. 164-168. ed by J.C. Richards. Rowley : Newbury House, 1978.
- Sion, M.A. "The Relationship of College Student Attitudes, Motivation, and Anxiety to Second Language Achievement : A Test of Gardner's Model," Dissertation Abstracts International. 53(12) : 4239-A ; June, 1993.

Soltis, J.M. "Factors Contributing to Thirteen-year olds'

Interest and Achievement in Writing : A Secondary Anlysis of
the Fourth National Assessment of Writing,"

Dissertation Abstracts International. 44(11()) : 4048-A ;

May, 1984.

Song, In - Sub and John Hattie. "Home Environment, Self - Concept,

and Academic Achievement : A Causal Modeling Approach,"

Journal of Educational Psychology. 76 : 1269-1281

; December, 1984.

Stern, H.H. Fundamental Concepts of Language Teaching. Oxford :

Oxford University Press, 1984.

_____. Issues and Options in Language Teaching. Oxford :

Oxford University Press, 1992.

Stevens, Peter. "The Nature of Language Teaching," in

Understanding Second and Foreign Language Issues & Approaches.

p. 179-203. edited by J.C. Richards. Rowley :

Newbury House, 1978.

- Suleiman, M.F. "The Relationship of Students' Motivations and Attitude for Learning English as a Foreign Language," Dissertation Abstracts International. 54(3) : 846-A ; September, 1993.
- Thurstone, L.L. Attitude Theory and Measurement. New York : John Wiley and Sons Inc., 1967.
- Tsai, Den-Mo. "Family Impact on High-achieving Chinese-American Students : A qualitative Analysis," Dissertation Abstracts International. 53(9) : 3129-A ; March, 1993.
- Vila-Barreto, J.S. "Socio-Affective Factors Learning Strategies in Pidginization : A study of the Learning of English in Puerto Rico (LSL)," Dissertation Abstracts International. 52(1) : 138-A ; July, 1992.
- Walker, Kenneth. "Understanding the Teenager," in How Parent Can Help. p.95-96. Newyork : Aylesbury, Bucks, Hazell, Watson and Viney Ltd., 1978.

- Wesche, M.B. "Language Aptitude measures in Streaming Matching Students with Methods, and Diagnosis of Learning Problems" in Individual Differences & Universals in Language Learning Aptitude. p. 119-154. edited by Karl C. Diller. Rowley : Newbury House, 1981.
- Widdowson, H.G. English in Social Studies. London : Oxford University Press, 1978.
- Wilkes, F.A. "Cognitive Abilities, Grade Point Average and Study Habits as Predictors of Success in a University Systems Analysis and Design Course," Dissertation Abstracts International. 49(11) : 2793-A ; May, 1988.
- Wilkins, D.A. Motional Syllabuses. Southampton : The Camelot Press Ltd., 1979.
- Wing, R.C. "A Comparision of Selected Academic Performance and Behavioral Indicators for Participants and Nonparticipants in School Activities," Dissertation Abstracts International. 48(11) : 3939-A ; May, 1987.

Wongsotorn, Achara. "Relationship between learning Mode and the
Beginners' Success in English," RELC Journal. 18(1)
: 31-45 ; June, 1987.

הכרזת

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา/ผู้ปกครอง

ชื่อนามสกุล..... เลขที่โรงเรียน.....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / หรือกรอกข้อความลงในแบบสอบถามให้ถูกต้อง
ตามความเป็นจริง

1. ปัจจุบันนักเรียน อาศัยอยู่กับ

ก. บิดาและมารดา

ข. บิดา

ค. มารดา

ง. ผู้ปกครอง (เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา หรือบุคคลอื่น
ที่รับอุปการะนักเรียน)

2. ใครเป็นผู้ส่งเสียให้นักเรียนเรียนหนังสือ

ก. บิดาและมารดา

ข. บิดา

ค. มารดา

ง. ผู้ปกครอง (เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา หรือบุคคลอื่น
ที่รับอุปการะนักเรียน)

3. บิดา (หรือ ผู้ปกครองเพศชาย) ของนักเรียนมีรายได้โดยเฉลี่ยเดือนละบาท

4. มารดา (หรือ ผู้ปกครองเพศหญิง) ของนักเรียนมีรายได้โดยเฉลี่ยเดือนละบาท

แบบสำรวจการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษภายในครอบครัว

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง
ของนักเรียน และในแต่ละข้อให้นักเรียนตอบได้เพียงคำตอบเดียว

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ข้าพเจ้าได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวให้เขียนจดหมายถึงเพื่อนชาวต่างประเทศ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ภาษาอังกฤษ.....					
2. ผู้ปกครองสนใจและให้คำอธิบาย แนะนำช่วยเหลือ เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาติดขัดในเรื่องภาษาอังกฤษ.....					
3. ผู้ปกครองส่งเสริมให้ข้าพเจ้าอ่านหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ.....					
4. ผู้ปกครองซื้อหนังสือ เสริมความรู้ภาษาอังกฤษให้ข้าพเจ้า.....					
5. ผู้ปกครองซื้อหนังสือพิมพ์และ/หรือสารสารฉบับภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมความรู้ภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า.....					

ข้อความ	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
6. ผู้ปกครองจัดซื้อหนังสือภาษาอังกฤษ เช่น นิทาน นิยาม บทความ และอื่น ๆ มาให้ ข้าพเจ้านาน.....					
7. ผู้ปกครองให้ข้าพเจ้าติดต่อกับชาวต่างประเทศ โดยเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มของชมรม สมาคม ฯลฯ เพื่อฝึกฝนการใช้ภาษา อังกฤษของข้าพเจ้า.....					
8. ผู้ปกครองเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าได้พูดคุยกับ ชาวต่างประเทศ เช่น เวลาที่เพื่อน ชาวต่างประเทศมาที่บ้าน.....					
9. ที่บ้านของข้าพเจ้าจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจวัฒนธรรมของชาวต่างประเทศ เช่น การจัดงานคริสต์มาส เป็นต้น.....					
10. ในยามว่าง ผู้ปกครองให้ข้าพเจ้าฝึกฝน การอ่านออกเสียงและ/หรือ เสาะเรื่อง เป็นภาษาอังกฤษให้สมาชิกในครอบครัวฟัง.....					
11. ผู้ปกครองใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนา กับข้าพเจ้า.....					

ข้อความ	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
12. ผู้ปกครองส่งเสริมให้ข้าพเจ้าเรียนพิเศษวิชา ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากที่โรงเรียน.....					
13. ผู้ปกครองซื้อเครื่องอำนวยความสะดวกใน การเรียนภาษาอังกฤษให้ข้าพเจ้า เช่น เครื่อง เล่นเทป และคาสเซตเทป เป็นต้น.....					
14. ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าฟังวิทยุและ/ หรือดูโทรทัศน์ โดยฟังการกระจายเสียง ภาคภาษาอังกฤษ.....					

แบบสำรวจนิสัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านและสำรวจทีละข้อ แล้วพิจารณาว่านักเรียนเคยปฏิบัติมาก
น้อยเพียงใดใน 5 อันดับดังต่อไปนี้

ปฏิบัติบ่อยครั้งที่สุดหรือ ปฏิบัติเป็นประจำเกือบทุกครั้ง

ปฏิบัติบ่อยครั้งหรือปฏิบัติเกือบเป็นประจำ

ปฏิบัติประมาณครึ่งหนึ่ง

ปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง

ปฏิบัติน้อยหรือไม่ เคยปฏิบัติเลย

ขอให้นักเรียนตอบตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนที่สุด ผู้วิจัยรับรองว่าจะไม่มี
ความเสียหายใด ๆ เกิดขึ้นกับนักเรียน เพราะว่าผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับจะไม่เปิดเผยข้อมูล
เป็นรายบุคคล เมื่อให้นักเรียนได้พิจารณาแล้วว่า คำตอบใดตรงกับความเป็นจริงของนักเรียน ให้นัก
ยติคำตอบโดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับคำตอบนั้น

ข้อความ	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง ที่สุด	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง	ปฏิบัติ ประมาณ ครึ่งหนึ่ง	ปฏิบัติ นาน ๆ	ไม่เคย ปฏิบัติ เลย
1. เมื่อข้าพเจ้าประสบปัญหาเกี่ยวกับ การเรียนรู้ข้าพเจ้าปรึกษาครู.....					
2. ขณะอ่านหนังสือข้าพเจ้ามักสนใจ ความหมายของคำ หรือข้อความที่ไม่ เคยรู้มาก่อนและจะค้นหาคำตอบ เพื่อ ให้รู้จริง.....					
3. เมื่อข้าพเจ้าทำการบ้านหรืออ่านหนังสือ ข้าพเจ้าจะทำให้เสร็จก่อนจึงหยุดพัก....					
4. ข้าพเจ้าเอาใจใส่เป็นพิเศษในด้าน ความสะอาดเรียบร้อยในการทำงาน ทำการบ้านหรือเขียนรายงานส่งครู....					
5. ข้าพเจ้าจะทำรายงาน การบ้านและ ข้อสอบจนสุดความสามารถเสมอ.....					
6. เมื่อการบ้านหรืองานที่ครูมอบหมายให้ ทำยาก ข้าพเจ้าจะเพิ่มความพยายาม ให้มากขึ้น.....					
7. ข้าพเจ้ามีสมาธิในการอ่านหนังสือไม่นาน หลังจากนั้นจะอ่านไม่รู้เรื่อง.....					

ข้อความ	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง ที่สุด	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง	ปฏิบัติ ประมาณ ครึ่งหนึ่ง	ปฏิบัติ นาน ๆ	ไม่เคย ปฏิบัติ เลย
8. เวลาดูหนังสือข้าพเจ้ามักใจลอย.....					
9. สถานที่ทำงานที่บ้านข้าพเจ้าจัดไว้สะอาด และเป็นระเบียบ.....					
10. ข้าพเจ้าเตรียมบทเรียนล่วงหน้าโดยครู ไม่ต้องสั่ง.....					
11. ในการเตรียมตัวสอบ ข้าพเจ้า จะเรียงวิชาที่จะท่องตามลำดับความยาก ง่ายหรือตามตารางสอบ.....					
12. ข้าพเจ้ามีแผนการทำงานแต่ละวันและ ปฏิบัติตามแผนอย่างเคร่งครัด.....					
13. เมื่อข้าพเจ้าทราบกำหนดสอบ ข้าพเจ้าจะ วางแผนดูหนังสือ เพื่อเตรียมตัวสอบทันที.....					
14. เมื่อครูถามคำถามในห้องเรียน ข้าพเจ้าพยายามหลีกเลี่ยงหรือก้มหน้า.....					
15. ข้าพเจ้าลอกตารางหรือแผนผังหรือวาดรูป ที่ครูเขียนบนกระดานทุกตอน.....					
16. ในการสอบถ้ามีเวลาเหลือ ข้าพเจ้าจะ ตรวจสอบคำตอบก่อนที่จะส่งกระดาษนั้น.....					

ข้อความ	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง ที่สุด	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง	ปฏิบัติ ประมาณ ครึ่งหนึ่ง	ปฏิบัติ นาน ๆ	ไม่เคย ปฏิบัติ เลย
17. หลังจากสอบเสร็จ ข้าพเจ้าจะรีบซักถาม ครูหรือพยายามค้นคว้าหาคำตอบที่ตอบ ไม่ได้ในการสอบ.....					
18. เมื่อครูสอนไม่เข้าใจข้าพเจ้ารีบสอบถาม ครูทันที.....					
19. ข้าพเจ้าขีดเส้นใต้หรือทำเครื่องหมาย สำคัญที่ข้อความสำคัญที่ครูเน้น.....					
20. ข้าพเจ้าพยายามที่จะแก้ไขการบ้านที่ครู ตรวจแล้วและส่งคืนให้.....					
21. การบ้านบางวิชาทำเมื่อ แต่ข้าพเจ้าก็ ตั้งใจทำจนเสร็จ.....					
22. ข้าพเจ้าใช้เวลาทำการบ้านหรือทบทวน บทเรียน หลังเลิกเรียนแล้วเป็นเวลา 1 ชั่วโมง หรือมากกว่าทุกวัน.....					
23. ข้าพเจ้าพยายามทำการบ้านของแต่ละวัน ให้เสร็จอย่างสม่ำเสมอ.....					
24. ข้าพเจ้าทำการบ้านไม่เสร็จทันเวลา ที่กำหนดไว้เสมอ.....					

ข้อความ	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง ที่สุด	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง	ปฏิบัติ ประมาณ ครึ่งหนึ่ง	ปฏิบัติ นาน ๆ	ไม่เคย ปฏิบัติ เลย
25. ข้าพเจ้าพยายามทำการบ้านที่โรงเรียน เพื่อลดการนำไปทำที่บ้าน.....					
26. เมื่อครูตำหนิหรือวิจารณ์การบ้าน ที่ส่ง ทำบ่อย ๆ ข้าพเจ้าไม่ยอมทำ หรือหลีกเลี่ยงการส่งงาน.....					
27. ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างค้นคว้าในห้องสมุด เป็นประจำ.....					
28. ก่อนลงมือทำการบ้านหรือเขียนรายงาน ข้าพเจ้าต้องแน่ใจว่าเข้าใจสิ่งที่ต้องการ จะทำนั้นแจ่มแจ้งเสียก่อน.....					
29. เมื่อครูมอบหมายให้ค้นคว้า หรืออ่านหนังสือ เพิ่มเติม ข้าพเจ้าจะรีบเข้าห้องสมุด เพื่อค้นหาสิ่งที่ต้องการทันที.....					
30. ในการท่องหนังสือ ข้าพเจ้าจะหยุดพักเป็น ช่วง ๆ เพื่อพยายามจำเรื่องราวที่ได้ อ่านไปแล้ว.....					

ข้อความ	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง ที่สุด	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง	ปฏิบัติ ประมาณ ครึ่งหนึ่ง	ปฏิบัติ นาน ๆ	ไม่เคย ปฏิบัติ เลย
31. ข้าพเจ้าใช้เวลาในการพูดคุย หรืออ่าน นิตยสารมากเกินไป ดูภาพยนตร์ โทรทัศน์ หรือฟังวิทยุจนไม่มีเวลา ทบทวนบทเรียน.....					
32. ข้าพเจ้าจะทำบันทึกย่อทุกวิชา เพื่อช่วยจำ และสะดวกในการทบทวน.....					
33. ข้าพเจ้าจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน ไม่ค่อยได้ ซึ่งใจความสำคัญนี้จะปรากฏ ในข้อสอบภายหลัง.....					
34. ข้าพเจ้าจำกฎ สูตร หรือหลักเกณฑ์ใน วิชาต่าง ๆ ได้โดยไม่เข้าใจต้องแท้.....					

แบบวัดเวลาที่ใช้ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ปกติแล้วขณะที่นักเรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นเรียน บางครั้งนักเรียนก็ตั้งใจฟัง และคิดตามที่ครูอธิบายอย่างจริงจัง แต่บางครั้งนักเรียนก็ไม่ได้ฟัง เมื่อครูทำงานทำในห้องเรียน บางครั้งนักเรียนก็สนใจฟังและมีส่วนในการอภิปราย แต่บางครั้งก็ไม่ได้ฟัง

โปรดพิจารณาตามความเป็นจริงว่าการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในแต่ละชั่วโมงนั้น ท่านได้ใช้เวลาในการเรียนอย่างจริงจังเป็นอย่างไร แล้วตอบ โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับเวลาที่ท่านใช้จริง (ตอบได้ข้อเดียว)

เวลาที่ผู้ตอบแบบสอบถามใช้อย่างจริงจังในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแต่ละชั่วโมง

- ประมาณเกือบหรือ 100 % ของเวลาทั้งหมด
- ประมาณเกือบหรือ 80 % ของเวลาทั้งหมด
- ประมาณเกือบหรือ 60 % ของเวลาทั้งหมด
- ประมาณเกือบหรือ 40 % ของเวลาทั้งหมด
- ประมาณเกือบหรือ 20 % ของเวลาทั้งหมด
- ประมาณหรือ เกือบถึง 0 % ของเวลาทั้งหมด

แบบสอบถามการรู้งานในการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้มี 2 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามการรู้งานเชิงเครื่องมือ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรู้งานเชิงบูรณาการ

ให้นักเรียนอ่านแบบสอบถามนี้ทีละข้อ แล้วพิจารณาว่าข้อความเหล่านี้ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากน้อยเพียงใด ใน 4 อันดับต่อไปนี้

ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ตรงกับความเป็นจริง

ไม่ตรงกับความเป็นจริง

ไม่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

เมื่อพิจารณาได้แล้ว ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย / ให้ตรงกับระดับความเป็นจริง
ของนักเรียน

ข้อความ	เป็นจริง มากที่สุด	เป็นจริง	ไม่เป็น	ไม่เป็น จริงมาก ที่สุด
1. ข้าพเจ้าไม่ต้องการทำงานที่ใช้ภาษาอังกฤษ.....				
2. ข้าพเจ้าต้องการใช้ภาษาอังกฤษเมื่อสอบ เข้าทำงาน.....				
3. ข้าพเจ้าต้องการทำงานที่ใช้ภาษาอังกฤษ.....				
4. ข้าพเจ้าต้องการเข้าใจภาษาอังกฤษที่จำเป็น ในชีวิตประจำวัน.....				
5. ข้าพเจ้าต้องการใช้ภาษาอังกฤษสนทนากับ ชาวต่างประเทศ.....				
6. ข้าพเจ้าต้องการใช้ภาษาอังกฤษ ปรับปรุงชีวิตและอนาคตของข้าพเจ้า.....				
7. ข้าพเจ้าต้องการใช้ภาษาอังกฤษเป็น เครื่องมือช่วยเลื่อนฐานะของข้าพเจ้า.....				
8. ข้าพเจ้าต้องการสอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษ.....				
9. ข้าพเจ้าต้องการอ่านภาษาอังกฤษได้เข้าใจ.....				
10. ข้าพเจ้าต้องการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนต่อ.....				
11. ข้าพเจ้าไม่ต้องการใช้ภาษาอังกฤษ.....				
12. ข้าพเจ้าต้องการใช้ภาษาอังกฤษในการสอบชิงทุน.....				

ข้อความ	เป็นจริง มากที่สุด	เป็นจริง	ไม่เป็น จริง	ไม่เป็น จริงมาก ที่สุด
13. ข้าพเจ้าไม่ต้องการเรียนต่อสาขาที่ใช้ ภาษาอังกฤษ.....				
14. ข้าพเจ้าต้องการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียน ต่อภาษาต่างประเทศ.....				
15. ข้าพเจ้าไม่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ.....				
16. ข้าพเจ้าต้องการเป็นผู้มีการศึกษาดี.....				
17. ข้าพเจ้าต้องการใช้ภาษาอังกฤษใน การเรียนชั้นมหาวิทยาลัย.....				
18. ข้าพเจ้าต้องการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการศึกษาต่อต่างประเทศ.....				

ตอนที่ 2. นักเรียนมีความคิดต่อไปนี้ เป็นเหตุผลในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อความ	เป็นจริง มากที่สุด	เป็นจริง	ไม่เป็น จริง	ไม่เป็น จริงมาก ที่สุด
1. ข้าพเจ้าชอบภาษาอังกฤษ.....				
2. ข้าพเจ้าคิดว่าภาษาอังกฤษไพเราะ.....				
3. ข้าพเจ้าคิดว่าภาษาอังกฤษไม่ยากที่จะเรียน....				
4. ข้าพเจ้าไม่ชอบภาษาอังกฤษเพราะได้ คะแนนน้อย.....				
5. ข้าพเจ้าภูมิใจ เมื่อได้พูดภาษาอังกฤษ.....				
6. ข้าพเจ้าภูมิใจที่ได้รู้ภาษาอังกฤษ.....				
7. ข้าพเจ้าต้องการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะ เป็นภาษาที่รู้จักกันทั่วโลก.....				
8. ข้าพเจ้าคิดว่าชาวตะวันตก เป็นผู้ที่มี ลักษณะ เป็นมิตร.....				
9. ข้าพเจ้าคิดว่าภาษาอังกฤษมีบทบาทต่อ ความเป็นอยู่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ				
10. ข้าพเจ้าคิดว่าการรู้ภาษาอังกฤษ เป็น ประโยชน์ต่อความมี เอกราชของชาติ.....				

ข้อความ	เป็นจริง มากที่สุด	เป็นจริง	ไม่เป็น จริง	ไม่เป็น จริงมาก ที่สุด
11. ข้าพเจ้าคิดว่าภาษาอังกฤษจำเป็นต่อ ความเข้าใจระหว่างชาติ.....				
12. ข้าพเจ้าผูกมิตรกับชนชาติเจ้าของภาษา ได้ง่ายขึ้น เมื่อข้าพเจ้ารู้ภาษาอังกฤษ.....				
13. ข้าพเจ้าเข้าใจวัฒนธรรมของชนชาติ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ.....				
14. ข้าพเจ้าสนใจศึกษาวัฒนธรรมของ ชนชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษ.....				
15. ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับ ต่างประเทศ.....				
16. ข้าพเจ้าชอบสนทนากับชาวต่างประเทศ.....				
17. วัฒนธรรมต่างประเทศ เป็นสาเหตุหนึ่งของ ความเสื่อมโทรมทางวัฒนธรรมในชาติ ของข้าพเจ้า.....				
18. ข้าพเจ้าชอบชนชาติเจ้าของภาษา เพราะส่วนมาก เป็นคนขยัน.....				
19. ข้าพเจ้าชอบชนชาติเจ้าของภาษา เพราะส่วนมาก เป็นคนผู้กระตือรือร้น.....				

แบบประเมินคุณภาพของการสอน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบประเมินทีละข้อ แล้วพิจารณาว่า ครูที่สอนภาษาอังกฤษ อ.015 ได้กระทำสิ่งต่าง ๆ หรือผลจากการกระทำของครูทำให้นักเรียนได้เกิดสิ่งต่าง ๆ ตามที่กล่าวถึงในแต่ละข้อเพียงใด จากนั้นให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของข้อนั้น ๆ

ข้อความ	บ่อย ครั้ง ที่สุด	บ่อย ครั้ง	บาง ครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
1. ครูบอกจุดประสงค์การเรียนรู้ว่าจะให้นักเรียน ได้เรียนรู้อะไร หรือให้นักเรียนทำอะไร ได้บ้างก่อนที่ครูจะสอนแต่ละครั้ง.....					
2. เนื้อหาที่ครูสอนแต่ละครั้งไม่ยากจนเกินไป....					
3. เนื้อหาที่ครูนำมาสอน เป็น เรื่องที่จะทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อ สื่อความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อตนเอง และผู้อื่นให้คนเข้าใจ พูดของร้องแนะนำ ชักชวนคนอื่น พูดหรือเขียนเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่นักเรียนประสบอยู่ในขณะนั้น.....					

ข้อความ	บ่อย ครั้ง ที่สุด	บ่อย ครั้ง	บาง ครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
4. ก่อนที่จะสอนเนื้อหาใหม่ครูจะชวนสนทนาหรือ พูดคุยเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่น่าสนใจและ มีความเกี่ยวข้องกับบทเรียนที่ครูสอน.....					
5. ก่อนที่จะเรียนเนื้อหาใหม่ ครูมักจะทบทวน เนื้อหาที่เรียนมาแล้วในช่วงมกก่อน.....					
6. ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่ครูสอน.....					
7. นักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่ครูสอน.....					
8. ครูอธิบายให้นักเรียนรู้ว่าจะใช้สิ่งใดที่ครูสอน ในโอกาสใด.....					
9. นักเรียนรู้ว่าจะใช้เนื้อหาที่ครูสอนในการสื่อ ความหมายติดต่อกับคนอื่นเมื่อไรใน สถานการณ์ใด.....					
10. ครูแสดงการใช้เนื้อหาที่สอนในการสื่อ ความหมายให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่างก่อนที่จะ ให้นักเรียนฝึกใช้เนื้อหานั้น.....					
11. ก่อนจะจบการสอนแต่ละครั้งจะมีการสรุป เนื้อหาที่เรียน เช่น กล่าวถึงเนื้อหาสำคัญ ที่เรียนในคาบนั้น.....					

ข้อความ	บ่อย ครั้ง ที่สุด	บ่อย ครั้ง	บาง ครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
12. ครูจะทำให้นักเรียนเข้าใจว่าเนื้อหาใหม่มีความสัมพันธ์กับเนื้อหาเก่าอย่างไร.....					
13. ครูจะแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ ๆ เพื่อฝึกภาษาตามแบบอย่างที่คุณสอน.....					
14. ครูให้โอกาสนักเรียนซักถาม เมื่อไม่เข้าใจ.....					
15. ครูเต็มใจตอบคำถามที่เกี่ยวกับบทเรียน.....					
16. เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจครูจะอธิบายหรือจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้เด็กเรียนเข้าใจด้วยความเต็มใจยิ่ง.....					
17. ครูมีแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมให้นักเรียนได้ทำเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาใหม่มากขึ้น					
18. แบบฝึกหรือกิจกรรมที่ครูนำมาให้นักเรียนทำน่าสนใจ.....					
19. แบบฝึกหรือกิจกรรมที่ครูนำมาให้นักเรียนทำช่วยให้นักเรียนได้รับความรู้ในสิ่งนั้นมากขึ้น.....					
20. นักเรียนเข้าใจคำสั่งหรือคำชี้แจงจากครู.....					
21. ครูชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนทำแบบฝึกหรือกิจกรรมที่ครูมอบหมายได้ถูกต้อง.....					

ข้อความ	บ่อย ครั้ง ที่สุด	บ่อย ครั้ง	บาง ครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
22. ครูได้พยายามอย่างมากที่จะให้นักเรียนได้พูด กับครูหรือพูดกับเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษใน แต่ละคาบเรียน.....					
23. ครูให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสทำกิจกรรม เพื่อฝึกฝนวิชาภาษาอังกฤษ.....					
24. ครูให้นักเรียนได้ฝึกฝนเพื่อจะได้รู้สิ่งที่ครูสอน อย่างเพียงพอ.....					
25. ครูให้นักเรียนได้ทดลองใช้เนื้อหาที่เรียนในแต่ละ คาบ โดยเปลี่ยนแปลงคำศัพท์บางคำหรือ ลักษณะบางอย่างให้แตกต่างไปจากรูปแบบที่ ครูสอน.....					
26. ครูจะแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียน หลังจาก ที่นักเรียนได้ฝึกใช้เนื้อหาที่เรียนนั้นเสร็จแล้ว.....					
27. ครูตรวจแบบฝึกหัดที่นักเรียนทำ.....					
28. เมื่อทำแบบฝึกหัดผิด ครูอธิบายให้นักเรียน ทราบว่าผิดพลาดในเรื่องอะไร.....					
29. เมื่อทำแบบฝึกหัดผิด ครูอธิบายให้นักเรียน ทราบว่าที่ถูกต้องเป็นอย่างไร.....					

ข้อความ	บ่อย ครั้ง ที่สุด	บ่อย ครั้ง	บาง ครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
30. ครูแนะนำให้นักเรียนไปศึกษาเพิ่มเติมใน ส่วนที่นักเรียนทำข้อสอบผิด.....					
31. ครูได้ตรวจสอบความรู้ของนักเรียนหลังจาก ทำไปศึกษาเพิ่มเติม.....					
32. นักเรียนรู้ผลการทดสอบย่อยอย่างรวดเร็ว.....					

แบบสอบถามกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับกิจกรรม

นอกชั้นเรียนซึ่งนักเรียนได้ปฏิบัติก่อน หรือ หลัง จากที่เรียนในชั้นเรียน และในแต่ละข้อ

ให้นักเรียนตอบ เพียงข้อเดียว

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุดหรือไม่เคยเลย
1. ข้าพเจ้าร่วมทำวารสารหรือหนังสือพิมพ์ ภาษาอังกฤษของชุมนุมหรือหมวดวิชา ภาษาอังกฤษ.....					
2. ข้าพเจ้าอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ เช่น STUDENT WEEKLY, BANGKOK POST ..					
3. ข้าพเจ้าอ่านคอลัมน์ที่ให้ความรู้ภาษาอังกฤษ ในหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารภาษาไทย เช่น ในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์.....					
4. ข้าพเจ้าอ่านหนังสืออ่านเล่นที่เขียน เป็นภาษาอังกฤษ.....					
5. ข้าพเจ้าทำแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษนอกเหนือ จากที่เรียนในชั้นเรียน.....					
6. ข้าพเจ้าอ่านข้อความต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ บนบอร์ดของหมวดวิชาภาษาอังกฤษ.....					

แบบวัด เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง แบบวัดฉบับนี้ เป็นแบบวัดความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ คำตอบของนักเรียนไม่มีผลกระทบต่อการเรียนการสอนวิชาดังกล่าว จะนับขอให้นักเรียน แสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรี

ในการแบบทดสอบฉบับนี้ ขอให้นักเรียนพิจารณาข้อความแต่ละข้อ แล้วกาเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียน ในแต่ละข้อให้นักเรียนตอบเพียงช่องเดียว

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ เห็นด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อ.....				
2. เมื่อถึงชั่วโมงภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึก สนุกสนาน				
3. ควรเพิ่มชั่วโมงการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษให้มาก.....				
4. เมื่อมีเวลาว่าง เช่นขณะพักกลางวัน ข้าพเจ้า ชอบคิดประโยคหรือคำพูดที่เป็นภาษาอังกฤษ.....				
5. เมื่อครูกำหนดให้อ่านหนังสือภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจ.....				
6. เรื่องที่ครูกำหนดให้อ่าน เป็นภาษาอังกฤษ ค่อนข้างยาก.....				

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ เห็นด้วย	ไม่ เห็นด้วย อย่างยิ่ง
7. ถ้าในท้องสมุดโรงเรียนมีนิทานและการ์ตูน ภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะเลือกอ่านเป็น อันดับแรก.....				
8. ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจในการเขียน ภาษาอังกฤษ.....				
9. เวลาอ่านเนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ ข้าพพบคำศัพท์ ที่ยาก ข้าพเจ้าจะไม่พอใจและเลิกอ่านทันที.....				
10. เมื่อรู้ภาษาอังกฤษแล้วข้าพเจ้าเกิดความ ภาคภูมิใจ.....				
11. ถ้ามีโอกาสศึกษาต่อ ข้าพเจ้าคิดว่าวิชา ภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งที่ยากเรียน เต็ม เต็ม.....				
12. ข้าพเจ้าคิดว่านักเรียนไทยไม่จำเป็นต้อง เรียนภาษาอังกฤษ.....				
13. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สามารถนำไปสู่ การเรียนวิชาอื่น ๆ ได้.....				
14. ข้าพเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจที่ได้พูดภาษาอังกฤษ กับชาวต่างประเทศ.....				

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่ เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
15. ข้าพเจ้าอยากให้มีเกม หรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาภาษาอังกฤษ.....				
16. ข้าพเจ้าคิดว่า การร้องเพลงภาษาอังกฤษ การเล่นเกมหรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับ ภาษาอังกฤษ ไม่มีประโยชน์.....				
17. ข้าพเจ้าไม่พอใจ ถ้าครูให้แบบฝึกหัดวิชา ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม.....				
18. โรงเรียนควรจัดให้มีห้องค้นคว้าหาความรู้ ด้านวิชาภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ.....				
19. ภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสับสน ในสมอง.....				
20. ข้าพเจ้ารู้สึกท้อถอยในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ.....				
21. ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เข้าใจได้ยาก.....				

แบบสอบถามการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง

ในเรื่องพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อนอกชั้นเรียนของนักเรียน ให้นักเรียนตอบเพียง
ช่องเดียว

ข้อความ	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง ที่สุด	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง	ปฏิบัติ บางครั้ง	ปฏิบัติ นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ เลย
1. ข้าพเจ้าได้ดูรายการทีวีภาคภาษาอังกฤษ ของไทยสกายทีวี ไอบีซี หรือยูทีวี เป็นต้น.....					
2. ข้าพเจ้าได้หัดอ่านและฝึกพูดภาษาอังกฤษ ตาม เทปบันทึกเสียงที่ประกอบอยู่ใน หนังสือฝึกพัฒนาการสนทนาภาษาอังกฤษ เช่น หนังสือ English For You เป็นต้น.....					
3. ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษจาก คอมพิวเตอร์ช่วยสอน.....					
4. ข้าพเจ้าอ่านแผนพับ ใบปลิว ใบโฆษณาสินค้าที่เป็นภาษาอังกฤษ.....					

ข้อความ	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง ที่สุด	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง	ปฏิบัติ บางครั้ง	ปฏิบัติ นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ เลย
5. ข้าพเจ้าอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ เช่น The Nation, Bangkok Post เป็นต้น.....					
6. ข้าพเจ้าอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ สำหรับเด็ก เช่น Student Weekly เป็นต้น.....					
7. ข้าพเจ้าดูภาพยนตร์หรือวิดีโอที่ใช้ เสียงภาษาอังกฤษ.....					
8. ข้าพเจ้าดูรายการตอบปัญหาภาษาอังกฤษ ทางโทรทัศน์.....					
9. ข้าพเจ้าฟังวิทยุภาคภาษาอังกฤษ.....					
10. ข้าพเจ้าฟังเพลงภาษาอังกฤษ.....					
11. ข้าพเจ้าชมละครหรือการแสดง ที่ผู้แสดงพูดเป็นภาษาอังกฤษ.....					

แบบวัดความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา/ผู้ปกครอง

คำแนะนำ

ในส่วนนี้ให้พิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนเองกับพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง โดยเน้นบุคคลที่มีปัญหากับนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ไม่จริง	ไม่จริง มากที่สุด
1. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ายากต่อพ่อแม่ที่เข้าใจ ข้าพเจ้า.....				
2. ข้าพเจ้ามักมีเรื่องขัดแย้งกับพ่อแม่ ของข้าพเจ้า.....				
3. ข้าพเจ้ามักหลบหลีกไม่ยอมพบปะกับ พ่อแม่ของข้าพเจ้า.....				
4. ความสัมพันธ์ระหว่างข้าพเจ้า กับพ่อแม่ค่อนข้างตึงเครียด.....				
5. ข้าพเจ้าไม่ค่อยได้เห็นหน้าและพูดจา กับพ่อแม่ของข้าพเจ้า.....				
6. ข้าพเจ้ามักมีเรื่องก่อกวนเกี่ยวกับ พ่อแม่ของข้าพเจ้า.....				

ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จริง	ค่อนข้าง ไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริง เลย
7. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าพ่อแม่กับข้าพเจ้า เข้าใจกันดี.....						
8. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าพ่อแม่ไม่เห็นใจ ข้าพเจ้า.....						
9. ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้พบพ่อแม่ ข้าพเจ้า จะรู้สึกโศกโศกมาก.....						
10. ข้าพเจ้ามักต้องรับประทาน อาหารเย็นตามลำพัง โดยไม่มีพ่อ(หรือแม่).....						

แบบวัดการคบเพื่อนอย่างเหมาะสม

คำแนะนำ

คำถามตอนนี้เกี่ยวกับความรู้สึกที่นักเรียนมีต่อเพื่อนและคนอื่น ๆ โปรดอ่านข้อความอย่างช้า ๆ และพิจารณาตอบข้อความแต่ละข้ออย่างรอบคอบตามความเป็นจริง กรุณาตอบให้ครบถ้วน

ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงเลย
1. ข้าพเจ้าหาทางปฏิเสธถ้าเพื่อนชักชวนให้ทดลองสิ่งที่ไม่ดี						
2. ในด้านการเรียน ข้าพเจ้าไม่เคยพึ่งพาอาศัยเพื่อนในทางที่ไม่ดี						
3. ข้าพเจ้ามักพอใจคำแนะนำของเพื่อน						

ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จริง	ค่อนข้าง ไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริง เลย
4. ข้าพเจ้ามักตามเพื่อนไปเที่ยวหา ความสนุกสนานตามย่านศูนย์ การค้าหรือฟังเพลงตามคิฟฟี่ชอบ.....						
5. ถ้าเพื่อนชักชวนให้ข้าพเจ้าหลบหนี การเรียนไปเที่ยวเตร่ตามสถานที่ ต่าง ๆ ข้าพเจ้ามักไม่กล้าขัดใจ เขา.....						
6. เมื่อเพื่อนเอาหนังสือที่ไม่เหมาะสม สำหรับเด็กมาอยู่กับ ข้าพเจ้าก็อด ที่จะเข้าไปร่วมดูด้วยไม่ได้.....						
7. แม้ครูจะสั่งห้าม แต่ถ้าเพื่อนบอกว่ายั่ว ข้าพเจ้าก็จะทำตามเพื่อน.....						
8. ข้าพเจ้าจะเชื่อพ่อแม่มากกว่า เชื่อเพื่อน.....						
9. ข้าพเจ้าจะช่วยเพื่อนโดยยอมพูดเท็จ กับคนอื่น.....						
10. ข้าพเจ้ามักเลือกคบคนที่มี ความประพฤติดี.....						
11. ข้าพเจ้ายอมให้เพื่อนลอกการบ้าน.....						

ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ค่อนข้าง จริง	ค่อนข้าง ไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริง เลย
12. ข้าพเจ้ามักดักเตือนเพื่อน ไม่ให้ทำผิด.....						
13. ข้าพเจ้ากลัวว่าเพื่อนจะเลิกคบ จึงตามใจเพื่อน.....						
14. ถ้ามีโอกาสข้าพเจ้าจะขโมยเงิน มาเลี้ยงเพื่อน.....						
15. ข้าพเจ้ามักชวนเพื่อนให้ทำในสิ่ง ที่ผิดและถูกต้อง เช่น เข้าห้องเรียนให้ตรงเวลา ดูหนังสื่อ เตรียมสอบหรือ แต่งตัวให้ถูกระเบียบ.....						

แบบสอบถามประสบการณ์ตรง

คำชี้แจง ให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริง

ให้นักเรียนได้ประสบ ให้นักเรียนตอบเพียงช่องเดียว

ข้อความ	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง ที่สุด	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง	ปฏิบัติ บางครั้ง	ปฏิบัติ นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคย ปฏิบัติ เลย
1. ข้าพเจ้าได้ติดต่อกับชาวต่างประเทศ โดยเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มของชมรม สมาคม ฯลฯ เพื่อฝึกฝนการใช้ ภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า.....					
2. ข้าพเจ้าได้มีโอกาสพูดคุยกับ ชาวต่างประเทศ เช่น เวลที่ ชาวต่างประเทศมาที่บ้านของข้าพเจ้า.....					
3. ที่บ้านของข้าพเจ้าจัดกิจกรรม ส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ วัฒนธรรมของชาวต่างประเทศ เช่น การจัดงานคริสต์มาส เป็นต้น.....					
4. ข้าพเจ้าใช้ภาษาอังฤษสนทนากับผู้ปกครอง.....					
5. ข้าพเจ้าอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ เช่น STUDENT WEEKLY, BANGKOK POST.....					

ข้อความ	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง ที่สุด	ปฏิบัติ บ่อยครั้ง	ปฏิบัติ บางครั้ง	ปฏิบัติ นาน ๆ ครั้ง	ไม่ เคย ปฏิบัติ เลย
6. ข้าพเจ้าอ่านคอลัมน์ที่ให้ความรู้ภาษาอังกฤษ ในหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารภาษาไทย เช่น ในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์.....					
7. ข้าพเจ้าอ่านหนังสืออ่านเล่นที่เขียนเป็น ภาษาอังกฤษ.....					
8. ข้าพเจ้าเข้ารับการอบรมการพูด ภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นในสถานที่ต่าง ๆ.....					
9. ข้าพเจ้าดูภาพยนตร์หรือวิดีโอที่ใช้เสียง ภาษาอังกฤษ.....					
10. ข้าพเจ้าดูรายการตอบปัญหาภาษาอังกฤษ ทางโทรทัศน์.....					
11. ข้าพเจ้าฟังเพลงภาษาอังกฤษ.....					
12. ข้าพเจ้าเล่นเกมที่ให้ความรู้ภาษาอังกฤษ เช่น สแครบเบิ้ล.....					
13. ข้าพเจ้าเขียนบันทึกประจำวัน เป็นภาษาอังกฤษ.....					
14. ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์ เพื่อนหรือชาวต่างชาติ.....					

แบบวัดความรู้พื้นฐานเดิม (บ.014)

ภาคที่ 1 คำศัพท์ (19 ข้อ)

คำสั่ง ; เลือกคำที่มีความหมายตรงกับประโยคที่กำหนดให้

1. A place where you clean your body.
a) Canteen a) A cashier c) An actor
b) Bath - room b) A seller d) A waiter
c) Dining - room
d) living - room
2. We don't want anybody to know it.
a) Report a) A sailor c) A pilot
b) Surprise b) A post-man d) A policeman
c) Secret
d) Invitation
3. The children of our uncles and aunts.
a) Nephews c) Cousins
b) Nieces d) Grand-child
4. There are many books here.
a) Library c) Shop
b) Museum d) Store
5. The boy who serves us food in the restuarant.
a) A cashier c) An actor
b) A seller d) A waiter
6. A place where we can buy medicine.
a) Garage c) Drugstore
b) market d) Club
7. A person who arrests thieves.
a) A sailor c) A pilot
b) A post-man d) A policeman
8. He was sick. He didn't come to school.
a) Lazy c) Stay
b) Absent d) Shopping
9. It carries people.
a) Goat c) Theatre
b) Hotel d) Boat
10. Money we get everymonth for a job.
a) Salary c) Note
b) Ticket d) Bank

คำสั่ง : เลือกคำตอบมาเติมในช่องว่างให้ได้ใจความที่สมบูรณ์และถูกต้อง

11. My dress is made of 14. The cake you are eating was
 a) silk my sister.
 b) plastic a) done c) made by
 c) concrete b) cooked d) boiled
 d) steel
12. We are standing on the
 waiting for the train.
 a) railway c) platform
 b) bus-station d) airport
13. When I am I like to
 drink cold water.
 a) thirsty c) greedy
 b) hungry d) lazy

คำสั่ง : เลือกคำที่มีความหมายตรงกับช่องว่างกับคำที่ขีดเส้นใต้

15. This mountain is high. 18. He has much more money than Suda.
 a) short c) small a) little c) less
 b) low d) narrow b) few d) fewer
16. That student is clever. 19. She came to school early.
 a) diligent c) handsome a) late c) intime
 b) famous d) stupid b) first d) after
17. The question is to difficult.
 a) dull c) lucky
 b) poor d) easy

ภาคที่ 2 การใช้ภาษา (17 ข้อ)

คำสั่ง : เลือกคำที่ความหมายเหมาะสมเติมลงในช่องว่าง

20. Please don't _____ rude. 25. You _____ speak louder.
 a) is c) be I can't hear you.
 b) am d) been a) will
21. The sun _____ in the west. b) can
 a) is set c) was set c) must
 b) sets d) set d) have
22. _____ a piece of paper on 26. Pitapong will help you,
 the table now. _____ you ask him.
 a) there were c) there was a) if c) because
 b) there are d) there is b) so d) and
23. The bird flew _____ into 27. Somsak _____ his homework now
 the sky. a) was written c) has written
 a) quickly c) quickliest b) is writing d) will write
 b) quicklier d) quick
24. I _____ English last year. 28. June and Judy are studying
 a) do not study _____ lessons.
 b) have not studied a) his and her c) their
 c) was not studied b) his and hers d) theirs
 d) did not study

29. I am staying _____ 58 Soi 23 Sukhumvit Rd., Bangkok.
- a) of
 - a) in
 - b) on
 - d) at
30. Nobody _____ the exercise.
- a) do not c) does not
 - b) do b) does
31. Yonlada love you, _____ ?
- a) does her c) doesn't her
 - b) does she d) doesn't she
32. I wonder _____.
- a) when will they come.
 - b) when they come.
 - c) when they will come.
 - d) when they will coming.
33. The prisoner _____ tomorrow
- a) will kill
 - b) will be killed
 - c) killed
 - d) had killed
34. A : " _____ " go yesterday ?"
- B : "I went to Pattya"
- a) Where do you
 - b) Where did you
 - c) Where are you
 - d) Where do you
35. They are _____ students than we.
- a) clever
 - b) cleverer
 - c) more clever
 - d) very clever
36. A : " _____ ? "
- B : "Jonh is speaking."
- a) Who is speaking
 - b) What is John speaking
 - c) Whom is John speaking
 - d) Who is doing

ภาคที่ 3 ความเข้าใจในการอ่าน (14 ข้อ)

คำสั่ง ตั้งแต่ 37 - 42 ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่มีความหมายถูกต้องตรงกับประโยคที่กำหนดให้ หรือมีความหมายที่เป็นจริงตามเนื้อเรื่อง

37. People have different names. 39. The children also have eggs

a) People have many names.	of chocolate at Easter. If
b) People have a lot of names.	they eat them. What would they eat?
c) People have a few names.	a) eggs c) sugar
d) People have not the same names.	b) Easter d) chocolate

38. He suddenly crossed the street many cars running in the street.

- a) He was not kind.
- b) He was not hurry.
- c) He was not carefull.
- d) He was not a good man.

40. When do you say "Sorry" ?

- a) When someone thank me.
- b) When someone steps on my foot.
- c) When I step somebody's foot.
- d) When somebody admires me.

41. Where would you look for the word "Easter" in the dictionary ?

- a. Before the word - ear.
- b. Before the word - empty.
- c. After the word - easy.
- d. After the word - English.

คำสั่ง : ให้นักเรียนอ่านข้อความสั้น ๆ ต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามตั้งแต่ข้อ 42 - 43

Manat begins to eat the food. It's very good food. Manat he sees the children at the door. Their eyes are big and round. Manat eats fast.

42. What does the underline sentence mean ?

- a) There is food for all the children.
- b) Manat is a good man. He don't eat all the food.
- c) Manat likes the food, but the children don't like it.
- d) the children want some of the food very much.

43. What is manat like ?

- a) greedy
- b) impolite
- c) selfish
- d) ugly

คำสั่ง : ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 44 - 45

When you go to the movies. there are several things you usually do. First, you find the end of the long ticket line when you get to the ticket window, you buy your ticket. You always have to stop for popcorn. Finally, it's into the theater to find the best seat.

44. What happens after you buy your ticket ?
- a) you find a seat.
 - b) you get in line.
 - c) you buy popcorn.
 - d) you find friend.
45. What is the name of this story ?
- a) "Recent Movies"
 - b) "Waiting in Line"
 - c) "Going to the Theater"
 - d) "Eating Out"

คำสั่ง : ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ 46 - 50

Do you think a turtle could save a person's life ? No. well, one turtle did. It was a giant sea turtle. It was more than three feet long.

One day the turtle was swimming in the Pacific Ocean. A big ship was going by. One of the sailors fell in to the water. No one saw him fall and the ship moved away. The man was alone in the water. Then he saw the turtle. He held on to the turtle's back. Two of them swam along. At last help came. Many hours later, a passing ship saw the man and picked him up. The great turtle then swam away.

46. This story is mainly about _____.
a) a sea turtle.
b) large ship at the sea.
c) how a turtle saved a life.
d) going swimming in the sea.
47. In this story, passing means _____.
a) all right.
b) going by.
c) not failing.
d) racing.
48. Why did the ship go away ?
Because _____.
a) it didn't like turtles.
b) the man was bad.
c) nobody saw the man fall.
d) it couldn't stop.
49. At last help came. "last help" refers to _____.
a) a man.
b) a ship.
c) a turtle.
d) sailor.
50. After the man is safe, you can guess that he will _____.
a) always hate turtles.
b) go swimming again soon.
c) stay at home.
d) remember the turtle that saved him.

แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

STUDENT'S SHEET

PART 1 LISTENING

จุดประสงค์ที่ 1 : ฝึกบทสนทนาแล้วตอบคำถามได้

1.1 หลังจากที่ได้ฝึกเรียนได้ฟังบทสนทนาเรียบร้อยแล้ว ให้ฝึกเรียนฟังคำถามแล้ว
เลือกคำตอบที่เหมาะสมที่สุดเพียงคำตอบเดียว (ตอบในกระดาษคำตอบข้อ 1 - 5)

1. a. 5 a.m. b. 5 p.m.
c. 11 a.m. d. 11 p.m.
2. a. An exchange student from U.K.
b. An exchange student from U.S.
c. Somchai's brother in law.
d. Somchai's step brother.

จุดประสงค์ที่ 2 : พึงข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังได้

1.2 หลังจากนักเรียนได้ฟังข่าว 2 ข่าวจบแล้ว ให้นักเรียนฟังคำถาม โดย
ข่าวแรกมีคำถาม 3 ข้อ ข่าวที่สองมีคำถาม 3 ข้อ ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่เหมาะสมที่สุด
เพียงคำตอบเดียว (ตอบในกระดาษคำตอบ ข้อ 3-5 สำหรับข่าวแรก และข้อ 6-8
ใช้ตอบสำหรับข่าวที่ 2) .

3. a. It exploded in the air.
- b. It was robbed by some Indians.
- c. It crashed into the side of a mountain.
- d. It fell in the sea near India.

4. a. Nobody. b. 100 people were saved.
c. Everybody was saved. d. The football team was saved.
5. a. to India. b. to France.
c. to England. d. to Egypt.
6. a. The flood did.
b. The lack of law and order did.
c. The poor did.
d. The 2th World War did.
7. a. Yes, there are.
b. Yes, there is.
c. No, there are not.
d. No, there is not.
8. a. The Prince. b. The Princess.
c. The Queen. d. The Monarch.

จุดประสงค์ที่ 3 พังชาว เพลง ข้อความ หรือนิทานแล้วเติมความที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์

- 1.3 กรุณานำข้อความให้นักเรียนฟัง 2 เทียบ จากนั้นให้นักเรียนเติมคำลงในช่องว่าง
ให้เข้าใจความสมบูรณ์

Somchai is taking Sak to the airport to meet Malee. He knows the way to the 9 ; he has lived in Phuket for 10 three years, and he often goes 11 the airport to meet friends from 12. Only three weeks ago he 13 his uncle to the airport, with two 14 his friends from Trang. Sak has 15 been to the airport twice before.

TEACHER'S SHEET

PART 1 LISTENING

จุดประสงค์ที่ 1 : ฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถามได้

1.1 ให้ฝึกเรียนฟังบทสนทนา แล้วตอบคำถามต่อไปนี้จากเทปบันทึกเสียง

Chen : Hello. Is that 3749144 ?

Lawan : Yes.

Chen : May I speak to Lawan, Please ?

Lawan : Speaking.

Chen : Oh! Hi! Lawan. Have you received an invitation
to a party from Somchai ?

Lawan : No, I haven't. What for ?

Chen : Welcoming Steve Brown, an exchange student from U.S.

Lawan : When is it ?

Chen : On Saturday, June 10th.

Lawan : Where ?

Chen : At Somchai's house.

Lawan : At Somchai's. Where does he live ?

Chen : On 10 Sukhumvit Soi 12.

Lawan : What time is the party ?

Chen : At 5 p.m.

1. What time is the party ?

2. Who is Steve Brown ?

จุดประสงค์ที่ 2 : พังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังได้

1.2 ฟังบันทึกเรียนฟังข่าว และคำถามต่อไปนี้จากเทปบันทึกเสียง

เรื่องที่ 1

On Sunday, The CBA Plane which was flying from India to Egypt crashed into the side of a mountain in India. It was carrying 100 people. The national football team was on the plane. Nobody was saved.

3. What happened to the CBA Plane?

4. Was anybody saved?

5. Where was the plane going?

เรื่องที่ 2

The Grand Palace, Which was built in 1783, has an area of 128,400 square meters and is surrounded by four walls. The length of the walls totals 1,900 meters. Within these walls are situated government offices and the Chapel Royal of the Emerald Buddha as well as royal residences. When Siam restored law and order after the fall of Ayutthaya, the monarch lived in Thon Buri on the other side of the river. King Rama I, immediately on ascending the throne, moved the center of administration to the Bangkok side of the Chao Phraya. The palace was thus built to serve not only as his residence but also as his offices.

6. What caused the fall of Ayutthaya ?

7. Are There government offices inside the Grand Palace Compound ?

8. What is the same meaning as "The King" ?

1.3 ให้นักเรียนฟังข้อความต่อไปนี้จากเทปบันทึกเสียง

Somchai is taking Sak to the airport to meet Malee.

He knows the way to the airport ; he has lived in Phuket for neary three years, and he often goes to the airport to meet friends from Bangkok. Only three weeks ago he drove his uncle to the airport, with two of his friends from Trang. Sak has only been to the airport twice before.

PART 2 SPEAKING

จุดประสงค์ที่ 5 พูด ถาม ตอบ เกี่ยวกับข้อความและบทสนทนาที่ย่านได้

2.1 ให้นักเรียนเลือกคำถามหรือคำตอบที่เหมาะสมที่สุด โดยการทำเครื่องหมาย X

ลงในกระดาษคำตอบ

16. A : It's very cold here.

B : Shall we _____?

a. open the windows

b. close the windows

c. turn the fan on

d. have cold drink

17. A : _____

B : Twice a month.

a. When do you usually go to the movies ?

b. How long do you go to the movies ?

c. How often do you go to the movies ?

d. How do you like going to the movies ?

18. A : Will you go abroad alone ?

B : _____

a. No, with my friend. b. No, I never go with my friend.

c. Yes, with my friend. d. Yes, I will go with my friend.

19. A : _____

B : To say goodbye to Jane.

a. How did you go to the airport ?

b. How about going to the airport ?

c. Do they see Jane at the airport ?

d. Why are they going to the airport ?

20. A : _____

B : She had an accident. Her car ran into a parked truck.

a. How are you Jane ?

b. What happened to Jane ?

c. Did she have an accident ?

d. She had an accident, didn't she ?

2.2 ให้นักเรียนเลือกข้อความที่เหมาะสมที่สุดจาก II มาเติม ในช่องว่างของ I โดยใช้การเขียนอักษร a, b, c,i ลงในกระดาษคำตอบเท่านั้น

I

II

21. A : There were some books in the box, weren't there ?
 B : _____. Somebody's taken them.
22. A : Is this bag yours ?
 B : No, the red one's mine.
 A : _____
 B : It's Marry's.
23. A : What a pretty skirt !
 B : _____
 C : The one on the left.
24. A : You mustn't climb on that wall, Miss.
 B : _____. I don't know.
 I am a tourist from England.
- a. No, thank you.
 b. Well, it's empty now.
 c. But we don't know the results.
 d. I don't like it.
 e. Sure, that's right.
 f. Then, whose is this ?
 g. I'm very sorry.
 h. Which one ?
 i. Then it's hers.

PART 3 READING

จุดประสงค์ที่ 10 อ่านนิทาน เรื่องสั้น แล้วตอบคำถามได้ในเวลาที่กำหนด

3.1 ให้นักเรียนเลือกอ่านบทสนทนาต่อไปนี้ จากนั้นเลือกคำตอบที่เหมาะสมที่สุด
สำหรับคำถามแต่ละข้อ

TICKET SELLER : May I help you sir ?

MR. HOSAIN : Yes, you may . I'd like four tickets, please.

TICKET SELLER : Do you want seats in first or second balcony ?

MRS. HOSAIN : Can we afford the first balcony seats, Anwar,
Omar and Kamal can see the performance better
from here.

MR. HOSAIN : Yes, we can. May I have four seats in the first
balcony, please ?

TICKET SELLER : Yes, here they are.

MRS. HOSAIN : May we photograph the animals during
the performance ?

TICKET SELLER : No, You may not. It often frightens them.

25. Who are Omar and Kamal ?

- a. Anwar's Friends.
- b. The ticket seller's friends.
- c.. Mr. and Mrs. Hosain's children.
- d. The ticket seller's children.

"May I have a room, Please ?" Tom asked the desk clerk.

"Yes," the desk clerk told him. "You'll be able to eat breakfast in the coffee shop any time before 11.00"

"Good. I won't have to get up early," Tom said.

"But you have to check out before noon," The desk clerk said.

"That's O.K. said Tom. "I'll be here for two weeks, anywhere. I'm going to check in now, Jerry and then we go to eat dinner."

"Excuse me," Jerry said to the desk clerk. "How much will the room cost ?"

"Let's see. For two weeks it'll cost fourteen hundred dollars."

"Jerry." Tom said. "I'll stay at your apartment after all. We'll be able to spend more time together, and we can go out early and see the city."

"Yes, that's a good idea," Jerry said.

The brothers left the hotel and drove to Jerry's apartment.

คำตอบ a, b, c ต่อไปนี้ ให้ฝึกเรียนใช้ตอบข้อ 30 - 34 เท่านั้น

a. That's right.

b. That's wrong.

c. Not enough information.

ถ้าข้อความที่กล่าวถึงนั้น (ข้อ 36 - 42)

- เป็นจริงหรือถูกต้อง (That's right) ให้ทำเครื่องหมายตรงข้อ a
- ไม่เป็นจริงหรือไม่ถูกต้อง (That's wrong) ให้ทำเครื่องหมายตรงข้อ b
- ไม่มีข้อมูลเพียงพอที่จะตัดสิน (Not enough information)

ให้ทำเครื่องหมายตรงข้อ c

30. Tom likes to sleep late.
31. Jerry has a very large apartment.
32. Check-out time is eleven o'clock.
33. The hotel room cost seven dollars a night.
34. The hotel is not far from Central Park.

จุดประสงค์ที่ 8 : สามารถออกเสียง Stress, Intonation Rhythm ได้ถูกต้อง

3.3 คำต่อไปนี้ คำใดออกเสียงเน้นหนักได้ถูกต้อง

35. a. holiday	b. government
d. stomach ache	d. occupation

3.4 คำต่อไปนี้ คำใดออกเสียงเน้นหนักผิดที่

36. a. instruction	b. religion
c. medicine	d. yesterday

จุดประสงค์ที่ 7 : เล่าเรื่องสั้น ๆ โดยใช้คำศัพท์สำนวนที่เหมาะสมกับระดับชั้นได้

WRITING

4.1 ข้อความต่อไปนี้ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนเอง ให้นักเรียนเติมคำที่เหมาะสมที่สุดลงในช่องว่างเพื่อให้ได้ข้อความที่สมบูรณ์ (ให้นักเรียนทำในกระดาษคำตอบ)

My name is 37 . I have 38 hair. I am 39 centimetres tall.

I always 40 at six o'clock and 41 breakfast at seven o'clock in the morning.

I study at 42 school. 43 is my favourite subject.
44 is my best friend.

I like to 45 when I have free time.

I like to be 46 When I finish my studies.

จุดประสงค์ที่ 4 : สามารถปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำแนะนำได้

4.2 ให้นักเรียนกรอกแบบฟอร์มในใบกรอกชีวประวัติ ให้นักได้ใจความสมบูรณ์

(แต่ละข้ออาจกรอกได้มากกว่า 1 คำ และทำลงในกระดาษคำตอบ)

Name _____

Nationality 47 _____

Present address 48 _____

number

Tambol

amphor

Province

Primary school 49 _____

Name and Address of school.

Hobbies 50 _____

จุดประสงค์ที่ 13 เขียนข้อความจากตาราง แผนภาพ หรือแผนภูมิได้

4.3 ให้นักเรียนดูตารางต่อไปนี้ แล้วเขียนบรรยาย โดยการเติมคำหรือกลุ่มคำที่เหมาะสมลงในช่องว่าง (เขียนในกระดาษคำตอบ)

	Height(cm)	Weight(kg)	Hair color	Age
Mr.Somchai	170	50	black	18
Mrs.Lawan	145	60	white	63
Mr.Manat	173	70	black	21
Miss.Pranee	163	55	black	16
Mr.David	180	75	brown	19

51. Pranee is youngest. But Lawan _____.
52. Lawan is shortest. But David _____.
53. Somchai is thin. But Lawan _____.
54. Who has brown hair ? _____.

	occupation	Hometown	salary (Baht/month)
Mr.Prasit	doctor	Bangkok	150,000
Mr.Somsak	farmer	Khonkaen	2,000
Mr.Manop	soldier	Roi-Et	10,000
Miss.Panmai	singer	Chiangmai	25,000
Mr.Nakrop	policeman	Trang	13,000
Mrs.Suda	nurse	Chonburi	13,000

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รศ.ดร.วิชัย วงษ์ใหญ่ ภาควิชาการอุดมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2. รศ.ดร.สุพัฒน์ สุกมลสันต์ สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. รศ.ดร.อัจจรา วงศ์โสธร สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายศิกานต์ เพียรธัญญกรณ

เกิดวันที่	25 มกราคม พุทธศักราช 2505
สถานที่เกิด	อำเภอหนองฉาง จังหวัดอุทัยธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านพักครู โรงเรียนบ้านคำพอง ต.คำพอง อ.โพธิ์ชัย จ.ร้อยเอ็ด 45230
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 4
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านคำพอง ต.คำพอง อ.โพธิ์ชัย จ.ร้อยเอ็ด 45230

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2523 มัธยมศึกษาตอนปลาย (แผนกวิทยาศาสตร์)
จากโรงเรียนนครสวรรค์ อ. เมือง จ.นครสวรรค์

พ.ศ. 2526 วท.บ. (พืชศาสตร์)
จากมหาวิทยาลัยขอนแก่น อ. เมือง จ.ขอนแก่น

พ.ศ. 2534 กศ.ม. (การประถมศึกษา)
จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม
อ. เมือง จ.มหาสารคาม

พ.ศ. 2539 กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร)
จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

การศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา

กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

ศิกานต์ เพียรธัญกรณ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรการศึกษาคูขีปนาคิต สาขาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร

สิงหาคม 2539

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์หาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุต่อผลสัมฤทธิ์

ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของกลุ่มตัวแปรองค์ประกอบทางสังคม ซึ่งได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัวและกลุ่มเพื่อน กลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ซึ่งได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ นิสัยการเรียน เวลาที่ใช้ในการเรียน เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษ การตั้งใจเชิงบูรณาการ การตั้งใจเชิงเครื่องมือ และกลุ่มตัวแปรองค์ประกอบด้านสภาพการเรียนการสอน อันประกอบด้วยคุณภาพของการสอน ประสิทธิภาพตรง การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียนและกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และเพื่อศึกษาว่ามีตัวแปรใดบ้างเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำได้ดี

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 387 คน การเก็บรวบรวมข้อมูลกระทำโดยใช้แบบสอบถามและแบบทดสอบ เป็น เครื่องมือ

การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำด้วยสถิติบรรยาย การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ การวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS\PC+ 4.0 และวิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้โปรแกรม PRELIS 1.20 และ LISREL 7

ผลการวิจัยพบว่า (1) ตัวแปรความรู้พื้นฐานเดิมและเวลาที่ใช้ในการเรียนมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ (2) ตัวแปรความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ ประสิทธิภาพตรง และการตั้งใจเชิงเครื่องมือ มีผลโดยตรงและโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ (3) ตัวแปรฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา กลุ่มเพื่อน คุณภาพของการสอน การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว เจตคติในการเรียน นิสัยการเรียน การตั้งใจเชิงบูรณาการ การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อ

นอกห้องเรียนและกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน มีผลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ภาษาอังกฤษ และ (4) ตัวแปรที่มีความสำคัญในการจำแนกนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงออกจากกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มี 10 ตัวแปร
คือ ความรู้พื้นฐานเดิม ประสบการณ์ตรง การส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครอบครัว
การจูงใจเชิงเครื่องมือ การเรียนภาษาอังกฤษจากสื่อนอกห้องเรียน กิจกรรมภาษาอังกฤษ
นอกห้องเรียน นิสัยการเรียนรู้ เจตคติในการเรียน ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศและ
เวลาที่ใช้ในการเรียน

A STUDY OF CAUSAL RELATIONSHIPS MODEL WITH REFERENCE
TO VARIABLES AFFECTING ENGLISH ACHIEVEMENT OF THE
STUDENTS AT THE LOWER SECONDARY LEVEL UNDER
THE DEPARTMENT OF GENERAL EDUCATION
IN BANGKOK METROPOLIS

AN ABSTRACT

BY

SIKAN PIENTHUNYAKORN

Presented in Partial Fullfilment of the Requirement for the
Doctor of Education Degree in Curriculum Research and Development
at Srinakharinwirot University

August 1996

The objectives of this research were (1) to analyze the model of causal relationships among socio-economic status, encouragement of English learning in the family, peer groups, entry knowledge, aptitude, study habits, time on task, attitude in studying English, integrative motivation, instructional motivation, quality of instruction, direct experience in using English for communication, English learning from out-of-class instructional media and extra-curricular activities, and (2) to predict variables that discriminate high-achievers and low-achievers.

The sample consisted of 387 mathayom suksa 3 students from secondary schools under the Department of General Education in the Bangkok Metropolis. Questionnaires and tests were administered for collecting data. The SPSS/PC+ were used in the analysis of the descriptive statistics, Pearson Product Moment Correlation and Discriminant Analysis. The PRELIS 1.20 and LISREL 7 programs were applied to construct the causal relationships model

The findings were as follows; (1) entry knowledge and time on task had direct effect on English achievement; (2) aptitude, direct experience in using English for communication and instructional motivation had both direct and indirect effect on English achievement; (3) Socio-economic status, Peer groups, quality of instruction, encouragement of English learning in the family, attitude in studying English, study habits, integrative motivation and extra-curricular activities, English learning from out-of-class

instructional media had indirect effect on English achievement;

(4) Entry knowledge, direct experience in using English for communication, encouragement of English learning in the family, instructional motivation, English learning from out-of-class instructional media, extra-curricular activities, study habits, attitude in studying English, aptitude and time on task could discriminate high-achievers from low-achievers.